

บทนำ

ต้นเหตุวันวิวาร์

การแต่งงานคือโช่ตรวนที่จะจองจำเราทั้งคู่เอาไว้ด้วยกัน...

“เรามาแต่งงานกันเถอะค่ะ”

คำพูดเรียบๆ จากหญิงสาวที่นั่งประจันหน้ากันทำให้ ‘หันตรา ศิรา-
กานต์’ ล้าล้าก้าก้าเพ้อร้อนๆ ที่เขาเพิ่งยกแก้วขึ้นจิบทันที แต่ชายหนุ่มก็ไม่ได้
สนใจหยดน้ำสีน้ำตาลเข้มที่กระหนอกออกมาลวกมือให้แสบร้อนแต่อย่างใด

ความสนใจของเขาตอนนี้พุ่งตรงไปยังใบหน้าหมดจลล่อมกรอบด้วย
ผมหยิกหยักศกที่มัดเอาไว้หลวมๆ ของหญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงหน้าเขา สีหน้า
ของเธอเรียบสนิทเหมือนที่เคยเป็นมาเสมอ...

หันตราอยากจะดันเข้าไปให้ลึกถึงก้นบึ้งในหัวใจของเธอนัก เหตุใด
‘มธุรส รัตมี’ จึงกล้าเอ่ยคำพูดเช่นนี้ออกมาต่อหน้าเขา...

ชายผู้ซึ่งไม่ได้เป็นคนรักของเธอ!

ไม่ได้เป็นแม้กระทั่งคนที่ชอบพอหรือคบหาดูใจกับเธอด้วยซ้ำ!

ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเธอยังคงสถานะเดิมเช่นในคราแรกที่ได้

พบหน้ากันเมื่อสามปีก่อน ในวันที่มธุรสตัดสินใจเซ็นสัญญางานเขียนนิยาย เรื่องแรกกับสำนักพิมพ์ของเขา

บรรณาธิการกับนักเขียน!

เรื่องตลกวายปวงชนิดไหน ที่แม่สาวอารมณ์ศิลป์คนนี้นำมาล้อเล่น กับเขากันแน่!

หรือเธอแค่ต้องการบิลด์อารมณ์สำหรับนิยายเรื่องใหม่?

โพรเจกต์ยักษ์ของสำนักพิมพ์ที่ผู้จัดละครต่อสายตรงมาขอไปทำ ละครต่อจากเรื่องที่แล้ว ซึ่งสามารถสร้างเรตติ้งถล่มทลายพาดาราหน้าใหม่ ให้โด่งดังเพียงชั่วข้ามคืนแบบยกเซต

ดวงตาคมดูหรืออย่างคนที่เจนจัดในสนามธุรกิจมามากมาย ในเวลานี้เห็นตราแทบไม่สนใจใครอื่นเลยนอกจากหญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงหน้าเขา เท่านั้น

ลืมนั่นแม้กระทั่งสัญญาสิทธิที่เขานำมาจากสำนักพิมพ์เพื่อให้เธอ เซ็นในร้านกาแฟอินดี้แห่งนี้

ว่า...สิ่งที่น่าตกใจกว่าก็คือ เขาไม่พบร่องรอยของการล้อเล่นจาก สีหน้าและแววตาของมธุรสเลยแม้แต่น้อย!

โลกทั้งใบหมุนวนรอบตัวเขาและเธอ พัดพาใครคนอื่นที่อยู่รายรอบ กายภายในร้านกาแฟเล็กๆ แสนน่ารักออกไปไกลห่าง ช่างเป็นเวลานาทีที่ แสนยาวนานในความรู้สึกของคนทั้งคู่ แม้ว่าในความเป็นจริงมันจะเป็นเวลา แสนสั้นแค่ชั่ววินาทีเท่านั้นก็ตาม!

ช้านาน...กว่าที่สติจะกลับมาสู่ตัวเขาและสามารถเปล่งวาจาออกไป ถามคู่สนทนาได้ หันตราไม่แน่ใจเลยว่าบัดนี้นั้นเกิดความรู้สึกเช่นใดขึ้นกับ ตัวเขา

ดีใจ?

เสียใจ?

แต่ตกใจนั้น ใช่แน่!

“คุณไม่ได้พูดเล่นๆ ใช่มั้ยน้ำผึ้ง”

ถ้อยคำเอ่ยเรียก ‘น้ำผึ้ง’ อันเป็นชื่อเล่นของเธอซึ่งน้อยคนนักที่จะเรียกได้อบอุ่นเช่นเขา ทำให้มธุรสแน่ใจว่าเธอตัดสินใจเลือกคนไม่ผิด

หัตตรา ศิราภานต์ คือความหวัง...

เขาเป็นเพียงทางออกหนึ่งเดียวในชีวิตที่แสนเรียบง่ายของเธอเท่านั้น!

“น้ำผึ้งชอบล้อเล่นและเห็นทุกเรื่องไร้สาระมากขนาดนั้นเขี้ยวหรือคะ บก. ถึงได้คิดว่าน้ำผึ้งจะเอาเรื่องนี้ขึ้นมาพูดเพื่อให้คุณตกใจเล่น”

หญิงสาวย้อนถาม ขณะที่ยกแก้วทรงสูงที่มีไอซ์เอสเปรสโซ่ขึ้นมาจนเพื่อให้เห็นมสดที่ราดลงไปบนก้อนน้ำแข็งที่ทำจากกาแฟเอสเปรสโซ่แช่แข็งนั้นละลายเข้ากันมากขึ้นก่อนจิบ รสหวานมันหอมละมุนของนมสดช่างเข้ากันกับรสชาติหวานปนขมของเอสเปรสโซ่แช่แข็ง

รสชาติที่ทำให้เธอผ่อนคลายและสมองปลอดโปร่งในช่วงเวลาที่ดีที่สุด สำหรับการตัดสินใจครั้งสำคัญของชีวิต!

มธุรสสูดกลิ่นหอมของน้ำนมสดผสมกลิ่นกาแฟกรุ่นอีกครั้ง พลังหลังคาเต็มดั่งกับราชาเครื่องดื่มที่เธอแสนโปรดปราน ก่อนจะปล่อยหัวใจให้โลดแล่นไปกับรสสัมผัสที่แสนคุ้นชิน...

ปล่อยห้วงยามที่แสนกดดันเอาไว้กับผู้ชายตรงหน้า ราวกับไม่มีอะไรต้องกังวลอีกต่อไปแล้ว!

ส่วนคนที่นั่งตกใจจริงๆ กลับทำได้แค่เสยกลาเต้อุ่นร้อนของตัวเองขึ้นมาจิบอีกครั้ง ทั้งๆ ที่ทำได้กำซาบถึงรสชาติหอมละมุนของกาแฟที่เขาเคยโปรดปรานแต่อย่างใด

นี่เป็นครั้งแรกของการดื่มกาแฟกับนักเขียนคนสำคัญของสำนักพิมพ์ที่ทำให้บรรณาธิการอย่างเขาเข้าสู่ภาวะกดดันอย่างที่สุด

แต่อยู่ต่อหน้าเธอตรงนี้ มธุรสก็ฉลาดพอที่จะรู้แล้วว่าเขากำลังตกใจมากแค่ไหน?

ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเธอถึงได้มีท่าทีผ่อนคลายและหมกมุ่นอยู่แต่

กับกาแพแก้วโปรดของตัวเอง โดยไม่ได้ฉ้อฉลหรือใจกับเรื่องสำคัญที่เธอ โยนโครมเข้ามาในชีวิตของเขาเลยแม้แต่หน่อย

เธอรู้อยู่แล้วว่าคำตอบของเขาจะเป็นเช่นไร...

ร้ายกาจสมกับฉายา 'แม่มदनิกเขียน' ของเธอโดยแท้!

เสกสรรทุกอย่างได้เพียงแค่ว่าเปลี่ยนนิ้วสัมผัสเป็นพิมพ์...

แต่ที่นี่คือโลกของชีวิตจริงๆ หาใช่โลกในนิยายของเธอหรอกนะ มธุรส รัศมี!

รสชมหวานของกาแพร้อนๆ ที่ไหลซดเข้าไปก่อนแก้วช่วยดึงรั้ง ความคิดของบรรณาธิการหนุ่มวัยสามสิบสี่ให้กลับมาสู่บทสนทนาที่ค้างคา กันเอาไว้อีกครั้ง

แม้จะนึกหั่นไส้กับท่าทางเหมือนแมวที่เพิ่งกินอิมของเธอมากแค่ไหน

แต่คราวนี้หันตราก็เลือกที่จะปล่อยผ่านไป เพื่อให้บทสนทนาที่ค้างคา ไปได้เข้าไปสู่บทสรุปเสียทีก่อนที่อ็อกของเขาจะถึงคราวระเบิดออกมาเสียก่อน

ไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่เขาารู้สึกว่าตัวเองช่างควบคุมสถานการณ์ได้ ยากเย็นแกลงเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้หญิงคนนี้!

“คุณแน่ใจแล้วหรือน้ำผึ้ง”

คำถามเรียบๆ ของเขา ทำให้ผู้หญิงที่กำลังนั่งหลับตาละเลียด ก้อนน้ำแข็งเอสเปรสโซ่ในปากลิ้มตาขึ้นมาอีกครั้ง ทำที่สบายๆ ไม่เดือดเนื้อ ร้อนใจของเธอยิ่งกระตุ้นเร้าให้คนถามเป็นฝ่ายร้อนรนขึ้นมาเสียเอง

หันตราเพิ่งรู้ตัวนี่เองว่าสำหรับเขาแล้ว มธุรสก็ไม่ต่างจากระเบิดเวลา ดีๆ นี่เอง!

เธอพร้อมจะระเบิดเพื่อจุดเชื้อไฟในกายเขาให้ลุกโพล่งขึ้นมาครั้งแล้ว ครั้งเล่าอย่างที่ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนทำได้ โดยเฉพาะท่าที่ไม่อึ้งงังขบอบ ที่ทำให้เขาพร้อมจะเดือดได้ตลอดเวลาเช่นนี้!

“บก. ก็ถามแปลก นี่เรื่องแต่งงานนะคะไม่ใช่เรื่องเล็กๆ ถ้าไม่แน่ใจ น้ำผึ้งจะมาชวน บก. ไปแต่งงานด้วยทำไมกัน”

แทนที่จะตอบคำถามของเขาดีๆ มธูรสกลับเล่นลิ้นพร้อมกับเลิกคิ้วน้อยๆ เป็นเชิงว่าคำถามของเขานั้น ช่างไร้สาระสิ้นดี!

โธ่! หันตราอยากจะทำเธอเขย่าให้หายนั่นเขี้ยวเต็มกำลัง แต่ที่เขาพอจะทำได้ก็แค่นับหนึ่งถึงร้อยในใจเท่านั้นเอง

คอยดูเถอะ ต้องมีสักวันที่เขาจะทำให้แม่มดสาวคนนั้นจนเต็มให้ได้ไม่อย่างนั้นอย่ามาเรียกเขาว่า หันตรา ศิราภานต์ อีกเลย!

“ที่ผมต้องถามก็เพราะการแต่งงานมันไม่ใช่เรื่องเล็กๆ อย่างที่น้ำผึ้งบอกมานี้แหละ เราไม่ได้เป็นแม่แต่คนรักกัน จะว่าไปแม่แต่ความสนิทสนมอย่างที่คุณจะแต่งงานกันเขาต้องมีเราก็มืดจะไม่มีเลยด้วยซ้ำ อีกอย่างเรารู้จักกันมาแค่สามปีเท่านั้นเองแล้วน้ำผึ้งจะไม่ให้ผมถามคำถามแบบนี้ได้ยังไงกัน”

ชายหนุ่มพยายามจะข่มอารมณ์พูดกับยายแม่มดตัวร้ายที่บัดนี้ไม่ได้แสดงพิษสงแต่ในหน้าเนียนของเธอเท่านั้น แต่มธูรสกำลังจะร้ายมนตร์กำกับชีวิตของเขาอีกด้วย!

“แหม บก. ก็พูดเกินไป เรารู้จักกันมาตั้งสามปีแล้วต่างหากละคะ เวลาสามปีนี่นะคุกรักหลายคู่เขาใช้เวลาทำความรู้จัก แต่งงาน แล้วก็มีลูกโตเป็นหนุ่มเป็นสาวแล้วด้วยซ้ำ”

หญิงสาวแย้งอย่างไม่เห็นด้วย พลางใช้ช้อนก้านยาวช้อนก้อนเอสเปรสโซ่แช่แข็งก้อนใหม่เข้ามาอมไว้ในปาก ก่อนจะยกแก้วขึ้นจิบน้ำนมสีขาวที่บัดนี้ผสมกับก้อนเอสเปรสโซ่ที่ละลายกลายเป็นน้ำสีน้ำตาลอ่อนๆ ไปเสียแล้ว

“แต่ฉันไม่ใช่ผม ไม่ใช่เรา ที่รู้จักกันในฐานะบรรณาธิการกับนักเขียนโดยมีเวลานั่งดื่มกาแฟด้วยกันแค่สามสี่เดือนครึ่ง อย่าลืมนะน้ำผึ้ง แม่แต่เวลาที่พูดจาหวานหูต่อกันเราก็ไม่เคยทำด้วยซ้ำไป” เขาแย้งอย่างหมดความอดทน

คราวนี้มธูรสชักจะล้ำเส้นมากเกินไปเสียแล้ว...

เธอไม่ใช่ฝ้า้งแสนหวานเหมือนชื่อของเธอเลยสักนิด!

“ก็แล้ว บก. จะยอมแต่งงานกับผู้หญิงที่แม่ของคุณเลือกให้ อย่างนั้นหรือคะ” ผู้หญิงที่ บก. ไม่รู้จัก ไม่เคยเห็นหน้าหรือพูดจากันแม่แต่คำเดียว นั้นมันแย่ยิ่งกว่าการแต่งงานกับฝ้า้งอีกนะคะ”

มธุรสพูดขึ้นด้วยสีหน้าของคนที่กำลังเป็นต่อ เธอรู้ว่าถ้า她不ยอมตกลง ไม่ตายนี้ก็จะทำให้หันตราเปลี่ยนใจมาตอบตกลงกับเธอได้อย่างแสนง่ายตาย

คนข้างานอย่างเขาไม่มีเวลาไปจีจะพรักกับใครได้ทันก่อนกำหนดเวลาสามเดือนที่แม่ของเขาขีดเส้นตายเอาไว้ให้ได้หรือ...

ใช่แต่เขาที่เป็นความหวังเดียวของเธอเท่านั้น ในยามนี้มธุรสแน่ใจเหลือเกินว่าเธอเองก็อาจจะเป็นแสงสุดท้ายของเขาเช่นกัน!

“นี่คุณเอาเรื่องนี้มาขู่ผมอย่างนั้นหรือ”

หันตราหยุดหิดไม่น้อยที่อีกฝ่ายเผชิญได้รู้เรื่องน่าอายนี้ของเขา จากเหตุการณ์ครั้งก่อนหน้าที่นัดพบกันเพราะแม่ของเขารู้ว่า มาเร่งเร็วและมธุรสก็เข้ามาทันฟังบทโต้เถียงระหว่างเขากับมารดาพอดีพอดี!

“ฝ้า้งไม่ได้ขู่คะ ฝ้า้งก็แค่อยากหยิบยกสถานการณ์ที่มันกำลังบีบคั้น บก. อยู่ตอนนี้ก็เท่านั้นเอง ฝ้า้งเห็นใจ บก. มากนะคะถึงได้เสนอตัวเป็นเจ้าสาวให้ บก. เสียเอง เห็นไหมว่าฝ้า้งยอมเสียสละตัวเองมากแค่ไหนเพื่อ บก. และเพื่อสำนักพิมพ์ของเรา” หญิงสาวเอ่ยเนิบนาบพยายามที่จะใส่น้ำเสียงออดอ้อนลงไปคำพูดอย่างเต็มที่เพื่อให้อีกฝ่ายคล้อยตามให้ได้มากที่สุด

“แล้วการแต่งงานกับฝ้า้งมันดีกว่าแต่งงานกับผู้หญิงที่แม่เลือกให้ผมตรงไหน”

แม้จะจนแต่มี แต่หันตราที่เชื่อว่ายอมแพ้ง่ายๆ อย่างน้อยเขาก็ควรจะให้มธุรสได้รู้ว่านี่เป็นบทที่เขาต้องเล่น ไม่ใช่ให้เธอเข้ามาจกจวยแย่งชิงเอาได้ง่ายๆ เช่นนี้

มธุรสทำเสียงจี้จ๊ะในลำคอก่อนจะวางแก้วกาแฟลง

คราวนี้หญิงสาวยกแขนสองข้างขึ้นตั้งคอกบนโต๊ะ แบมือออกกว้าง และวางใบหน้าของตัวเองลงไป ในอาการเพ้อคางมองมาที่เขาโดยเฉพาะนั้น หันตราปฏิเสธไม่ได้เลยว่ามันมีความรู้สึกบางอย่างแล่นรื้อร่วนเข้าสู่หัวใจ ของเขาอย่างช้าๆ

“ที่เราคุยกันมาตั้งนานนี้ไม่ได้ช่วยอะไร บก. ได้เลยใช่ไหมคะ โถๆ น่าสงสารเสียจริง ที่ยังไม่รู้ตัวว่าตัวเองโชคดีแค่ไหนที่จะได้แต่งงานกับน้ำผึ้ง นอกจาก บก. จะไม่ต้องแต่งงานกับผู้หญิงที่หนักไม่รู้อ้อแล้ว บก. ก็ยังได้ชีวิต ที่อิสระของตัวเองคืนมา ไม่ต้องกังวลว่าจะไปไหนหรือทำอะไร ไม่ต้องห่วงว่ากลับบ้านดึกแล้วจะมีใครมาทำตาดูใส่ แล้วก็จะได้บ้าน อี๊ทำงานที่รักของ บก. ได้อย่างสะดวกใจ ก็แหม ใครจะมาเข้าใจงานของ บก. ได้มากเท่ากับนักเขียนอย่างน้ำผึ้งล่ะคะ เห็นไหมว่าแต่งงานกับน้ำผึ้งมันดีแค่ไหน” มธุรสแจกแจงโดยที่เธอเองก็มั่นใจเต็มเปี่ยมว่าหันตราจะต้องชอบข้อเสนอของเธอ

การได้เป็นอิสระจากคำบเร้าของผู้เป็นมารดา มีเมียที่จะไม่ก้าวก่ายชีวิตส่วนตัวที่เขาแสนปรารถนามันไม่ดีตรงไหน?

เป็นใครก็ต้องรีบตะครุบเอาไว้แทบทั้งนั้น!

แต่คนฟังกลับยิ่งถอนหายใจหนักหน่วง...

ข้อเสนอของมธุรสนั้นฟังดูเหมือนงามแต่ได้กับได้ แต่การทำงานร่วมกับเธอมานานทำให้เขารู้ดีว่า...

คนอย่างมธุรสนั้นไม่มีทางที่จะยอมเสียเปรียบอะไรง่าย ๆ โดยที่เธอไม่ได้ในสิ่งที่มากกว่ากลับไปอย่างเด็ดขาด!

“เอาละน้ำผึ้ง ตอนนี้อยู่ซึ่งแล้วว่าการแต่งงานกับคุณมันดีตรงไหน” เขายึดตัวให้หนึ่งตรงขึ้นอีกนิด

“ที่นี้มาฟังคำถามจากผมบ้างนะ ผมไม่รู้หรือกว่าอะไรที่ทำให้คุณอยากแต่งงานกับผม แต่ผมเดาว่ามันคงไม่ใช่เรื่องรักๆ ใคร่ๆ อย่างในนิยาย

ที่คุณเขียนแน่ๆ แล้วก็คงไม่ใช่เพราะเรื่องเงิน เพราะค่าต้นฉบับของคุณก็แทบใช้ไปทั้งชีวิตไม่หมดอยู่แล้ว แต่คุณรู้ใช่ไหมว่าการแต่งงานมันหมายความว่ายังไง”

หันตราสบตากับคนตรงหน้าขณะที่ถาม ไม่ยอมละสายตาดอกมาแม้สักเสี้ยววินาทีเดียว นั่นทำให้คนที่มั่นใจในเกมนี้มาตลอดถึงคราวหัวน้ไขขึ้นมาบ้างแล้ว

“เข้าใจสิ ไม่งั้นน้ำผึ้งจะมาชวนคุณแต่งงานทำไม เชื่อเถอะว่าการแต่งงานครั้งนี้จะทำให้เราได้ทั้งคู่” เธอยืนยัน

“ถ้าอย่างนั้นบอกเงื่อนไขของคุณมา” ท้ายที่สุดเขาก็เป็นฝ่ายผ่อนสายป่านออกไป เพื่อยืดเวลาให้ว่าตัวนี้เล่นลอลมอยู่บนท้องฟ้าได้นานขึ้นอีกนิด

“น้ำผึ้งไม่ได้ต้องการอะไรจากคุณเลย นอกจากอิสระที่คุณจะพาน้ำผึ้งออกไปสู่โลกกว้าง ได้ทำอะไรๆ อย่างที่ฝันอยากจะทำและไม่เคยทำไปเที่ยว ไปใช้ชีวิตอย่างที่เรายากเป็น ถ้าคุณทำให้น้ำผึ้งได้ การแต่งงานครั้งนี้ น้ำผึ้งจะไม่เรียกร้องอะไรเลย แม้แต่สินสอดสักบาทน้ำผึ้งก็ไม่เอา” มธุรสพูดสิ่งที่เธอต้องการ โดยที่ไม่ได้คิดว่าคนฟังจะยิ่งมีหนกกับความต้องการของเธอมากขนาดไหน

แต่คนที่มองเห็นช่องโหว่ในเกมนี้แล้วอย่างหันตราแหละหรือจะยอมปล่อยให้เธอเป็นฝ่าย ‘ได้’ อยู่เพียงฝ่ายเดียว!

“อืม”

เขาทำเสียงในลำคอพลางทำสีหน้าครุ่นคิด อยากจะรู้ใจแทบขาดว่าผู้หญิงคนนี้โตมาในครอบครัวแบบไหนกันถึงทำให้เธอมีความคิดเช่นนี้ได้ แต่ยกก่อน...

เขาจะยอมอดใจเอาไว้เพราะอีกไม่นานนักหรือที่เขาคงได้รู้!

“เป็นยังไงข้อเสนอของน้ำผึ้ง น่าสนใจไหม” คราวนี้สีหน้าของคนถามมีแววตื่นเต้น รอคอย...

นั่นแทบทำให้หันตราอยากจะทำตกลงไปเสียเดี๋ยวนั้นเลย ถ้าไม่คิดว่าเขาจะต้องได้ประโยชน์จากการแต่งงานในครั้งนี้อย่างครบครันเสียก่อน!

“การแต่งงานกับน้ำผึ้งนี่มันก็น่าจะ ‘ดี’ อย่างที่น้ำผึ้งว่ามาจริงๆ แต่...” ชายหนุ่มเลือกที่จะไม่พูดต่อ และมันก็ได้ผลเมื่อมธุรสมีท่าทีกระตือรือร้นขึ้นมาในทันที

“แต่อะไร มีอะไรที่จะดีกว่านี้อีกอย่างนั้นหรือคะ”

มธุรสถามอย่างไม่เข้าใจ ข้อเสนอที่เธอยื่นให้แก่หันตราเป็นข้อเสนอที่ดีมากๆ จนเธอไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะมีคำว่า ‘แต่’ ด้วยซ้ำ!

“น้ำผึ้งก็รู้ใช่ไหมว่าแม่ของผมต้องการให้ผมแต่งงานกับผู้หญิงที่แม่เลือกให้” แทนที่จะตอบคำถามของเธอ หันตรากลับถามเธอกลับมาแทน

“ก็รู้สึกะ บก. ก็ถามแปลกจริงเชียว” คำของนักเขียนสาวขมดมุ่นในขณะที่ย่อเย้อออกมา แต่นั่นกลับเป็นสิ่งที่ชายหนุ่มคิดว่ามันเป็นเสน่ห์เฉพาะตัวที่แม่แต่เจ้าตัวก็ไม่รู้ด้วยซ้ำ

มธุรส รัศมี เธอช่างอ่อนหัดในเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ผิดกับนิยายรักที่เธอเขียนจนคนติดกันทั้งบ้านทั้งเมืองเสียจริงเชียว!

“แล้วรู้หรือเปล่าว่าทำไมแม่ถึงอยากให้ผมแต่งงาน” คราวนี้คำถามของเขาทำให้หญิงสาวนิ่งไปได้เลยเช่นเดียวกัน!

“แม่ของคุณก็คงอยากจะให้คุณแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝาเสียทีกระมังคะ อายุก็ไม่ใช่่น้อยๆ แล้ว นี่ก็คงกลัวว่าจะไปเจอสาวที่โหนจับเอาละมั้ง” เธอพูดไปส่งๆ รู้สึกอึดอัดกับสายตาที่เริ่มเปลี่ยนไปของผู้ชายตรงหน้า

“น้ำผึ้งคิดว่าผมจะ ‘หลง’ ผู้หญิงง่ายๆ อย่างนั้นเองนะหรือ” เขาถามเสียงนึ้ม

“ก็เปล่าหรอก แต่แม่คุณก็ไม่ผิดนะ มีลูกชายที่หิ้งหล่อทั้งรวยแถมเก่งมากๆ อีกต่างหากก็ย่อมจะต้องเป็นห่วงมากเป็นธรรมดา” หญิงสาวพูดไปเรื่อยๆ โดยที่ไม่รู้ว่ารอยยิ้มของคนฟังนั้นเปิดกว้างมากขึ้นทุกขณะ

“ผมดีใจที่น้ำผึ้งคิดอย่างนี้”

เขาพูดประโยคนั้นซ้ำๆ ทำให้มธุรสรู้ตัวว่า เธอเพิ่งจะ ‘ชม’ เขาเสีย เลิศเหลือ เพราะอย่างนั้นริมฝีปากอิมที่ท่าท่าจะขยับต่อจึงหุบจับลงอย่าง กะทันหัน

อากัปกริยาของหญิงสาวเรียกเสียงหัวเราะเบาๆ จากคนตรงหน้าได้ ทันที ทำให้ริมฝีปากอิมนั้นยิ่งเฝิ้มสนิทเข้าหากันอย่างขบคิด

เธอจะเล่นเกมนี้อย่างไรดี?

“น้ำผึ้งก็แค่จะไปตามเนื้อผ้าเท่านั้น ฟังจากที่คนอื่นๆ เขาพูดกัน ไม่ได้ พูดเองเสียหน่อย” เธอไม่ยอมแพ้

“อย่างนั้นหรือหะอ พมก็อุตส่าห์ตั้งใจคิดว่า ‘ว่าที่เจ้าสาว’ คิดกับผม อย่างนี้ ชีวิตแต่งงานของเราคงจะมีสีสันน่าดู” หันตราพูดไปอย่างนั้นเอง เขาไม่เชื่อหรือกว่าทั้งหมดนั้นเธอแค่ฟัง ‘คนอื่น’ มาเท่านั้น

คนอย่างมธุรสรู้จักฟังใครเขาที่ไหน ก็มั่นใจในตัวเองออกอย่างนี้!

ไม่อย่างนั้นคงไม่อุตรลุกขึ้นมาชวนเขาแต่งงานเพียงเพื่อจะให้เขาพา ไปเที่ยวหรือไปทำอะไรแผลงๆ อย่างที่เจ้าตัวยากจะทำแต่ทำไม่ได้หรือ!

“แน่นอนอยู่แล้ว การแต่งงานของเรามันจะต้องมีสีสันอย่างที่คุณคิด แน่ๆ” เธอยืนยันโดยที่หันตราไม่ได้โต้แย้งคำใดออกไปแม้แต่หน่อย ทั้งที่ ภายใต้อใจนั้นคัดค้านเต็มที่ว่า

‘สีสัน’ ของเธอกับเขานั้น ‘แตกต่างกัน’ กันอย่างสิ้นเชิงทีเดียว!

“อย่าเพิ่งดีใจไปเลย ผมยังไม่ได้ออกน้ำผึ้งเลยว่า สาเหตุที่แม่อยาก ให้ผมแต่งงานนั้นเป็นเพราะอะไร”

“ก็รีบพูดมาสิ แต่จะด้วยเหตุผลอะไร น้ำผึ้งก็แต่งงานกับ บก. อยู่ดี นั้นแหละ ไม่เปลี่ยนใจหรือ” มธุรสซึ่งพูดก่อนที่ชายหนุ่มจะพูดจบ เพราะ เวลาหัวใจของเธอแล่นโลดไปถึงสิ่งต่างๆ ที่คิดจะทำหลังจากแต่งงานเสียแล้ว...

“ถ้าน้ำผึ้งคิดอย่างนี้ ผมก็ไม่มีปัญหาอะไร เรื่องนั้นผมค่อยบอก น้ำผึ้งตอนเราแต่งงานกันแล้วก็ได้ มันก็แค่เหตุผลเล็กๆ ไม่สำคัญเท่ากับที่ เราจะได้แต่งงานกันหรือจริงไหม” หันตราพูดยิ้มๆ

รู้สึกเป็นครั้งแรกว่าอยากจะให้เธอยิ้มแบบนี้กับเขาตลอดไป

อืม...ไม่ใช่สิ ต้องยิ้มแบบนี้กับเขา...คนเดียวยตลอดไปต่างหาก!

“ใช่ มันต้องเป็นแบบนี้แล้วล่ะ มา...เรามาทำสัญญาแต่งงานกัน”

มธุรสพูดขณะที่ยึดตัวขึ้นนั่งตัวตรงก่อนจะกำหมัดส่งมาตรงหน้าเขา เป็นความหมายว่าให้อีกฝ่ายกำหมัดมาแตะกับหมัดของเธอ

“สัญญาแล้วนะว่า บก. จะแต่งงานกับน้ำผึ้ง ห้ามเปลี่ยนใจนะ” เธอย้ำกลัวว่าอีกฝ่ายจะเปลี่ยนใจขึ้นมา เพราะอุตุส่าห์เสียเวลาวางแผนตะล่อมให้เขาค่อยตามเป็นลำดับๆ กว่าจะสำเร็จได้ก็เหนื่อยแทบตก

“ไม่เปลี่ยนใจหรอก ถ้าน้ำผึ้งไม่เปลี่ยนใจเสียก่อน” เขายืนยันหนักแน่น “ดีมากค่ะ”

คราวนี้มธุรสผ่อนคลาย

เธอยกแก้วกาแฟที่บัดนี้ก้อนเอสเปรสโซ่แข็งได้ละลายผสมกับนมสดเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่รสชาติหอมหวานและความขมเย็นๆ นั้นกลับทำให้คนดื่มยิ่งสุขใจมากขึ้นไปอีกเท่าตัว

“น้ำผึ้งแน่ใจนะว่าเข้าใจความหมายของการแต่งงานดีแล้ว ไม่คิดจะเปลี่ยนใจเสียเอง”

อีกฝ่ายถามย้ำไม่ยอมปล่อยผ่านไปได้ง่ายๆ เหมือนเช่นความละเอียดลออที่เขาสีใจต่อต้นฉบับของเธออย่างไรอย่างนั้นเลย แต่คราวนี้มธุรสไม่มีเวลาสำหรับเอะใจในคำถามและน้ำเสียงแปลกประหลาดของเขามากแล้ว

เพราะหญิงสาวกำลังดีใจว่าความปรารถนาของเธอจะเป็นจริงในไม่ช้านี้แล้วนั่นเอง!

“แน่ใจสิ ตามข้อตกลงของเรา น้ำผึ้งจะเป็นเจ้าสาวที่ดีให้ บก. ได้แน่ๆ”

หญิงสาวอารมณ์ดีพอจะเอ่ยย้าสรรพคุณของตัวเองต่อหน้าชายหนุ่มที่จะเป็นเจ้าบ่าวของเธอในอีกไม่ช้านี้เช่นเดียวกัน!

“ถ้าอย่างนั้นน้ำผึ้งก็ควรจะเริ่มต้นเรียนรู้การเป็นเจ้าสาวของผมเสียตั้งแต่ตอนนี้”

“ต้องเรียนรู้อะไรอีก ทุกอย่างมันง่ายจะตาย เชื้อเถอะ บก. จะต้องไม่ผิดหวังแน่ๆ ที่เลือกแต่งงานกับน้ำผึ้ง” มธุรสยังย้ำคำเดิมให้ชายหนุ่มคล้อยตาม

เถอะนำ!

ถึงเขาจะทำสัญญากับเธอแล้ว...

แต่ตราบดีที่ยังไม่มีพิธีแต่งงานเธอก็ไม่ควรจะไว้ใจเขาให้มากนักหรอก
ก็ผู้ชายคนนั้นขึ้นชื่อในเรื่องเล่ห์เหลี่ยมจะตายไป!

“เริ่มต้นด้วยการที่น้ำผึ้งเรียกชื่อเล่นของผมเหมือนที่ผมเรียกน้ำผึ้ง
ว่าน้ำผึ้งยังโละ เวลาไปแนะนำตัวกับแม่ของผม น้ำผึ้งจะได้ทำได้ไม่เคอะเขิน
ไม่ทำให้ท่านผิดหวังเลย” คำพูดและเหตุผลของहनตราฟังดูเข้าที่ มธุรสจึง
พยักหน้ารับปากโดยไม่ลังเล

แหม ก็แค่เรียกเขาด้วยชื่อเล่น...

ง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก!

“ก็ได้ค่ะ คุณฮั่น” หญิงสาวทำตามอย่างไม่มีแงงอนใดๆ

“อืม ผมชอบเวลาที่น้ำผึ้งเรียกชื่อเล่นของผม...” เขาพูดพลางทำสายตาสี
ที่มธุรสคิดว่าประหลาดที่สุด แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่เขาจะต้องสนใจไยดี

ในเวลาไหนอะไรก็ตามที่จะทำให้ ‘ว่าที่เจ้าบ่าว’ อย่างเขา ฟังพอใจ...

เธอยินดีที่จะทำทั้งนั้น!

ขอเพียงแค่ให้ได้แต่งงานกับเขาก็พอแล้ว!

แค่คิดมธุรสก็อยากจะเร่งวันเร่งคืนให้ถึงพิธีวิวาห์ระหว่างเธอกับ
हनตรา คีรากานต์ เสียโดยเร็ว...

โดยไม่ได้คาดคิดเลยแม้แต่น้อยคิดว่าพันธะวิวาห์ที่เธอยื่นมันให้
แก่เขา...

จะนำทั้งคู่ไปสู่วิมานมธุรส!

๑

ราตรีที่ปราศณา

นับจากคำคืนนี้ไป เธอจะเป็นดั่งนกน้อยที่โฉบบินขึ้นสู่ท้องฟ้า
กว้างใหญ่...

“ผมจะเป็นสามีของน้ำผึ้งโดยสมบูรณ์ในทุกความหมาย และเรา
จะใช้ชีวิตร่วมกันเหมือนคู่แต่งงานคนอื่นๆ”

นั่นคือคำประกาศของเจ้าบ่าว ในขณะที่เขาเข้ามาหาเธอถึงในห้อง
แต่งตัวของเจ้าสาวพร้อมกับชุดเครื่องเพชรของมารดา และฉวยโอกาส
กระซิบบอกขณะที่ก้มลงติดตะขอสร้อยเพชร ให้ทำเอาเนื้อตัวของเธอ
เย็นเฉียบ!

เพราะคำประกาศของเจ้าบาวนั่นเองที่ทำให้รอยยิ้มของ ‘เจ้าสาว’ ใน
พิธีหมั้นตอนเช้าไม่สดใสเหมือนเมื่อครั้งที่ ‘เจ้าบ่าว’ พาวที่เจ้าสาวมากราบ
นางมินตราผู้เป็นมารดาพร้อมกับถ้อยคำแสนราบเรียบว่า...

‘มธุรสคือผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ผมยินดีจะแต่งงานด้วย ผิดจากนี้
ผมก็จะไม่แต่งงานกับผู้หญิงคนไหนทั้งนั้น’

นางมินตรากลัวมากกว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนจะทำตามทีพุดและ
ครองตัวเป็นโสดตลอดไป ซาตินั้นนางจะไม่มีโอกาสได้อุ้มหลานจึงจำใจ
ยอมรับไหว้วานที่เจ้าสาวและออกหน้ารับเป็นธุระให้คนทั้งคู่นำมาสู่วันแห่ง
ความสุขในวันนั้นนั่นเอง!

เสียงซุบซิบว่าเจ้าสาวหน้าตาซีดเซียวมากเป็นพิเศษ จนอาจจะเป็น
สาเหตุของการแต่งงานสายฟ้าแลบนี้ขึ้นมาได้นั้นไม่ได้ทำให้มธุรสใส่ใจเลย
แม้แต่น้อยนิด สิ่งที่เป็นกังวลอยู่ในขณะนี้ คือคำประกาศก้องของผู้ที่
เป็นเจ้าของของเธอต่างหาก...

หันตรา คีรากานต์!

เขาเจ้าเล่ห์ได้สมกับคำร้ายลือเสียจริงเชียว!

นี่เธอจะต้องกลายเป็นลูกแกะให้เขาขบเคี้ยวจริงๆ ใช่มั้ย?

งานฉลองสมรสถูกจัดขึ้นที่ห้องแกรนด์บอลรูมของโรงแรมหรูอย่าง
เดอะมูน แยกหรือที่มาร่วมแสดงความยินดีในงานนี้ทั้งแขกของนางมินตรา
มารดาของเจ้าบ่าว แยกของนายภากรและนางระรินนิตามารดาของเจ้าสาว
ที่เป็นข้าราชการบำนาญและอาจารย์มหาวิทยาลัยชื่อดัง แยกของเจ้าบ่าวที่
อยู่ในแวดวงธุรกิจสิ่งพิมพ์ รวมถึงนักเขียนหลายคนที่ร่วมค่ายเดียวกับ
มธุรสและอยู่ในความดูแลโดยตรงของ หันตรา คีรากานต์

ในบรรดาแขกทั้งหมดนั้นมีแขกของเจ้าสาวจริงๆ ไม่ใช่คนเพราะ
มธุรสมีเพื่อนน้อยมาก จนนางมินตราถามย้ำแล้วย้ำอีกว่ารายชื่อตกหล่นไป
หรือเปล่า มีเพียงเจ้าบ่าวของเธอเท่านั้นที่ไม่ได้แสดงสีหน้าแปลกใจกับ
เรื่องนี้แต่อย่างใด

ก็ดูที่หรือว่าขนาดเธอทำงานร่วมกับเขามาหลายปี แต่ก็ยังสามารถ
รักษาระยะห่างเอาไว้ได้ถึงเพียงนี้ มธุรสมีโลกส่วนตัวสูงและเก็บตัวสมกับ
อาชีพที่เธอทำ นั่นทำให้ชีวิตจริงของเธอพบปะผู้คนน้อยมาก ทั้งหมดนี้จึง
เป็นที่มาของเครื่องหมายคำถามที่ติดอยู่บนหน้าผากของผู้ร่วมงานทุกคน
โดยพร้อมเพรียงกันว่าบ่าวสาวคู่นี้ไปถูกชะตาต้องใจกันตั้งแต่เมื่อไร โดย

“ไม่มีใครจำเป็นต้องพูดมันออกมาให้เสียบรรยากาศเลยด้วยซ้ำ”

“ทำไมถึงทำหน้าอย่างนั้นล่ะแม่ ค่ะนี่เป็นคินมกคลของลูกสาวเรานะ แม่จะต้องมีความสุขให้มากๆ สิ” นายภากรตะตะแขนพลงเอ่ยกับภรรยา คู่ทุกข์ที่ร่วมชีวิตกันมายาวนาน

สีหน้าเป็นกังวลของนางระรินยามกวาดตามองไปรอบๆ ห้องจัดเลี้ยง สีหน้าของผู้คนที่มาร่วมงานทำให้ท่านรู้ว่าตอนนี้ภรรยาคงจะสามารถจินตนาการไปถึงหัวข้อในบทสนทนาเหล่านั้นให้ต้องทุกข์ร้อน

“พ่อแน่ใจหรือว่าการแต่งงานครั้งนี้ของน้ำผึ้งมันจะดีแล้วจริงๆ ลูกสาวของเราพร้อมสำหรับการออกเรือนแล้วนะเหอะคะ ไม่เคยมีวีแวว มาก่อนว่ามีแฟนหรือคบกันตอนไหน เราก็ไม่เคยระแคะระคาย จู่ๆ เดินเข้ามาบอกว่าจะแต่งงาน จะไปกันได้สักกี่น้ำก็ไม่รู้”

ในหัวอกคนเป็นแม่นั้นเต็มไปด้วยความห่วงใย ยิ่งได้เห็นเวลาที่เจ้าบ่าวที่ลูกสาวพามาแนะนำตัวก็ยังไม่น่าไว้วางใจ

หันตรา ศิริกานต์ จัดเป็นผู้ชายที่ครบเครื่องมากคนหนึ่ง ทั้งรูปร่าง หน้าตา บุคลิกท่าทางและฐานะทางการเงินและสังคม สิ่งเหล่านั้นไม่ได้ทำให้ท่านพึงพอใจจนอยากจะยกลูกสาวให้ มากไปกว่าความสงสัยใคร่รู้ที่หนุ่มสาวสองคนตกลงปลงใจจะแต่งงานกัน หรือเนื้อแท้ในหัวใจว่าชายผู้นี้จะมีความจริงใจต่อบุตรสาวของท่านมากน้อยแค่ไหน

มีความมั่นคงยาวนานตลอดไปจนคนเป็นแม่อย่างท่านจะสามารถฝากมธุรสเอาไว้ในมือของเขาได้หรือไม่?

ที่สำคัญที่สุด มธุรสคือหญิงสาวผู้โชคดีที่หยุดผู้ชายคนนั้นเอาไว้ได้แน่หรือ ในเมื่อบุตรสาวของท่านช่างอ่อนเดียงสำนักในโลกของชีวิต แม้จะจัดงานฉลองมงคลสมรสใหญ่โตและเป็นທີ່ประจักษ์ต่อผู้คนในวงสังคม ทว่าวันข้างหน้า...ก็อาจจะมิผู้หญิงมากกว่าหนึ่งคนที่ไม่สนใจความถูกต้องเหมาะสม เดินเท้าตาหน้าเข้ามาทดสอบความแข็งแกร่งของชีวิตคู่

ถ้าถึงวันนั้น ลูกสาวที่ท่านเฝ้าถนอมกล่อมเกลี้ยงมาจะมีชะตากรรม

เช่นใด!

“ใจเย็นๆ นะแม่ ไหนๆ ก็มาถึงขั้นนี้แล้ว” คนเป็นสามีปลอบ
ยิ่งใกล้วันแต่งงานของบุตรสาวคนโต ภรรยาของเขาก็ยิ่งปริวิตกกับ
เรื่องนี้มากขึ้น จนกระทั่งวันนี้ก็ยังไม่คลายความกังวลออกไปได้เลย

“พ่อน่าจะเชื่อแม่เสียตั้งแต่แรกว่าไม่ควรให้ทั้งสองคนรีบร้อนแต่งงาน
กันเร็วขนาดนี้ หรืออีกทีแม่ดูยังไงๆ คุณยื่นเขาก็ไม่เหมาะกับลูกเราเลย
สักนิด แม่เป็นห่วงลูก” ขณะพูด สายตาคู่นั้นก็ไม่ห่างหายไปจากร่างของ
เจ้าสาวที่เดินเคียงคู่กับเจ้าบ่าวพร้อมกับขบวนเพื่อนบ่าวสาวเพื่อขอบคุณ
แขกในงานแม่แต่น้อย

“พอรู้ว่าแม่เป็นห่วงลูก เพราะอย่างนี้พ่อถึงต้องอนุญาตให้พวกเขา
แต่งงานกัน เราสองคนแก่แล้วนะ จะมีชีวิตคอยดูแลน้ำผึ้งไปได้สักกี่วัน
น้ำผึ้งจะต้องมีคนหัวใจได้คอยดูแลแก่ต่อจากเรา”

นายภากรอธิบายเหตุผลเดิมซ้ำๆ เหมือนกับที่ท่านเคยอธิบายให้
ภรรยาฟังไปแล้ว นับตั้งแต่ที่ท่านตกลงใจเอ่ยปากอนุญาตยกบุตรสาวให้แก่
ชายหนุ่มนาม หันตรา ศิราภานต์

“แต่ทำไมต้องเป็นผู้ชายคนนี้ด้วยก็ไม่รู้ ดูลึ ทั้งครบเครื่อง ปราดเปรี้ยว
เสียขนาดนั้น ยายน้ำผึ้งจะไปตามทันได้อย่างไร” คุณระรินเบนสายตาไป
จับจ้องเจ้าบ่าวของงาน ก่อนจะถอนหายใจเป็นรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่อาจ
นับได้ภายในคำคืนนี้

“เราน่าจะหาคนที่เหมาะสมและไว้ใจได้คอยดูแลแ่เอง หรืออย่างน้อย
ก็เป็นลูกของใครสักคนที่เรารู้จักมักคุ้น มีพื้นฐานครอบครัวที่ดีและวางใจ
ให้ดูแลลูกได้ แต่นี่ถึงจะเป็นเจ้านายกับลูกน้องกันมากก็เถอะ น้ำผึ้งคบกับเขา
ทำไหน คุยกันประสาอะไร แก่ไม่เคยห่างอกพ่อแม่ มีเวลาอยู่ด้วยกันหรือ
ศึกษากันมาสักก็มากน้อย ผู้ชายต่อหน้าจะพูดอะไรก็ได้แต่พอลับหลังก็
ทำอีกอย่าง แม่เห็นมานานักต่อนักแล้วเด็กสมัยนี้เชื่อแต่คำพูดไม่ได้หรอกนะ”

เพราะอาชีพที่คลุกคลีอยู่กับผู้คนในสังคมและมองเห็นพฤติกรรม

ของหนุ่มสาวรุ่นใหม่ที่กำลังออกพ่อแม่ เลยยิ่งทำให้นางระรินเป็นห่วงบุตรสาวมากขึ้นเป็นเท่าตัวจนต้องตีกรอบมากมายเพื่อความปลอดภัยดังว่า ท่านมารู้สึกที่วันนี้เองว่าที่ผ่านมานั้นเลี้ยงมธุรสมาราวกับไขในหินก็ไม่ปาน

“เท่าที่พ่อเห็น ในสายตาของผู้ชายด้วยกันคุณฮั่นเขาก็เป็นคนจริงคนหนึ่ง ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่กล้าเดินมาขอลูกสาวเราพร้อมทั้งจัดพิธีใหญ่โตแบบนี้หรอก คุณมินตราแม่ของเขาก็เป็นธูระจัดการให้อย่างสมเกียรติไม่ใช่หรือ ถ้าเขาไม่มั่นคงพอ ไม่มีผู้ชายคนไหนคิดจะแต่งงานกับผู้หญิงคนหนึ่งง่ายๆ หรือคะ”

นายภากรยังใจเย็นปลอบภรรยา แม้แววตาของท่านเองก็ยังไม่คลายความห่วงหา แต่ถ้าไม่ทำเช่นนั้นมธุรสก็จะต้องอยู่ภายใต้ปีกของพ่อแม่ตลอดไปซึ่งมันจะเป็นเช่นนั้นไม่ได้

เพราะเลี้ยงลูกมาเองกับมือ ทำให้ท่านรู้ว่าถึงเวลาที่จะต้องปล่อยให้ลูกนกโฉบบินไปด้วยปีกของตัวเองได้แล้ว...

“มันก็ใช่ แต่แม่ก็ยังไม่วีใจอยู่ดี เขาพร้อมมากเกินไป กลัวว่าวันหนึ่งถ้าเขาทิ้งลูกไป ถึงตอนนั้นลูกสาวเราจะเป็นยังไง จะอยู่ยังไง จนวันนั้นแม่ก็ยังไม่วีใจเลยว่าพ่ออนุญาตให้พวกเขาแต่งงานกันได้ยังไง” ขณะที่พูดแววตาของนางระรินฉายแววสับสน

แรกที่หันตรามาพบและขออนุญาตแต่งงานกับมธุรส เธอปฏิเสธไปโดยที่แทบจะไม่ต้องเสียเวลาคิด ได้เห็นสีหน้าหงะของผู้ชายคนนั้นเพียงแวบเดียวก่อนที่มันจะหายไป และวันต่อๆ มาเขาก็ยังเพียรมาอีกหลายครั้ง จนกระทั่งนายภากรใจอ่อนเพราะมธุรสเองก็ยืนยันว่าจะแต่งงานกับผู้ชายคนนี้ให้ได้

“เพราะพ่อไวใจและเชื่อมั่นในตัวลูก เราอาจจะหาคนที่เราไวใจและฝากชีวิตของลูกไว้กับเขาได้ แต่นั่นก็ไม่ใช่สิ่งรับประกันว่าคนคนนั้นจะดีกับลูกเราไปได้ตลอด ที่สำคัญ หากไม่มีพื้นฐานของความรัก พ่อกลัวว่าจะเป็นการทำร้ายลูกทางอ้อมแล้วจะมานั่งขอโทษกันก็ไม่ทันแล้ว ให้ลูกเลือก

คนที่จะฝากชีวิตของตัวเองจะดีที่สุด อย่างน้อยก็มีความสุขในวันนี้ไม่ใช่หรือ”

คำพูดของสามีกระทบใจ ปรภายตาของบุตรสาวในวันที่ผู้เป็นพ่ออนุญาตให้แต่งงานกันได้ฉายฉานเข้ามาทำให้ท่านเองก็ยอมใจอ่อน และพลอยใจอ่อนมาจนถึงวันที่ผู้ใหญ่ฝ่ายชายมาสู่ขอ กระทั่งจัดการทุกอย่างรวดเร็วจนมีงานแต่งงานเกียรตินี้ในวันนี้

“แต่แม่ก็อดห่วง...”

แม่จันด้วยถ้อยคำโต้ตอบ และรู้ว่าเหตุการณ์ล่วงมาถึงขั้นนี้ก็ยากที่ย้อนเวลากลับไปได้แล้ว แต่หวัอกหัวใจของคนเป็นแม่ถ้าจะให้คลายความห่วงลูกนั้น นางระรินไม่รู้ว่าจะต้องใช้วิธีไหนจริงๆ

“พ่อรู้ แต่เราก็ทำได้แค่เป็นห่วงและเฝ้าดูแลตรงนี้ ทางที่ดีพ่อว่าเรามาคอยเอาใจช่วยและลุ้นให้ผู้ชายที่ลูกเลือกเขาทำหน้าที่แทนเราได้อย่างที่หวังจะดีกว่านะ”

นายภากรลอบถอนใจ เมื่อภรรยาคลายกังวลไปได้อีกครั้งในวันนี้

แม่จะรู้ว่าไม่เกินพรุ่งนี้ ภรรยาของเขาก็คงจะต้องบ่นเป็นห่วงลูกขึ้นมาอีกจนได้

ผู้สูงวัยแต่ละชนภรรยาผู้เป็นมารดาแท้ๆ ของเจ้าสาว แล้วชวนกันเดินไปต้อนรับแขก ทำหน้าที่ของพ่อแม่ให้เต็มที่สำหรับค่าสินอันเยียมสุขนี้

“ทำไมน้ำผึ้งถึงดูไม่เหนียวเลย ไม่เหนียวเหมือนงานใหญ่ๆ ผู้คนมากมายขนาดนี้ ใครบ้างก็ไม่รู้ แขกของพ่อแขกของแม่บางคนเราก็ไม่รู้จัก” คนเป็นเจ้าบ่าวตั้งข้อสังเกต ดวงตาพรารระยับยามมองใบหน้าที่ได้รับการแต่งแต้มของเจ้าสาว วันนี้มีมธุรสสวยหวานแปลกตาไปกว่าทุกครั้งที่เคยเห็น

ยิ่งสวมชุดเจ้าสาวเกาะอกกลายเถาไม้สีเบจอ่อน คาดทับด้วยแถบผ้าไขว้มาผูกกันด้านหลัง จัดช่อโบตรงช่วงเอวตรงกลางเป็นลายกุหลาบดอกใหญ่ และพับเป็นโบซ้อนกันสองทบ ก่อนจะทิ้งชายลงไปด้านล่างทับกระโปรงสีขาว

รอบๆ กระจ่างบานฟูฟ่องราวกับเจ้าหญิงนั้น มีลูกไม้อ่อนสีเบจแต่งแต้ม เป็นลายดอกไม้และผีเสื้อคล้ายๆ กำลังบินอยู่รอบๆ ทำให้มธุรสกลายเป็น เจ้าหญิงในเทพนิยายสไตร์วินเทจที่ฟ้าประทานลงมาให้เจ้าบ่าวในชุดแต่งงาน สีเบจอ่อนสว่างไสวเคียงคู่กันก็ไม่ปาน

แต่ที่เขาแปลกใจ คือท่วงท่าและสีหน้าเรีงราวกำลังสนุกและมีความสุขกับงานเลี้ยงในค่ำคืนนี้ของเธอ ช่างผิดเป็นคนละคนกับเจ้าสาวที่ หน้าซีดคอดกตตั้งแต่ได้ยินคำกระซิบของเขาเมื่อเช้า กระทั่งทั้งคู่ร่วมพิธี ตักบาตร จนถึงพิธีหมั้นและรับน้ำสังข์ช่วยพรด้วยกัน ทำให้เขานึกเป็นห่วง อยู่ว่าหญิงสาวอาจจะกลัว จนกระทั้งหลบหนีไปจากงานฉลองสมรสใน ค่ำคืนนี้ไปก็ได้

หันตรายอมรับว่าเขากลัวใจมธุรสอยู่ไม่น้อยเลย แม้จะไม่ค่อยได้ คลุกคลีชิดเชื้อกันมากจนกินสมควร แต่เขาก็รู้จักเธอผ่านตัวหนังสือ มธุรส ใส่ตัวตนและความรู้สึกนึกคิดของเธอลงไปในเรื่องงานที่เขาได้อ่านมันจาก ในนั้น

เมื่อได้เห็นเธออีกครั้งในชุดเจ้าสาวแสนสวยสไตร์วินเทจ ที่เธอให้ ดีไซเนอร์ชื่อดังของไทยที่โด่งดังไปทั่วโลกช่วยกันออกแบบให้ชุดนี้ ใจ ของเขาก็ค่อยเต้นอย่างสงบลงอีกครั้ง เมื่อเหตุการณ์ที่นึกหวาดหวั่นนั้น หาได้เกิดขึ้นแต่อย่างใด

สิ่งนี้ทำให้เขาตระหนักชัดว่าเจ้าสาวของตัวเองนั้นโหยหาอิสรภาพ มากเพียงใด และอีกไม่นานนับจากนี้เขาจะได้พบคำตอบถึงสาเหตุที่แท้จริง หรือบางทีหญิงสาวผู้ซึ่งบัดนี้ได้จดทะเบียนสมรส...เป็นภรรยาที่ถูกต้อง ตามกฎหมายของเขาเรียบร้อยแล้ว อาจจะมีหลายสิ่งให้เขาสนุกกับการค้นหา ไปจนตลอดชีวิตที่เหลือนับจากนี้ก็เป็นได้

เพราะความคิดนั้นแน่ๆ ที่ทำให้ดวงตาของหันตราแพรวพราวมากขึ้น จนคนถูกถามใจผ่อ มือสั่น...

เธอนึกหวาดกลัวบางสิ่งที้อาจจะกำลังอยู่ในความคิดของเขา แต่คน

อย่างมธุรสเมื่อเดินหน้าแล้วจะไม่มีทางถอยหลังกลับเด็ดขาด ที่สำคัญไม่ว่าเขาจะมาไม่ไหนเธอก็จะต้องเอาตัวรอดไปได้ทุกทางสิน่า

“ไม่นี่คะ งานเลี้ยงสนุกดีออก บรรยากาศดี เพลงเพราะ อาหารก็อร่อย ได้เจอผู้คนมากมาย น้ำผึ้งคิดว่าน้ำผึ้งคงจะเริ่มชอบงานเลี้ยงแล้วละคะ อีกอย่าง เพื่อนๆ คุณนั่น นานๆ จะมีเวลามารวมตัวกันเราก็ต้องต้อนรับดูแลพวกเขาให้เต็มที่จริงไหมคะ น้ำผึ้งยินดีแล้วก็ไม่ว่าอะไรหรอกนะคะถ้าคุณนั่นจะต้องคอยดูแลเทกแคร์พวกเขา ไม่ต้องเกรงใจน้ำผึ้งหรอกคะ น้ำผึ้งอยากให้ทุกคนมีความสุขมากที่สุดในงานแต่งงานของเรา” มธุรสปั้นยิ้มให้หวานสุดชีวิตขณะที่เอ่ยคำอนุญาตเจ้าบ่าวของตัวเอง

“อย่างนั้นเหรอ...” หันตราเปรย แต่แวตตาเขากลับแสดงอาการครุ่นคิดก่อนจะฉายแววพราวระยับอีกครั้ง

“น้ำผึ้งนี่เป็นเจ้าสาวที่ใจดีมากที่สุดเลยรู้ไหม ถ้าเป็นคนอื่นวันนี้อาจจะเหนื่อยจนอยากให้งานเลี้ยงจบเร็วๆ จะได้ไปพักผ่อนเสียที ผมก็อุตส่าห์เป็นห่วงรู้ว่าน้ำผึ้งไม่ค่อยชอบเจอผู้คน” เจ้าบ่าวลากเสียงยาวขณะเปรยออกมาคล้ายเกรงอกเกรงใจภรรยาเต็มที

“อើ ไม่เลยคะ น้ำผึ้งยินดีมากๆ จะให้ดูแลแขกทั้งคืนก็ยังไหว บอกเพื่อนๆ คุณนั่นไม่ต้องรีบกลับกันหรอกนะคะ ดูลิ พวกเค้ายังสนุกกันอยู่เลยเดี๋ยวเราก็แค่ไปส่งคุณพ่อคุณแม่แล้วค่อยกลับมาร่วมแจมกับพวกเขาต่อก็ได้คะ” หญิงสาวพูดพลางโบกไม้โบกมือแสดงท่าทางว่าเธอยินดีและมีความสุขกับการได้ดูแลเพื่อนๆ ของเขาจริงๆ นั่นทำให้ชายหนุ่มอยากจะหลุดหัวเราะออกมาดังๆ เมื่อรู้เท่าทันความคิดของเจ้าสาวตัวเอง

“อืม นั่นสินะ เขาก็เริ่มทยอยกลับกันแล้ว พิธีส่งตัวตามฤกษ์ก็เสร็จเรียบร้อยแล้วที่เรือนหอเมื่อเช้า นี่ก็ตีึกมากแล้วพวกผู้ใหญ่สมควรจะไปพักผ่อนกันเสียที ถ้าอย่างนั้นน้ำผึ้งรออยู่ตรงนี้ก็ก่อนนะ เดี่ยวผมจะไปบอกคุณแม่” ชายหนุ่มทำตามอย่างว่าง่าย ทำให้มธุรสลอบพ่อนลมหายใจออกมาทันที

“น้ำผึ้งว่าคุณฮั่นไปหาคุณแม่ของคุณฮั่น ส่วนน้ำผึ้งก็ไปหาพ่อกับแม่ของน้ำผึ้งดีกว่าค่ะ นั่นไงจะพวกท่านอยู่ตรงนั้น” มธุรสพูดจบก็ใช้สองมือรวบรวมกระโปรงเดินเร็วๆ ไปหานายภากรและนางระรินที่บัดนี้นั่งพักอยู่ที่โต๊ะหันตราจะร้องเรียกก็ไม่ทันจึงปล่อยหญิงสาวให้ไปหาบิดามารดาอย่างที่ต้องการ

“ถือว่าให้เวลาน้ำผึ้งได้อยู่กับพ่อแม่เต็มที่ เป็นครั้งสุดท้ายก็แล้วกันนะ” เจ้าบ่าวสายหน้าพลางสืบเท้าไปยังทิศทางที่มารดาเย็นคุยอยู่กับเพื่อนสนิทของท่านที่ครั้งหนึ่งเคยหวังจะให้เกี่ยวข้องกันมาก่อน

“เสียดายจริงๆ นะคะ ได้มาเห็นตาฮั่นแบบนี้แล้วก็ให้เสียดายแทนยายवादจริงๆ บางทีถ้ายายवादยอมมาพบตาฮั่นก่อนหน้านี้ ให้ทั้งสองคนได้เรียนรู้กัน ตาฮั่นก็คงไม่ชิงแต่งงานไปก่อนอย่างนี้”

คุณหญิงศศิธอนหายใจเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วก็จำไม่ได้ นับตั้งแต่ได้ยินจากปากเพื่อนรักว่าบุตรชายของอีกฝ่ายกำลังจะแต่งงานในเร็ววันกับหญิงสาวอีกคนซึ่งไม่ใช่บุตรสาวของตัวเอง ความเทียบพร้อมสมบูรณ์แบบของชายหนุ่มคนนี้ก็ยิ่งได้มาเห็นก็ยิ่งเสียดายแทนบุตรสาวจนพูดไม่ออก หากवादจันทร์เชื่อฟังยอมมาพบนางมินตราพร้อมท่านเสียดตั้งแต่แรกก็อาจจะได้พบกับหันตรา นางเชื่อแน่ว่าवादจันทร์จะฟังใจในตัวชายหนุ่มผู้นี้ได้ไม่ยากเลยสักนิด

“ค่ะ ดิฉันก็เสียดายมาก ใจจริงก็อยากจะได้หนุ่มवादจันทร์มาเป็นสะใภ้มากกว่า แต่เราก็โน้มน้าวลูกกันมานานตาฮั่นก็ไม่มีทีท่าว่าจะสนใจสองปีมาแล้วที่เขาพยายามบ่ายเบี่ยงหลบเลี่ยงอยู่ตลอดทั้งๆ ที่อายุก็ปาไปตั้งสามสิบสี่แล้ว นี่ก็อุตส่าห์ขอรับรองว่าอยากอุ้มหลานเขาเลยพาเจ้าสาวคนนี้มายื่นคำขาด บอกว่าถ้าไม่ใช่คนนี้ก็จะไม่แต่งงานเลยต้องยอม” นางมินตราระบายลมหายใจหนักหน่วง

แรกที่ได้ฟังนางก็ตกใจกลัวว่าบุตรชายจะไปคว้าเอาผู้หญิงที่ไหนมาให้ แต่พอได้ยืนยันว่าเป็นนักเขียนชื่อดังที่ไม่ต้องหวังว่าจะเข้ามาปกอลอก

หรือหวังในทรัพย์สินสมบัติของบุตรชายอย่างทีกลัว ประกอบกับเมื่อได้ไปพบครอบครัวของฝ่ายหญิงที่พ่อแม่เองก็เป็นข้าราชการและอาจารย์มหาวิทยาลัยชื่อดัง มีพื้นฐานครอบครัวที่ค่อนข้างดีก็เริ่มวางใจ ที่ยังเสียดายคือไม่ใช่คนที่หมายตาหมายใจเอาไว้แต่แรกเท่านั้นเอง

“พวกเขาคงจะไม่ใช้คู่กันกระมังคะ เราต้องทำใจ” คุณหญิงศศิสรูปอย่างปลงๆ

“คงจะเป็นอย่างที่คุณหญิงว่านั่นแหละค่ะ แต่ถึงเราจะไม่ได้ดองกันแล้วก็อย่าลืมนะคะว่าเรายังเป็นเพื่อนรักกัน มินยังเอ็นดูหนูवादเหมือนลูกเหมือนหลาน เรื่องงานที่เคยคุยกันไว้ก็ยังเหมือนเดิม มีโอกาสก็พามาเยี่ยมที่บ้านได้นะค่ะ นี่ตาฮันก็แยกไปอยู่เรือนหอของเขาแล้วถึงจะปลุกในรั้วบ้านเดียวกันก็ยังอดใจหายไม่ได้ ดีที่ยังอยู่กับแม่ไม่แยกออกไปต่างหาก”

“ถือว่าทำเพื่อหลานที่จะเกิดมาในอนาคตก็แล้วกันค่ะ ปลุกบ้านในรั้วเดียวกันแบบนี้คุณมินคงไม่เหงา ครอบครัวเขาก็จะได้อยู่เป็นสัดเป็นส่วนกันเองด้วย สบายใจกันทุกฝ่าย”

“มินก็คิดอย่างนั้นค่ะ ขอแค่มีเยี่ยมให้มากินข้าวพร้อมกันที่บ้านทุกวันก็พอใจมากแล้ว คนแก่อย่างเราจะต้องการอะไรไปมากกว่านี้ละค่ะ”

“บางที่อยู่ไปๆ คุณมินอาจจะสนิทกับลูกสะใภ้ขึ้นมาเองก็ได้ค่ะ ถึงตอนนั้นก็อาจจะได้กินข้าวด้วยกันทุกมื้อถึงแม่ลูกชายจะไม่อยู่ด้วยก็ตาม”

“อើย มินไม่หวังถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ คนเป็นนักเขียนเขามีโลกส่วนตัวสูง เราก็ไม่อยากจะไปรบกวนอะไรเขามาก แต่ถ้าเขาอยากจะมา ก็ไม่ได้ขัดข้องอะไร ไหนๆ ก็รับมาเป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว”

“แม่หนูคนนั้นโชคดีนะค่ะที่มีแม่สามีใจดีขนาดนี้ เสียดายว่าไม่ใช่ลูกवादของจี” คุณหญิงศศิสรูปอดที่ใจจะพุดด้วยความเสียดายไม่ได้

นี่ถึงสี่หน้าตักใจของบุตรสาวตอนที่ท่านไปบอกว่าหันตรา ชายหนุ่มที่ท่านหมายมั่นจะให้แต่งงานด้วยจนถึงขั้นรบเร้าให้เจ้าตัวยอมมาพบที่บ้านนางมินตรา นั้นกำลังจะแต่งงานในวันนี้แล้วก็ถอนใจยาว...บางทีบุตรสาว

ของท่านก็อาจจะต้องได้รับบทเรียนเมื่อมีใครสักคนกล้าปฏิเสธหญิงสาวที่ผู้ชายค่อนข้างประเทศหมายบองอย่าง วาดจันทร์ ภาณุพงษ์ นักธุรกิจหญิงเจ้าของเดอะมูน โรงแรมชื่อดังระดับห้าดาวที่กำลังใช้เป็นสถานที่จัดเลี้ยงฉลองสมรสในค่ำคืนนี้

หากไม่รู้สึกละอายหน้าบึ้งลึกลับ มีหรือที่เจ้าตัวจะให้หุ่ดีผู้ช่วยคนสนิทเป็นคนดำเนินการงานนี้แทน หน้าซ้ำในงานเลี้ยงใหญ่เช่นนี้ปกติแล้ววาดจันทร์มักจะมาคอยดูแลด้วยตัวเองเสมอ แต่นี่กลับมีสัมมนาด่วนต้องไปญี่ปุ่นแล้วให้ผู้ช่วยเป็นคนดูแลเช่นเดิม ดีที่ท่านยังอยู่ทั้งคนและงานก็ออกมาเรียบร้อยดีทุกอย่าง ไม่อย่างนั้นคงจะมองหน้านางมินตราลำบากที่อุตส่าห์เอางานใหญ่มาให้แม้จะไม่ได้ตองกันแล้วก็ตาม

เพื่อนรักสองคนยืนถอนใจกันอยู่อีกสองสามนาทีก็เห็นเจ้าบ่าวของงานเดินเร็วๆ ตัดกลางห้องจัดเลี้ยงเข้ามาหาถึงที่

“งานเรียบร้อยดีนะจ๊ะฮัน”

คุณหญิงศึจัททกถาม อดแปลบแปลบด้วยความเสียตายไม่ได้เลยจริงๆ ทำทางอย่างนี้ บุคลิกอย่างนี้ ถ้าได้เดินเคียงกับบุตรสาวของนางแล้วคงจะสมกันหน้าดู

“ทุกอย่างเรียบร้อยครับคุณหน้า แยกชอบกันมาก เพื่อนๆ ผมและเจ้าสาวเขาก็ชอบงานนี้มาก ต้องขอบคุณคุณหน้าและน้องวาดด้วยนะครับที่คอยดูแลอย่างดี”

แม้จนวันนี้หันตราจะยังไม่มีโอกาสได้เห็นหญิงสาวนามว่าวาดจันทร์ แต่เขาก็ไม่คิดเสียตาย เมื่อได้เลือกคนที่ต้องการด้วยตัวเองแล้ว ไม่แปลกใจว่าอีกฝ่ายก็คงไม่ต้องการงานแต่งคลุมถุงชนนี้เช่นเดียวกัน ไม่อย่างนั้นก็คงจะตามมารตามาที่บ้านเขาบ้าง หรือไม่ก็อาจจะได้เห็นกันในงานเลี้ยงต่างๆ แต่นี่ดูจะเป็นเรื่องที่ตีว่าทางนั้นก็ไม่ต้องการเกี่ยวข้องใดๆ กับเขาเช่นกัน แถมยังดูแลจัดงานเลี้ยงให้เป็นอย่างดีเสียด้วย

“จริงๆ น้องเขาอยากจะมาดูแลด้วยตัวเอง แต่ติดว่าต้องไปญี่ปุ่นด่วน

ก็เลยไม่ได้ช่วยช่วยคืนนี้ นี่ก็คอยโทร. มาเช็คความเรียบร้อยกับผู้ช่วยเขา ไม่ได้ขาดเพราะน้ำก้ำซบว่าไม่ยอมทำให้มีอะไรขาดตกบกพร่อง” คุณหญิงศรี แก่ตัวแทนบุตรสาวไปตามหน้าที่

“ครับเรื่องนั้นผมเข้าใจดี ยิ่งไงก็ขอบคุณคุณคุณน้ำแล้วก็ขอบคุณน้องวาด ด้วยที่เปิดห้องสวีตให้เราเป็นของขวัญแต่งงาน รวมถึงห้องพักของเพื่อนๆ ที่มาค้างกันอีกห้าห้อง ขอขอบคุณมากครับ”

หันตราพนมมือไหว้ ดีใจที่อีกฝ่ายไม่เคืองชุนที่เขাপฏิเสธบุตรสาว ของนางด้วยการแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่นเช่นนี้

“ไม่เป็นไรจะ ถ้าอย่างนั้นน้ำเห็นที่จะต้องขอตัวก่อน คนแก่ๆ นอนตึก มากไม่ค่อยดีเท่าไร” เมื่อได้เวลาคุณหญิงศรีจึงต้องกล่าวลา

“จะกลับแล้วเหรอ” นางมินตราถามไปตามมารยาทเพราะรู้ว่าสมควร แก่เวลาแล้ว นี่บุตรชายของท่านก็คงจะมาหาด้วยเรื่องเดียวกัน

“อืม รตถจะมารอแล้วดิฉันไปก่อนนะคะ ไว้ย่ายวาดกลับมาจาก ญี่ปุ่นแล้วจะพาไปเยี่ยมที่บ้านนะคะคุณมิน” คนเป็นเพื่อนทั้งท้ายก่อนจะ เดินจากไป นางมินตราจึงหันมาหาบุตรชายคนเดียวอีกครั้ง

“คุณแม่เองก็เหนื่อยมาทั้งวันควรจะไปพักผ่อนได้แล้วนะครับ นี่คุณพ่อคุณแม่ของน้ำฝั่งเขาก็จะกลับแล้วเหมือนกัน ผมให้น้ำเวกมารอรับ ด้านหน้าแล้วจะได้ไปส่งพร้อมกันเสียเลย”

“อืม เอาลี แล้วอันล่ะ เหนื่อยมาทั้งวันพาเจ้าสาวไปพักได้แล้วนะ” มารดาพูดพลางแตะมือลงบนท่อนแขนของบุตรชาย

นับจากคืนนี้ไปบุตรชายก็จะออกเรือนโดยสมบูรณ์แล้ว วันพรุ่งนี้ ครอบครัวเล็กๆ ของท่านก็จะมีสมาชิกใหม่เข้ามาเพิ่มอีกหนึ่งคนอย่างที่ เคยหวัง

มันคงจะดีอย่างที่เคยคิดเอาไว้ใช่ไหม?

“เพื่อนๆ ของผมโตะนี้ยังอยู่ เดี่ยวผมกับน้ำฝั่งคงจะอยู่อีกหน่อย แต่สัญญาว่าจะไม่นานครับ น้ำฝั่งเองก็เหนื่อยมากแล้ว” ชายหนุ่มแจกแจง

เพราะรู้ว่ามารดาคงเป็นห่วง

“อืม เอาเถอะ ยิ่งไงก็ดูแลน้องด้วยแล้วกัน แต่งานกันแล้วขั้นนี้จะต้องเป็นหัวหน้าครอบครัว แม่คงจะไม่ไปก้าวกายมากอีกแล้ว แต่อย่าลืมว่าแม่ให้กำลังใจอันเสมอมา” นางมินตราให้โอวาทบุตรชายอีกครั้ง

เมื่อเดินไปสมทบกับกลุ่มของเจ้าสาวและพ่อแม่ของเธอก็เห็นว่าเจ้าสาวของงานยีนกอดเอวบิดาพร้อมกับซุกหน้าเข้าไปด้วยความสนิทสนมเห็นรอยยิ้มที่ดวงตาของสามคนพ่อแม่ลูกแล้วท่านก็เข้าใจ

“แม่ต้องกลับไปก่อนนะน้ำผึ้ง ขอให้หนูมีความสุขในชีวิตแต่งงาน แม่ยินดีที่จะรับหนุมาเป็นครอบครัวเดียวกัน พรุ่งนี้เราจะเจอกันที่บ้านแล้วแม่จะรอหนูนะจ๊ะ” นางมินตราพูดกับเจ้าสาวที่ตรงเข้ามากราบอากท่านพลางพยักหน้ากับบิดามารดาของเจ้าสาวอย่างเข้าใจหัวอกคนเป็นพ่อแม่ด้วยกัน

“น้ำผึ้งขอบคุณคุณแม่มากนะคะที่เอ็นดูน้ำผึ้ง”

นางมินตราพยักหน้า มอบรอยยิ้มให้เจ้าสาวผู้ฝากเนื้อฝากตัว

“ฮันดูแลน้องด้วยนะ แม่ไปก่อน ไปกันเถอะคะคุณภากรคุณรินเด็กๆ จะได้พักผ่อนกันด้วย” นางมินตราลืงบุตรชายก่อนจะหันกลับมาชวนบิดามารดาของเจ้าสาวที่ยืนอยู่ด้วยกัน

“อีกแก้ว อีกแก้ว”

เสียงเชียร์ของบรรดาเพื่อนเจ้าบ่าวดังลั่น พร้อมเสียงตบมือเมื่อหันตราบ้าอาสาตีแชมเปญฉลองมงคลสมรสแทนเจ้าสาวซึ่งเพียงแค้จิบๆ นิดหน่อยเพราะไม่ล้นหัด ขณะที่มธุรสเริ่มคุ่นกับบรรดาเพื่อนๆ ของเจ้าบ่าวก็เริ่มหัวเราะและตบมือส่งเสียงเชียร์เจ้าบ่าวของตัวเองด้วยอีกคน

“เจ้าบ่าวเมาแล้ว” เสียงใครคนหนึ่งดังขึ้น

“นั่นสิ...เราควรพาบ่าวสาวเขาไปส่งตัวได้แล้วนะ เตียวเจ้าบ่าวจะเมาจนหมดท่าเสียก่อน” เสียงที่สองดังขึ้นก่อนที่เสียงหัวเราะครึกครื้นจะตามมา

พร้อมกับเสียงผิวปากและเสียงโห่ฮาดังลั่น

มธุรสได้แต่ยิ้ม... แวตตาของหญิงสาวพราวระยับ ไม่มีท่าที่แสดงอาการขวยเขินอย่างที่ควรจะเป็นเลยสักนิด

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ นานๆ พวกพี่ๆ จะมีโอกาสเอาคืนคุณชั้นไม่ใช่หรือคะ ก็ต้องเต็มที่หน่อยจริงไหมคะ”

รอยยิ้มของมธุรสหวานหยด ขณะที่ดวงตาขี้อู่นั้นกวาดมองไปรอบโต๊ะจนหลายคนใจหายและรู้สึกอิจฉาเจ้าบ่าวผู้โชคดี

“เฮ้ย มีพวกแล้วเว้ยเรา ถ้างั้นพวกพี่ไม่เกรงใจละนะ” เสียงหัวดังขึ้นก่อนที่เครื่องดื่มแก้วใหม่จะถูกส่งไปให้เจ้าบ่าว หันตราสแบคไหนดั้นเป็นที่เลื่องลือในหมู่เพื่อนๆ จนไม่มีใครกล้าเหยียดกับเขาเท่าไร ตั้งมธุรสพูดว่านี่เป็นโอกาสเดียวจริงๆ ที่จะได้เอาคืนเขาให้สาสม

“ตามสบายค่ะ แต่มีข้อแม้ว่าถ้าเกิดว่าเจ้าบ่าวของน้ำผึ้งเดินไม่ไหวขึ้นมาจริงๆ แค่อยากขอแรงพวกพี่ช่วยแบกไปส่งให้ถึงเตียงเท่านั้นก็พอค่ะ” มธุรสยิ้มหวานเหมือนนางฟ้า แวตตามีชีวิตชีวานั้นกระจ่าง ทำให้คนดูกวาดมองส่งแก้วให้เจ้าเพื่อนผู้นำอิจฉาไปอีกหลายแก้ว

“เอาละ พอแล้วๆ เจ้าสาวเขาอนุญาตหน่อยก็เล่นไม่เลิก เตี้ยวถေး” เสียงเขี้ยวๆ ที่ดังขึ้นนี้มาจากภรรยาของเจ้าตัวคนเอาคืน ทำให้ฝ่ายนั้นก็มหน้าจ๋อยสนิท

มธุรสประเมินสถานการณ์เห็นว่าเจ้าบ่าวของเธอล้มพับไปกับโต๊ะแล้วก็ออกปาก

“เห็นท่าว่าคุณชั้นจะไม่ไหวแล้ว รีบกวานพี่ๆ ช่วยพาเขาไปส่งที่ห้องหน่อยนะคะ น้ำผึ้งคงพาไปไม่ไหว” จบประโยคและรอยยิ้มหวานๆ ก็วนสแบก็ช่วยกันแบกร่างของเจ้าบ่าวไปส่งที่หน้าห้องสวีทซึ่งใช้เป็นห้องหอส่งตัวในค่ำคืนนี้ พร้อมด้วยคำอวยพรอีกกระบวนที่เจ้าสาวได้แต่ยิ้มรับเพราะเจ้าบ่าวนอนหลับไม่รู้เรื่องอยู่บนเตียงวิวาร์เรียบร้อยแล้ว

ประตูห้องปิดสนิทอีกครั้ง...

เหลือเพียงความเงียบสงบ ชุดแต่งงาน และผู้ชายตัวโตๆ ที่นอนแผ่หลายอยู่บนเตียงเท่านั้นที่ทำให้มธุรสรู้ว่าชีวิตของเธอจะเปลี่ยนไปแล้วตลอดกาล

“เฮ้อ เอาตัวรอดไปได้คืนหนึ่ง ยังไงก็ขอทำใจก่อนแล้วกันนะ น้ำผึ้งยังไม่พร้อมก็เลยต้องใช้วิธีนี้ ขอโทษจริงๆ นะคะคุณฮั่น” หญิงสาวพูดพร้อมรอยยิ้มและแวตตาเจ้าเล่ห์ที่ไม่ค่อยมีใครได้เห็น นอกจากคนคนเดียวที่ตกลงกระทำพันธสัญญาชีวิตร่วมกับเธอเท่านั้น

มธุรสขยับตัวเข้าไปแตะแขนของคนนอนหลับไม่รู้เรื่อง

เมื่อลองเรียกเบาๆ ฝ่ายนั้นก็ไม่มีท่าทีจะตื่นเลยใจดีช่วยปลดกระดุมเสื้อให้เขาสลักสองเม็ด หัวใจจะให้นอนสบายมากขึ้นแต่เมื่อได้ก้มหน้าลงไปใกล้ซิด ก็ต้องชะงักเมื่อเข้าไปใกล้ผู้ชายตัวเป็นๆ คนหนึ่งที่ต้องยอมรับว่าเสน่ห์แห่งบุรุษเพศของเขานั้นสามารถดึงดูดหัวใจผู้หญิงให้หัวโนหัวป่วนป่วนได้ไม่ยาก ไม่เว้นแม้แต่เธอด้วยเช่นเดียวกัน...

ความรู้สึกห่อร้อนที่แล่นปราดขึ้นมาบนใบหน้านั้น ทำให้มธุรสรีบปล่อยมือออกจากเสื้อของเจ้าบ่าวต่างๆ ที่เพิ่งแกะกระดุมไปได้เพียงแค่เม็ดเดียวเท่านั้น

เจ้าสาวคนสวยหลับตาแล้วเสมองไปทางอื่นที่ไม่ใช่ใบหน้าหล่อๆ ของเจ้าบ่าวอีกเลย

“บ้าจริง เราเป็นอะไรไปเนี่ย”

บ่นออกไปแล้วมธุรสก็หอบชุดแต่งงานเข้าไปในห้องน้ำ เธอต้องการสายน้าสดขึ้นเป็นการเร่งด่วนเพื่อให้อาการฟุ้งซ่านที่เกิดขึ้นชั่วประเดี๋ยวนี้ลดลงไป เธอจะต้องมีสติให้มากกว่านี้ไม่อย่างนั้นถ้าได้เจอกับหน้าตาราวตัวเป็นๆ ที่ไม่นอนหลับเป็นตายอย่างนี้จะแย่แน่!

มธุรสออกมาจากห้องน้ำในชุดนอนที่เพื่อนนักเขียนคนหนึ่งซื้อมาให้หญิงสาวทำท่ากระมิดกระเมี้ยนเพราะเจ้าตัวคนให้บอกว่าเป็นชุดนอนวันแต่งงานจึงรับมาจัดไว้โดยไม่ได้แกะดู ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะแกลังกันด้วยวิธีนี้

ชุดนอนสีขาวยเนื้อดีแต่บางและเรียบลื่นมาก เดินที่เห็นไปถึงไหนๆ แกรมไม่มีอย่างอื่นให้เปลี่ยนด้วยนอกจากชุดที่จะใส่ในวันพรุ่งนี้ตอนกลับแค่ชุดเดียวเท่านั้น

เมื่อไม่มีทางเลือก อีกทั้งแน่ใจว่าสามีคงหลับไม่รู้เรื่องจึงยอมใส่ชุดนอนบ้าง นี่เสีย คิดว่าวันพรุ่งนี้คงได้กลับไปใส่ชุดนอนตัวเก่งที่ขนมาจากบ้านก็คลายใจ รับรองได้ว่าชุดนี้จะต้องกลับไปอยู่กันตู้ไม่ได้พูดไม่ได้เกิดอย่างแน่นอน!

เจ้าสาวหลับไปแล้วเพราะความเหนื่อยอ่อน...

ห้องหอทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบสงบ แต่ดวงตาคู่หนึ่งกลับสว่างไสวจิตจ้า มีอัญมณีความหาสวิตซ์ไฟที่หัวเตียงซึ่งเขาแอบแหล่มองตอนที่หญิงสาวเข้าไปอาบน้ำในห้องน้ำ

หัวอกหัวใจของคนเป็นเจ้าบ่าวเต็มรัวโครมครามเมื่อเห็นภรรยาอีกครั้งในชุดนอนบางเบา แม้จะไม่ได้เมาจนพับเพราะเป็นคนคอแข็งที่เพื่อนทั้งแก๊งต่างก็รู้ดี แต่ไม่มีใครแสดงความสงสัยออกมาเมื่อเจ้าบ่าวคอบพับลงไปหลังจากที่โดนทั้งแชมเปญทั้งไวน์ไปหลายขวด

หันตรายมักริม...เจ้าสาวแสนบริสุทธิ์ของเขาจะลวงรู้ใหม่ว่าตัวเองกำลังโดนพวกเพื่อนจอมแสบของเขาพร้อมใจกันรับน้องใหม่เข้าให้อีกที!

ชายหนุ่มหันไปมองเจ้าสาวที่นอนคุดคู้อยู่บนโซฟาพร้อมกับผ้าหนวมผืนหนักที่ส่ายหน้าอ่อนใจกับความเจ้าเล่ห์ของเธอ เขาวาดเท้าลงจากเตียงก้าวยาวๆ เพียงสามก้าวก็ซัดนอ้มน้อแห่งภรรยาหมาดๆ มาไว้ในวงแขนแล้วนำไปวางลงบนเตียงวิวิธ

“ที่นอนของน้ำผึ้งคือตรงนี้ต่างหากรู้ใหม่ และนับจากนี้มันจะอยู่ตรงนี้ข้างๆ ผมตลอดไป จะหนีไปไหนไม่ได้แล้วนะมธุรส” กระซิบลุ่มเสียงอ่อนโยน ทั้งๆ ที่รู้ดีว่าหญิงสาวคงไม่ได้ยิน

หันตรากลับออกมาอีกครั้งในชุดนอนชุดใหม่...

แม้จะอาบน้ำชำระร่างกายเรียบร้อยแล้ว แต่เลือดลมในกายของเขา

ก็ยังไม่สงบดีนักเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่ยังไม่เจือจางไปเท่าไร ร่างสูงเดินมาหยุดอยู่ที่เตียงวิวาทที่บัดนี้ผ่านววมกับตัวคนแยกกันไปคนละทางสองทางเกือบจะหลุดขาออกมาว่าเจ้าสาวของเขานอนตื่น ถ้าเขาไม่ใจสั้นไปเสียก่อน เพราะชุดนอนสีขาวยาวบางเบาของเธอนั้นร่นขึ้นมาให้เห็นถึงไหนต่อไหน

“จะฆ่ากันให้ตายเสียคืนนี้เลยใช่ไหม ฮี น้ำผึ้ง” หันตราเช่นซี้ยว

ชายหนุ่มเอื้อมมือไปปิดสวิทช์ไฟให้ดับลงเสีย เขาจะได้ไม่ต้องมองอะไรๆ ที่แสนแยบยลขนาดนั้น แต่ความมืดมิดในปัจจุบันก็ไม่อาจกลบภาพก่อนหน้าที่เรียกเลือดลมในกายของเขาให้ตื่นตัวขึ้นมาได้เลย...

เจ้าบ่าวหมาดๆ สอดตัวเองเข้าไปใต้ผ่านววมผืนหนาที่จับมาห่มให้เจ้าสาวของเขาก่อนหน้านี้ เนื้อแนบเนื้อชิดกันผ่านร่วมผ้าเนื้อบางที่ให้โออุ่น ก่อรอยปรารถนาอันยากจะต้านทาน...เขาโทษว่าเป็นเพราะแอร์เย็นๆ นั้นต่างหากที่ทำให้หือใจไม่ไหว ค่อยๆ สอดแขนตัวเองเข้าไปรองศีระชะของเจ้าสาวในลักษณะโอบกอดจนพาเธอมานอนบนหมอนใบเดียวกันได้ในที่สุด

“หลับไม่รู้เรื่องเลยแบบนี้ แล้วคิดจะมอมเหล้าสามีตัวเอง พ่อแม่คุณเลี้ยงคุณมาแบบไหนกันนะน้ำผึ้ง”

หันตราโอดครวญ โทษว่าเป็นความผิดของเธอที่อ่อนเตียงสำถิ่งขนาดนี้ โทษแอร์เย็นๆ และชุดนอนบางๆ นั่นที่ทำให้เขาอดใจไม่ไหวจนต้องลักหลับภรรยาตัวเอง

กลิ่นหอมอ่อนๆ ของเนื้อกายสาวบริสุทธิ์ เร่งเร้าให้ริมฝีปากของเขากดแนบลงไปบนกลีบปากรูปกระจับที่เคยเห็นต่อคำเขาได้พอดีๆ

ความผิดของมธุรสแท้ๆ ที่นำเขายาวจนถึงเพียงนี้ เขาไม่ได้ตั้งใจจะให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นในคืนแรกเลยจนชนิดเดียว!

“อืม น้ำผึ้ง หวานจริงๆ”

คนทำผิดกระซิบแนบชิดกลีบปากหวานละมุน ดูดซับเอาความหอมหวานรารน้ำผึ้งเดือนห้าที่นั่นเอาไว้อย่างยามใจ จากที่คิดแค่จะขอแค่จูบเดียวคงเพียงพอ แต่เหมือนว่าเขาจะประเมินความหอมหวานของภรรยาต่ำไป

กว่าที่คิด เพราะเมื่อได้ลองลิ้มชิมรส...

มธุรสแสนหวานก็ดึงดูดเขาให้อยากตักตวงได้ไม่รู้จบ!

กายเนื้อที่เคยมีระยะห่างขยับเข้ามาแนบชิดจนได้อุ่นไอร้อนของกันและกัน หันตราารู้สึกได้ถึงความร้อนผ่าวของผิวเนื้อนุ่มเนียนที่ริมฝีปากของเขาได้ทำความรู้จัก กลิ่นกายหอมหวานของผิวนวลเนียนบริเวณแอ่งซี่โครงที่ดึงดูดเขาให้ติดหนึบ จากที่พยายามเก็บมืออีกข้างเอาไว้ห่างจากตัวเธอก็เหมือนมันอ่อนแรงจนไม่อาจบังคับ นิ้วเรียวยาวเกร่งไต่ระเข้าไปตามส่วนเว้าส่วนโค้งและผิวเรียบลื่นของเนื้อผ้าอันบางเบา

ยังก่อน...เขาจะพยายามอดใจไม่ฝ่ากำแพงผ้าบางๆ นี้เข้าไป

เขาจะต้อง...ช่างหัวเหตุผลทั้งหมดนั่นปะไร!

มธุรสขยับตัวเมื่อรู้สึกอึดอัดหายใจไม่ออกจนต้องฝืนลิ้มจุกตื่น...

ก่อนที่เธอจะต้องตาเบิกโพลงเมื่อसानสบเข้ากับดวงตาคมเข้มที่เห็นแววหวานชวนหาวมใจ แสงจันทร์รำไรที่สาดส่องเข้ามาทำให้เธอเห็นใบหน้าของผู้บุกรุก พร้อมกันนั้นก็รู้สึกชานไหวปั่นป่วนจากท้องน้อยแล้วแล่นปราดเข้าสู่ส่วนของความรู้สึกอันอ่อนไหวภายในหัวใจ

“อือ อือ”

ความตื่นตกใจของเจ้าสาวและสองมือที่เริ่มขยับ ทำให้หันตราใช้มือข้างหนึ่งรวบมือเรียวยาวเล็กของเธอเอาไว้ ก่อนจะบดเบียดกลับปากของตัวเองลงไป

ยิ่งเห็นเธอตื่นตกใจ หัวอกหัวใจของเขายิ่งปั่นป่วน...เมื่อหญิงสาวในอ้อมกอดกลายเป็นตุ๊กตาตื่นได้ที่ปลุกปั่นความรู้สึกของเขาจนยากเกินจะควบคุม

“น้ำผึ้ง ผมเอง”

ชายหนุ่มกระซิบแนบชิดหูพรางขบแหม่มจนกายสาวชนลุกชู ตระหนักแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นและสามีกำลังทำอะไรกับร่างกายของตัวเอง ความรู้สึก

อย่างนี้ไซ้ใหม่ที่เราเคยจินตนาการให้แก่นางเอกในนิยายที่เคยเขียน

ผิวแก้มและเนื้อตัวมธุรสรีอันผะผ้วเหมือนคนเป็นไซ้ หันตรากำลังทำให้เธอละลายได้ เธอกำลังจะหลอมละลายอยู่ใต้ร่างของเขาแล้วเดี๋ยวนี้!

“ไม่ คุณฮัน ไม่...” เสียงนั้นขาดห้วง เมื่ออกใจของเธอปั่นป่วนไปตามฝ่ามือของชายหนุ่มที่ลากไล่ปลุกปั่น รู้ว่าหากยังยอมเขาต่อไปอย่างนี้ อีกไม่นานก็คงต้องพ่ายแพ้ และเธอกำลังตระหนกกลัว!

แวตาดีนกแก้วของมธุรสทำให้คนมองหัวใจอ่อนยวบ...

ร่างกายกำลังเรียกร้องต้องการ แต่หัวใจของเขาจำเป็นต้องฝ่าฝืน ทั้งๆ ที่ยากจะหักหาญตัวเองลงได้ หากสิ่งที่เขาไม่ปรารถนาคือความหวาดกลัวในดวงตาของเธอต่างหาก

“ซูวส์ คนดี อยู่ในี่ง ลักพักนะ ผมสัญญาว่าจะหยุด...” เขาระชิบขณะฝึงใบหน้าของตัวเองลงไปบนเนินอกนุ่มหยุ่นอันหอมกรุ่นชวนเรียกร้องนั้น

ร่างกายของเธอกำลังเรียกร้องเขา...

หันตราหลับตาแน่น ปล่อยริมฝีปากนำทางไปตามแต่ที่ใจปรารถนา แต่ส่วนลึกในใจกำลังพยายามคัดค้าน เขาจะรอวันที่เธอเต็มใจมอบทุกสิ่งทุกอย่างให้ด้วยตัวของเธอเอง แล้ววันนั้นเขาจะไม่หยุดอย่างนี้อีก

มธุรสนอนลืมตาโพลง...

ร่างกายปั่นป่วนไหวหวั่น ปล่อยความรู้สึกชานหวานให้ลุกลอดไปตามรอยทางที่ริมฝีปากหยักคู้่นั้นแตะแต้ม ทั้งรอยสัมผัสเอาไว้ เธอไม่กล้าแม้แต่จะขยับตัวเพราะรู้ดีว่าหากขยับเพียงนิดเดียว เธอคงจะไม่มีวันกลับมาเป็นคนเดิมได้อีก!

หญิงสาวกัดปากตัวเองจนเจ็บ เมื่อในที่สุดริมฝีปากคู้่นั้นก็วกกลับมาบดจูบหนักๆ ที่ริมฝีปากของเธอก่อนจะถอยห่างออกไปในระยะที่ยังหายใจรินรดพวงแก้ม

“ขอโทษที่ปลุกให้ตื่น แต่น้ำผึ้งหวาน...หวานมากจนต้องลองชิม” เขา

กระซิบแล้วก็กดริมฝีปากเร็วๆ ลงไปอีกครั้ง สุดความหอมหวานที่ทำให้ใจ
ป่วนป่วนนั้นอย่างเต็มรัก

“แต่ยังได้ชิม ก็เหมือนมีแต่จะอยากชิมอีกเรื่อยๆ ไม่อยากจะหยุด
เลย...” ดวงตาคมของคนพูดคล้ายจะสะกดให้ร่างกายของเธออ่อนเหลว
ละลายไปเสียเดี๋ยวนั้น

“น้ำผึ้งโง่เองใช้หมะคะ ที่คิดว่า...” หญิงสาวพูดไม่จบ เธอประมาท
ความใกล้ชิดของชายหญิงมากจนเกินไป จึงต้องพบกับสถานการณ์เช่นนี้
หากหันตราไม่หยุด...

เธอคงไม่อาจต้านสายธารเสน่หาที่ถูกลูกป่วนขึ้นขึ้นมาได้ โดยที่เธอ
ไม่ต้องบังคับหรือฝืนใจเลยแม้แต่น้อย และแม้จะรู้อย่างนี้มันก็ยังทำให้
มธุรสทั้งแปดใจ ตื่นเต้น และหวาดกลัวไปพร้อมๆ กัน

“ไม่หรือก น้ำผึ้งโง่ได้โง่ แล้วผมก็คิดว่าน้ำผึ้งน่ารักมากกว่าหาก แต่
จะให้ผมเป็นเจ้าบ่าวที่หลับหนีเจ้าสาวในคืนแต่งงานได้ยังไงจริงไหม” เสียงนั้น
ทอดอ่อนแหว่หวาน อย่างที่มธุรสไม่คิดว่า บก. มาดขริมของเธอที่เคยเห็น
จนเจตา บทจะหวานแล้วเขาจะสามารถหวานได้มากมายขนาดนี้

“แล้วทำไมถึงหยุด ทั้งๆ ที่...” หญิงสาวไม่อาจต่อคำ รู้สึกเก้อกระดาก
แค่นี้ยอมให้เขาออกจวบจุบแล้วอยู่ตอนนี้มันก็ทำให้เธออยากแทรก
เข้าไปอยู่ในอกของเขาให้รู้แล้วรู้รอด หันตรากำลังทำให้เธอไม่เป็นตัวของ
ตัวเองเอาเสียเลย

“เพราะผมอยากให้เราทำความรู้จักกันให้มากกว่านี้ ผมอยากให้
น้ำผึ้งคุ้นกับผมแล้วก็เต็มใจเป็นของผมด้วยตัวเอง”

คำพูดนั้นทำให้หัวใจของคนฟังร้อนผ่าวไปหมด

“ไม่มีทางหรือก”

แม้จะหวาดหวั่นแต่เธอยังพยายามเซ็ดหน้า แต่คนเป็นสามีกลับ
หัวเราะแผ่วๆ เป็นเสียงหัวเราะที่มธุรสเกลียดที่สุดในตอนนี้ จึงยกมือ
พุกอกเขาเบาๆ

“อ๊ย แต่งกันวันเดียวก็ประทุษร้ายกันแล้ว ใจคนน้ำผึ้งจะทำร้ายผมได้ลงคอจริงหรือ” ไม่ใช่เพราะคำพูดของเขาหรือที่หยุดเธอเอาไว้ แต่เป็นเพราะดวงตาคู่นั้นต่างหากที่มันทำให้เธอไม่เป็นตัวของตัวเอง...

หญิงสาวพยายามหาเหตุผลมาหักล้างกับการกระทำที่อ่อนเหมือนขี้ผึ้งปนไฟของตัวเอง มารดาของเธอเคยเตือนเอาไว้ว่าพวกผู้ชายหากปล่อยให้พวกเขาได้เข้าใกล้มันร้ายกาจเช่นนี้เอง

แต่เธอเปลี่ยนใจไม่ได้อีกแล้วใช่ไหม?

“ลองดูใหม่ล่ะคะ” ปากขูแต่มีรอยอมหยุด

“ไม่ลองดีกว่า ถ้าอยากลองไว้จะลองอย่างอื่น แต่ตอนนี้น้ำผึ้งหลับได้แล้วถ้าไม่เปลี่ยนใจ...” หันตราหัวเราะหน้าตาเล็กลักของเจ้าสาว

“แต่คุณขยับไปอีกสิคะ หรือไม่ก็ไปนอนบนโซฟาโน่นเลย” มธุรสออกอ้อนเสียงหวาน เธอรู้ว่ามันเคยใช้ได้ผล

“ไม่เอาหรือ บอกแล้วไงผมอยากให้น้ำผึ้งคุ่นกับผมทั้งร่างกายและหัวใจ ผมจะไม่ยอมอยู่ห่างจากน้ำผึ้งอีก”

ชายหนุ่มพูดพลางกระชับอ้อมกอดนั้นให้แน่นขึ้น แกล้งหลับตาหนีไปทันที จนคนเป็นภรรยาได้แต่มองอย่างอ่อนใจที่ไม่อาจทำอะไรได้นอกจากจำเป็นจะต้องนอนนิ่งๆ ให้เขากอด ความรู้สึกปั่นป่วนชวนวาบวามที่เขาเพิ่งสอนไปหมดๆ ยังไม่คลายจาง และอดกลัวไม่ได้ว่ามันอาจจะเกิดขึ้นอีกในนาทีเดียวที่หนึ่งข้างหน้า แต่เธอก็ไม่สามารถทำอะไรได้ดีไปกว่านี้ และคงต้องทนอยู่กับความหวาดหวั่นจนกว่าจะหมดทางรอด ซึ่งเพียงเท่านี้เธอก็รู้ดีว่ามองเห็นทางแพ้อของตัวเองอยู่รู้อะไร

มธุรสพยายามแข็งตาอยู่อีกสักพักใหญ่ก็ผล็อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลียเต็มที่

หันตราลืมตาขึ้นอีกครั้ง เมื่อลมหายใจของภรรยาในอ้อมแขนสม่ำเสมอ

“คุณน่ารักขนาดนี้ผมจะอดใจไหวได้สักกี่วันกันนะน้ำผึ้ง”

๒

ก้าวแรกรัก

เธอ...ก้าวเข้ามาเพื่อนำพาฉันล่องลอยไปสู่สายลมแห่งอิสรภาพ
อันงดงาม

มธุรสลืมตาขึ้นอีกครั้งในเช้าวันแรกของชีวิตแต่งงาน สถานภาพ
ที่เปลี่ยนเธอคนเดิมไปจากชีวิตที่แสนเรียบง่ายตลอดกาล

แต่งงาน...

คำนี้จะนำพาเธอไปสู่ชีวิตในรูปแบบใด?

หญิงสาวค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกมาทีละนิด เพราะเกรงว่าจะไป
รบกวนชายหนุ่มข้างๆ ที่กอดเธอเอาไว้ตลอดคืนอันอบอุ่น

แปลก...

ปกติเธอมักจะชอบนอนคนเดียว ไม่ชอบให้ใครมานอนใกล้ๆ กอด
ใคร หรือให้ใครมากอดเพราะจะรู้สึกอึดอัดและนอนไม่สบาย แต่เจ้าของ
อ้อมกอดที่บังคับกอดเธอเอาไว้เมื่อคืน จนเธอไม่กล้าแม้แต่จะกระตุกกระดิก
ด้วยกลัวว่าเขาจะเปลี่ยนใจ แล้วถือสิทธิ์ของความเป็นสามีโดยที่ใครก็ไม่อาจ

ช่วยเธอได้คืนนี้กลับทำให้เธอนอนหลับลงได้

“คงจะเป็นเพราะเหนื่อยแล้วก็ตื่นตื่นมากไปหน่อย ค็นต่อไปอย่าหวังเลยว่าจะได้นอนกอดเค้าแบบนี้อีก” มธุรสกระซิบเบาๆ ผ่ากรอแค้น เพราะไม่อยากจะให้คนที่หลับอยู่ตื่นขึ้นมาเอาคินเธอได้ง่ายๆ บทเรียนจากเมื่อคินสอนให้เธอเรียนรู้และปรับกลยุทธ์ใหม่

จะประมาทสามมืออย่างหันตราไม่ได้อีกเด็ดขาด!

เวลาเข้าขนาดนี้ทำให้คนที่ใช้ชีวิตสลับกับคนทั่วไปมาตลอดเพลอสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ

เธอไม่ได้ตื่นนอนตอนเช้ามานานแค่ไหนแล้วก็แทบจะจำไม่ได้ ปกติเวลานี้ควรเป็นเวลาที่กำลังบิดตัวอย่างเมื่อยขบ หาทางผ่อนคลายจากความเหนื่อยล้าที่ใช้สมองและความคิดอย่างหนักมาตลอดค้ำคิน แสงแรกของดวงตะวันแม้จะอบอุ่นแค่ไหนจึงไม่ค่อยสดใสสักเพราะพานแต่อยากจะล้มตัวลงนอนเสียมากกว่า

มธุรสขยับตัวออกจากอ้อมแขนของชายที่กำลังหลับสนิทที่ละนิดค่อยๆ ดึงแขนที่กอดเธอมาตลอดค้ำคินออกไปที่ละข้าง ไม่รู้สึกตัวเลยว่าตัวเองกลั้นหายใจทุกครั้งที่ยกแขนของสามี้ออกห่างจากเอวคอด จวบจนสามารถขยับตัวขึ้นไปกึ่งนั่งกึ่งนอนพิงพนักเตียงได้แล้วนั้นแหละจึงได้พบว่าตัวเองเพลอระบายลมหายใจออกมาอย่างสิ้นกังวล

หญิงสาวเหลียวไปมองบานกระจกที่โตะเครื่องแป้ง อดเพลอเพ่งมองใบหน้าเกลี้ยงเกลาปราศจากเครื่องสำอางของตัวเองไม่ได้ ดวงหน้านั้นไม่ได้สวยจัดหรือโดดเด่นจากหญิงอื่นใดจนทำให้ผู้ชายทุกคนต้องเหลียวมอง แต่เป็นใบหน้าของหญิงสาวที่จัดอยู่ในประเภทยิ่งพิศยิ่งสวย ผิวสีน้ำผึ้งเนียนละเอียดของเธอทำให้บรรดาช่างแต่งหน้าหลายคนถึงกับตาลุกและพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเป็นใบหน้าที่แต่งหน้าขึ้น แต่เจ้าตัวมักจะซ่อนมันไว้กับความธรรมดาและเรียบง่ายตามนิสัยส่วนตัวของตัวเองเสมอ น้อยครั้งนักที่จะยอมให้มีการแต่งแต้มสีส้นใดๆ ลงบนผิวหน้า จึงไม่แปลกใจที่แทบทุกคน

เมื่อได้ยลโฉมของเจ้าสาวในคำคืนที่ผ่านมาต่างก็ตกตะลึงตาค้างไม่เว้นแม้แต่เจ้าบ่าวของเธอเอง

มธุรสเพลอระบายยิ้มอ่อน เมื่อคิดว่าหญิงสาวที่สบตากับเธออยู่ในบ้านกระจกนั้นคือผู้หญิงที่เข้าพิธีวิวาห์ไปแล้วเมื่อคำคืนที่ผ่านมา

เพียงชั่วครู่ หญิงสาวก็ละลายตาจากกระจกบานใส่ก้มหน้าลงมองผู้ชายที่นอนเคียงกันมาทั้งคืน

“หลังลึกลับเหมือนกันนะเนี่ย ปกติส่งเมลงานไปตอนไหนก็ตอบได้ตลอด เอาเวลาที่ไหนมารู้สึกตัวนะ”

คนที่เพิ่งได้สถานะภรรยาหมาดๆ พิมพ์ หัวคิ้วขมวดมุ่นมีแววสงสัยใคร่รู้

หันตรานอกจากเป็นเจ้าของสำนักพิมพ์แล้วเขายังเป็นบรรณาธิการหนุ่มผู้ทรงประสิทธิภาพ เขาพร้อมเสมอสำหรับการติดต่อได้ตลอดดีย์สิบสี่ชั่วโมง และส่วนใหญ่เวลาที่เธอใช้ติดต่อไปก็มักจะเป็นช่วงเวลากลางคืนที่นั่งปั่นงานโต้รุ่งอยู่เสมอ หากเป็นบรรณาธิการคนอื่นก็คงจะมีรอบเช็กเมลและตอบกลับในเวลากลางวันซึ่งเป็นเวลาทำงานของสำนักพิมพ์ แต่ไม่ใช่สำหรับหันตรา...

เขาเป็นคนเดียวที่คอยแก้ไขและตอบปัญหาทุกเรื่องให้เธอได้เสมอ แม้ว่าจะไม่ค่อยได้พบหน้ากันจริงๆ มากนัก นอกจากนายภากรผู้เป็นพ่อเมธ น้องชายร่วมบิดามารดาและกานต์เพื่อนชายคนสนิทเพียงคนเดียวของเธอแล้ว ก็เห็นจะมีแต่หันตราที่แหละที่เธอใช้เวลาพูดคุยด้วยมากที่สุด แม้ว่ามันจะเป็นการคุยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องงานและคุยผ่านตัวหนังสือทางอีเมลเฟซบุ๊ก และไลน์เป็นส่วนใหญ่ก็ตาม

ดังนั้นไม่ใช่เรื่องแปลกเลยสักนิดที่เธอจะเลือกเขาให้เป็นทางออกเดียวของเธอ เพราะไม่เห็นใครอื่นที่จะสามารถพาเธอออกไปสู่โลกกว้างได้นอกจากเขา

“น้ำผึ้งซักจะอยากรู้ขึ้นมาเหมือนกันแล้วว่า ทำไมคุณฮั่นถึงได้ยอม

แต่งงานกับน้ำผึ้ง ถ้าเป็นผู้ชายปกติทั่วไปคงไม่มีใครรับค่าชวณแต่งงานแบบนี้แน่ๆ แต่เราคงแปลกพอกันทั้งคนชวณและคนตอบตกลงถึงต้องมาอยู่ด้วยกันในสภาพแบบนี้ คงไม่มีใครเหมาะกับน้ำผึ้งมากไปกว่าคุณอื่นอีกแล้วมั้ง”

แม่จะตั้งคำถามและทักท้วงคำตอบเอาตามความเข้าใจของตัวเอง แต่มธุรสก็ยังมีแววกังขาในแววตากลมโตคุณั้น ดวงหน้าใสเกลี้ยงเกลาปราศจากเครื่องสำอางปรุงแต่งก้มลงพิจารณาใบหน้าของชายผู้เป็นสามีอย่างพิถีพิถันระแวง รวกับจะให้คำตอบนั้นปรากฏอยู่บนใบหน้าของเขาในทันที

แต่มธุรสไม่พบคำตอบใดจากใบหน้าที่กำลังหลับตาพริ้ม ดวงตาของเขาปิดสนิทและหลับลึกอย่างคนที่กำลังผ่อนคลายกับการพักผ่อน คล้ายดังว่าหันตราบกำลังวางใจและวางเรื่องราวทุกอย่างเอาไว้ได้อย่างสนิทใจเสียที แปลกที่เธอกำลังรู้สึกว่าการปกติชายผู้เป็นสามีหาใช่คนที่หลับลึกได้ขนาดนี้ คนที่เธอติดต่อก็ได้ตลอดเวลาที่ต้องการมาตลอดระยะเวลาสามปี ต้องไม่ใช่คนที่สามารถนอนหลับได้ชนิดที่โลกกลมก็ไม่รู้สึกตัวแบบนี้

“อะไรนะที่ทำให้คุณอื่นสามารถวางใจจนหลับสนิทได้แบบนี้” หญิงสาวพิมพ์

สายตากลมโตกวาดไปทั่วใบหน้าคมเข้มนั้นอย่างไม่ตั้งใจ เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่เธอได้เห็นและใกล้ชิดกับผู้ชายสักคนถึงเพียงนี้ แต่ในเวลานี้หันตราไม่ใช่ใครอื่น เขาคือสามีที่เธอเป็นคนเลือกด้วยตัวเอง

เสียงครีตคราดบนโต๊ะเล็กข้างหัวเตียงทำให้เจ้าสาวหมาดๆ เหลียวมองจนได้พบกับสมาร์ตโฟนรุ่นล่าสุดของตัวเองที่กำลังสั่นสะเทือน แล้วอมยิ้มพลางส่ายหน้าหน่อยๆ โชคดีที่เธอไม่ลืมปิดเสียงโทรศัพท์ ไม่อย่างนั้นมันคงได้รับกวนชายผู้กำลังหลับไหล

ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าใครคือเจ้าของโทรศัพท์สายนี้

“คะพ่อ”

หญิงสาวกดรับแล้วกรอกเสียงลงไปโดยไม่จำเป็นต้องดูเบอร์ด้วยซ้ำ

ว่าใครคือคนที่โทร. เข้ามา เพราะคงไม่มีใครที่คิดจะโทรศัพท์มาหาคุณว่าสาวที่เพิ่งผ่านคำคืนวิวาท์หมาดๆ แต่ทุกอย่างมีข้อยกเว้นสำหรับนายภากรเสมอ

“น้ำผึ้งตื่นแล้วเหอรูท” เจ้าของน้ำเสียงนั้นถามไถ่มาด้วยความห่วงใยบนตื้นเต้นอย่างปิดไม่มิด

มธุรสกลั้นหัวเราะขณะเหลือบตามองนาฬิกาที่หัวเตียง ๐๖.๐๐ น. เป็นเวลาปกติที่บิดามักจะโทร. หาเธอแทบทุกวัน แม้ในหลายครั้งมันจะทำให้อารมณ์และความคิดของเธอสะดุดลงไปเพราะเสียงโทรศัพท์ของท่าน แต่ก็รู้ดีว่าบิดาคงยากจะเข้าใจและอาจจะไม่มีวันเข้าใจในสิ่งที่เธอพยายามอธิบาย แม้ทุกครั้งที่นายภากรจะรับคำคล้ายเข้าใจเธอดีทุกอย่าง แต่วันต่อมาเสียงโทรศัพท์ของเธอก็จะกริรร้องในเวลาเดิมเหมือนปกติ เป็นเธอเองต่างหากที่ต้องทำใจว่าชีวิตและอาชีพของตัวเองเป็นสิ่งที่ยากจะให้ใครรอบข้างเข้าใจได้โดยง่ายจริงๆ

“ตื่นแล้วคะ” น้ำเสียงที่ตอบกลับไปไร้แววว่วงงุน คนตอบรู้ว่าคนถามต้องพยายามบังคับน้ำเสียงให้เป็นปกติธรรมดาไร้แววว้อนรรนมากแค่ไหน

ดูเหมือนว่าการลงทุนแต่งงานจะไม่ได้ทำให้อะไรเปลี่ยนแปลงไปได้ง่ายๆ ลินะ!

“เหอรอ ถ้างั้นน้ำผึ้งนอนหลับดีใช่ไหม แปลกที่หรือเปล่า ทุกอย่างเรียบร้อยดีนะ” คำถามสุดท้ายนั้นทำให้บุตรีสาวระเบิดหัวเราะออกมาอย่างไม่อาจห้ามใจต่อไปได้อีก

“ความจริงแล้วสิ่งที่น้ำผึ้งแปลกใจมากกว่าการที่ได้แต่งงานกับคุณฮั่นก็คือการที่พ่อยอมให้นำผึ้งแต่งงานมากกว่านะคะ” คำพูดอย่างคนที่รู้เท่าทันและเข้าใจเจตนาหันมาเป็นอย่างดีทำให้นายภากรเงิบเสียงไปทันที

“พ่อเป็นห่วงน้ำผึ้ง”

คนเป็นพ่อตอบเสียงอ่อน เป็นคำตอบที่มธุรสได้ยินมาตลอดอายุยี่สิบเจ็ดปีของเธอและคิดว่าคงจะได้ยินอย่างนี้ไปจนตลอดชีวิต เธอมีความสุขดี

กับความหวังของบิดา เพียงแต่ว่าในบางครั้งเธอก็อยากให้มีบิดาคลายความเป็นห่วงลงบ้าง และยอมให้เธอมีอิสระที่จะใช้ชีวิตในแบบที่ต้องการ

หันตราคือคำตอบและทางออกที่ว่ำนั้น!

“น้ำผึ้งรู้คะ แต่น้ำผึ้งโอเคดีทุกอย่าง หลับสนิท เพิ่งตื่นขึ้นมาด้วยความกระปรี้กระเปร่าและกำลังคุยโทรศัพท์กับพ่ออย่างอารมณ์ดี” หญิงสาวตอบคำถามที่จะทำให้คนปลายสายคลายความกังวลลง

“คุณฮั่นเขาเป็นยังไงบ้าง เขาติดกับลูกใหม่” นายภากรยังถามต่อม่ออีกด้วยน้ำเสียงทุ้มอ่อน

เจ้าสาวหมาดๆ แอบหน้าแดงเมื่อคิดถึงเรื่องราวชวนว้าวหวามระหว่างเธอกับผู้ชายข้างตัวเมื่อคืนนี้ มธุรสนึกโล่งใจที่ไม่มีใครมองเห็นสีหน้าของเธอในเวลา

“น้ำผึ้งเพิ่งแต่งงานคืนเดียวเองนะคะ ยังบอกไม่ได้หรอก” รู้ว่าคำพูดนั้นคงทำให้เกิดความกังวลบนใบหน้าของบิดาแต่เธอนึกสนุกเหมือนอย่างที่ชอบทำบ่อยๆ

“จิ้นเธอ น้่นสินะ”

เสียงอ่อนๆ นั้นทำให้คนฟังใจอ่อนยวบ รู้ว่าจะต้องพูดอะไรต่อไป

“พ่อไม่ต้องห่วงน้ำผึ้งหรอกนะคะ น้ำผึ้งดูแลตัวเองได้ แล้วคุณฮั่นเขาก็ดีกับน้ำผึ้ง น้ำผึ้งเชื่อว่าเขาจะทำตามคำสัญญาที่ให้เอาไว้” ขณะที่พูดมธุรสนึกถึงข้อตกลงระหว่างเธอกับสามี แต่นายภากรพยายามนึกถึงคำสัญญาของบุตรเขยที่พูดว่าจะรักและดูแลบุตรสาวของท่านเป็นอย่างดี

“พ่อรู้ พ่อก็คิดว่าคุณฮั่นเขาเป็นลูกผู้ชาย เป็นคนที่พ่อจะฝากน้ำผึ้งเอาไว้ได้” นายภากรพูดอย่างมั่นใจ

“นี่พ่อมั่นใจแล้วนะคะ” มธุรสพูดกลั้วหัวเราะ ส่วนปลายสายก็รู้ว่าบุตรสาวคนโตกำลังเข้าท่านเล่นไปอย่างนั้นเอง

“พ่อแค่เป็นห่วง”

“น้ำผึ้งรู้คะ เอาเป็นว่าทุกอย่างโอเคนะคะ พ่อสบายใจได้ ว่าแต่..นี่

พ่อคุยโทรศัพท์ที่อยู่ตรงไหนคะ” ขณะถามมธุรสคาดเดาเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นที่บ้านเก่าของตัวเองได้เป็นฉากๆ

“พ่อออกมาเดินดูต้นไม้ข้างๆ บ้านนะ นอนไม่ค่อยหลับเลยหาอะไรทำ”

“มัวแต่กังวลเป็นห่วงน้ำผึ้งนะสิคะ ว่าแต่แม่อยู่ไหนคะ แอบอยู่ข้างต้นไม้หรือข้างๆ บ้าน” คำถามของหญิงสาวทำให้นายภรรยาหัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี

“ก็คงตื่นพร้อมๆ กับพ่อนั่นแหละ เห็นมาเปิดโทรศัพท์ดูข่าวแต่เช้า แต่ตอนนี่คงเป็นรายการไปไปแล้ว เพราะเจ้าตัวขามาแอบอยู่ข้างๆ ฝาบ้านนี่เอง” คำตอบนี้ทำให้มธุรสหัวเราะอีกครั้ง

“เพราะอย่างนี้พ่อก็เลยเดินออกมาข้างบ้านใช้ไหมคะ แกล้งแม่อีกแล้วนะ” หญิงสาวพูดไม่จริงจิงนัก

“พ่อเปล่าล่ะ”

“เอาเถอะค่ะ น้ำผึ้งไม่ได้ว่าอะไรสักหน่อย แต่น้ำผึ้งคงต้องไปอาบน้ำแล้ว ไว้คุยกันใหม่ะคะพ่อ” มธุรสตัดบทเมื่อเห็นสามีขยับตัว

“จะ ไว้เจอกัน อ้อ เดียว...”

“คะ” ถามพลางเลิกคิ้วรอคำตอบ

“อย่าลืมกินข้าวเช้าด้วยนะ มือเข้มน้ำสำคัญ”

“คะ น้ำผึ้งรู้แล้ว นานๆ ได้ตื่นเช้าๆ ก็รู้สึกหิวอยู่เหมือนกัน”

“ถ้าอย่างนั้นพ่อก็ไม่รบกวนแล้วละนะ”

“คะ บ้ายบายค่ะพ่อ” มธุรสกล่าวคำลาอีกครั้งก่อนจะกดตัดสาย จ้องมองโทรศัพท์ในมือพร้อมกับสายหน้าพลาจอยยิ้มน้อยๆ

“ถ้าไม่โทร. มาก็คงไม่ใช่พ่อสินะ เชื่อขนมกินได้เลยว่าคงต้องไปดักกรออยู่ที่บ้านคุณอันแน่ๆ” คนที่รู้จักผู้เป็นพ่อดีมาทั้งชีวิตสายหน้ายิ้มๆ

“ถ้าอย่างนั้นเราก็ต้องรีบเช็กเอาต์แล้วสินะ” เสียงทุ้มของคนที่ยังสาวเข้าใจว่ายังหลับดั่งแทรกขึ้นมา ทำเอามธุรสตาเบิกโต

“คุณอัน น้ำผึ้งคิดว่ายังหลับเสียอีกค่ะ”

หญิงสาวพูดพร้อมกับลัญจนาตมณระวางภัยที่เริ่มกลับมา
 หันตราที่ตอนนั้นนอนคว่ำหน้าซบกับหมอนใบเดียวกับที่ใช้หนุนนอน
 ร่วมกับเจ้าสาวในคืนวิวหัลลิมตาขึ้นอย่างเกียจคร้าน แอลกอฮอล์ในกระแส
 เลือดทำให้เขาอยากหลับต่ออีกหน่อย นานแล้วที่เขาไม่ได้นอนหลับสนิท
 เช่นนี้...

มธุรสจะรู้ตัวไหมว่าเธอคือสาเหตุนั้น!

“หลับ แต่เพิ่งรู้สึกตัวตื่นเพราะเสียงคุยโทรศัพท์ของคุณ” เขาตอบ
 ยิ้มๆ

“อ๊ย ขอโทษค่ะ น้ำผึ้งไม่ได้ตั้งใจจน แต่คงเพลอหลุดหัวเราะดังไป
 ก็เลยทำให้คุณตื่นตื่น” ดวงตาของหญิงสาวฉายแววรู้สึกผิดจริงจัง ขณะที่
 หันตรายิ้มกริม

“ไม่เป็นไร ผมชอบฟังเสียงเมียคุยโทรศัพท์กับพ่อตาตอนเช้าๆ
 อีกหน่อยก็คงจะชินไปเอง” ท้ายประโยคนั้นคล้ายจะกลั้วหัวเราะนิดๆ

มธุรสหน้าแดงที่สามี่ใช้สรรพนามเรียกเธออย่างสนิทสนมทั้งยังรู้
 ความลับของเธอเร็วกว่าที่คิด แต่ก็ไม่แน่ใจว่าเขาจะเข้าใจสิ่งนี้มากน้อยแค่ไหน

“พ่อของน้ำผึ้งเป็นแบบนี้ละคะ น้ำผึ้งกลัวว่าอีกหน่อยคุณอื่นก็อาจจะ
 เจอแบบเดียวกับน้ำผึ้ง”

“อืม... คงต้องใช้เวลาลักหน่อย แต่ก็น่าจะชินได้ไม่ยาก พ่อของผม
 เสียไปตั้งแต่ผมยังเรียนมหาลัย ถ้าจะมีพ่อที่คอยเป็นห่วงเพิ่มขึ้นอีกสักคน
 ก็ไม่เห็นเป็นไร” หันตราพูดอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ

“แต่น้ำผึ้งกลัวว่าพ่อจะทำให้คุณอื่นอึดอัดนะค่ะ” ขณะที่พูด แววดา
 มธุรสคล้ายลั้งเลไม่แน่ใจ

“แล้วน้ำผึ้งอึดอัดหรือไม่มีความสุขหรือเปล่าละ” แทนการตอบ
 คำถาม เขากลับถามเธอแทน

“ไม่ค่ะ น้ำผึ้งมีความสุขที่มีพ่อกับแม่คอยห่วงใย แต่น้ำผึ้งก็แค่...”
 หญิงสาวเน้นจังหวะ นึกสรรหาประโยคที่จะเรียบเรียงออกมาให้อีกฝ่ายเข้าใจ

แต่หันตรากลับวางนิ้วของตัวเองลงบนริมฝีปากอวบอ้วนนั้นเสีย

“ไม่เป็นไร ผมเข้าใจ อาจจะไม่ทั้งหมดแต่ก็คิดว่าเข้าใจพอสมควร เรามีเวลาอีกทั้งชีวิตที่จะเรียนรู้กันไม่ใช่หรือ”

เขาพูดพร้อมรอยยิ้มที่ทำให้คนฟังตาพว้า ถ้อยคำเหล่านั้นพานำให้เกิดความสงสัยจนอยากจะถามมากขึ้นไปอีก แต่เพราะคนพูดขยับลุกขึ้นมาหนึ่ง เอนหลังพิงพนักเตียงเช่นเดียวกับเธอ ผ่านลมสีขาวจึงร่วงหล่นลงไปกองอยู่ที่เอวของสามีทำให้ลมหายใจของมธุรสสะดุด...

แพงอกล่าสันของชายผู้เป็นสามีปรากฏขึ้น ไรชนบางๆ ตรงหน้าอก หนึ่งนั่นหนึ่งนั้นทำให้หัวใจคนมองรู้สึกจึกจี้ มธุรสไม่เข้าใจตัวเอง เธอไม่เคยชอบผู้ชายอกล่าเต็มไปด้วยไรชนที่ปรากฏตัวตามนิตยสารผู้ชายที่เคยซื้อหามาอ่านเพื่อศึกษาสรีระของร่างกายสำหรับใช้ในางานเขียนของตัวเอง แต่ภาพลักษณ์ของผู้ชายตรงหน้ากลับทำให้หัวใจเธอเกิดความรู้สึกหวิวไหว ปั่นป่วนได้อย่างน่าประหลาด

หันตราที่ทำงานอยู่กับหน้าจอและงานติดต่อทางธุรกิจ ไม่น่าจะมีร่างกายชวนใจสั่นอย่างคนออกกำลังกายหรือนักกีฬาเช่นนี้ไม่ใช่หรือ ทำไมเรือนร่างที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าเธอในเวลานี้มันถึงดูเหมาะสมจะไม่น่าเกลียดเลยสักนิด

มธุรสเพิ่งเข้าใจหญิงสาวที่พำเพื่อหานายแบบหนุ่มบนหน้าปกนิตยสารต่างๆ พวกนั้นกันวันนี่เอง ความรู้สึกประหลาดๆ พวกนี้เกิดขึ้นกับเธอได้อย่างไรกัน?

มันต้องมีอะไรผิดพลาด

ชีวิตของผู้ชายคนนั้นนอกเหนือจากที่เธอเคยได้สัมผัส คล้ายจะมีอีกมากมายที่เธอยังไม่ได้เรียนรู้ มธุรสไม่แน่ใจว่าตัวเองพร้อมและอยากจะเรียนรู้มันหรือไม่

“น้ำผึ้งมองแบบนี้ ผมชักไม่อยากจะสูญเสียแล้วสิ”

ถ้อยประโยคพร้อมน้ำเสียงกลัวหัวเราะและแววตาคมปลาบที่มองสบ

มานั้นยิ่งทำให้มือไม้ของคนฟังอ่อนเป็นขี้ผึ้ง สติเพียงน้อยนิดถูกเรียกกลับ
ก่อนที่ใบหน้าคมคร้ามนั้นจะก้มต่ำลงมา

“น้ำผึ้งไม่...”

ถ้อยคำคล้ายจะปฏิเสธกำลังจะหลุดออกมาจากเรียวปากอímเอิบ
รูปกระจับที่หันตรงจดจำได้ดีว่ามันหวานสมชื่อเจ้าตัวมากแค่ไหน ทว่ามัน
ก็ยังไม่เร็วพอที่จะหยุดยั้งใบหน้าของชายผู้เป็นสามีที่เคลื่อนไหวต่ำลงมาจน
ลมหายใจรดรินอยู่แนบแก้มของเธอ

มธุรสหลับตาลงอย่างคนจนแต่มี...

ไม่มีใครเข้าใจสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ที่สำคัญคือ เธอไม่เข้าใจตัวเองเลย
สักนิดว่าทำไมถึงยอมเขาได้มากขนาดนี้ นี่มันผิดไปจากแผนการที่เธอวาด
เอาไว้ก่อนจะเข้าพิธีวิวาห์ไปไกลลิบ...

แรกประทับสัมพันธ์ रिमผีปากหยักหยุดนิ่ง

มองสบใบหน้าหวานหมดจดของภรรยาด้วยดวงตาวิบไหว เขาอยาก
สนิทแนบให้เธอได้รู้สึกเหมือนอย่างหัวใจของเขากำลังรู้สึกอยู่ในตอนนั้น
อยากให้เธอลิ้มตาขึ้นมาสานสกับดวงตาของเขา แต่ชายหนุ่มก็เข้าใจดีว่า
มันยังเร็วเกินไป มธุรสยังอ่อนเดียงสาสำหรับสัมพันธ์เช่นนั้น ความเข้าใจ
นั้นทำให้เรียวปากที่กดแนบลงไปควานหาความหอมหวานเจอความละมุน
ทะนุถนอมยิ่งกว่าคำคืนที่ผ่านมา

หัวใจของชายหนุ่มลิ่งโลด รู้สึกถึงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของหญิงสาว
ที่ตัวเองกำลังตระกองกอด ดูดซับความหอมหวาน ละเลียดชิมทุกอณูสัมพันธ์
ด้วยความอímเอมซาบซ่าน

ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาจับผู้หญิงสักคน แต่เป็นครั้งแรกที่เขาจับผู้หญิง
ด้วยความรู้สึกอímเอิบละมุนละไมและดีมต่ำกับความหอมหวานของจูบได้
มากเท่านี้...

ผู้หญิงที่เป็นภรรยาเพียงหนึ่งเดียวของเขา

“อรุณสวัสดิ์ภรรยาที่รัก”

ถ้อยกระซิบแนบชิดแม้ริมฝีปากหยักจะถอยห่างออกไปแล้ว หาก
 ความรู้สึกปั่นป่วนที่ริมฝีปากคู่นั้นได้ก่อรอยอารมณ์ทิ้งเอาไว้กลับทำให้
 ร่างบางชวนชลลงไปพิงอกของสามีอย่างคนหมดแรง

มธุรสลืมตาขึ้น เพิ่งรู้ว่าตัวเองคิดผิดที่คิดจะสบตากับเจ้าของถ้อยคำ
 แสนปั่นป่วนนั้นในยามนี้ ‘ภรรยาที่รัก’ เหตุใดหันตราจึงเรียกเธอละม้ายว่า
 เขาเองกำลังรู้สึกอย่างที่พูดออกมาจริงๆ

“นี่เป็นสิ่งที่คุณฮันรับปากพ่อเอาไว้ใช่ไหมคะ”

คำถามที่โผล่ออกมานั้นทำให้อารมณ์ฮันไหวของหันตราสะดุด แรก
 ที่เดียวเขาไม่ใคร่เข้าใจนัก แต่ต่อมาก็รู้ได้ว่าหญิงสาวในอ้อมกอดกำลัง
 หมายความว่าถึงสิ่งใด

“ถ้าน้ำผึ้งจะเข้าใจอย่างนั้นก็ไม่ต้องผิดนักหรอก” เพียงแต่มันไม่ใช่
 ทั้งหมด ประโยคต่อมานั้นเขาได้กล่าวแค่เพียงในใจเท่านั้น เขาเชื่อว่าสักวัน
 มธุรสจะเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างได้ด้วยตัวเอง

เขาจะรอ...จนกว่าจะถึงวันนั้น!

“ขอบคุณนะคะ ที่คุณฮันพยายามดีกับน้ำผึ้ง”

แม้จะตอบออกไปแบบนั้น แต่ส่วนลึกของหัวใจกลับรู้สึกเสียดๆ
 ทุกอย่างมันก็เป็นไปอย่างที่เธอต้องการแล้วไม่ใช่หรือ?

หันตราดีกับเธออย่างที่พ่อต้องการ เขาพยายามจะเป็นสามีที่ดีกับ
 ผู้หญิงที่จำเป็นจะต้องเลือกมาเป็นแม่ของลูกในอนาคต เธอรับรู้ข้อตกลงนั้น
 เอาไว้แต่แรกและเคยทำใจยอมรับมันมาได้ตลอด

เหตุผลมากมายถูกยกมาหักล้าง ทว่าคนที่ควรจะต้องยินดีที่ทุกอย่าง
 ดำเนินไปตามสิ่งที่ทุกคนปรารถนา กลับเกิดความไม่แน่ใจเป็นครั้งแรก

แวตตาของมธุรสไหววูบ มีสิ่งใดที่รบกวนจิตใจของเธอได้มากขนาด
 นี้ สิ่งใดที่ผิดพลาดไปจากเจตนาและก่อความรู้สึกแปลกๆ ในใจของเธอ
 เช่นนี้!

“ไม่ต้องขอบคุณหรอก เพราะทุกอย่างไม่ใช่สิ่งที่ผมต้องพยายามเลย

ลัคนิด” ชายหนุ่มก้มหน้าลงมาสบตาขณะที่พูดคำนั้น รวากับจะให้ประโยคนั้นสลักลึกลงภายในหัวใจคนฟัง

อีกครั้ง...ที่มธุรสรับรู้ได้ว่าตัวเองสิ้นไหวไปกับถ้อยคำของเขา แต่เธอไม่แน่ใจว่าทั้งหมดนี้มันคืออะไรกันแน่ หรือนี่จะเป็นสิ่งที่เรียกว่าความผูกพันชนิดใก้ลิ้นในฐานะสามีภรรยาเช่นที่เธอเคยได้ยินใครๆ เขาพูดกัน หัวใจรู้สึกอึดอัดและความรู้สึกหนึ่งของเธอแน่ใจได้ในเวลานี้คือ

ลับสน...

“คะ” คล้ายจะเป็นไปไปแล้ว เป็นครั้งแรกที่เธอพูดไม่ออกยามอยู่ต่อหน้าชายผู้นี้

“ช่างเถอะ น้ำผึ้งรีบไปอาบน้ำดีกว่า เดี่ยวผมจะสั่งอาหารเข้าขึ้นมาให้เราควรมีมือเข้ามือแรกด้วยกันนะ พ่อของคุณบอกไม่ใช่หรือว่ามีมือเข้ามันสำคัญ” หันตราเปลี่ยนเรื่องไป รวากับว่าสิ่งที่เขาก่อให้เกิดความสงสัยขึ้นในหัวใจของเธอ นั่นไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญ

“เอาอย่างนั้นก็ได้คะ ถ้าอย่างนั้นน้ำผึ้งขอใช้ห้องน้ำก่อน”

มธุรสรับคำเมื่อสมองไม่อาจประมวลผลและหาคำตอบของความรู้สึกแปลกๆ ที่เกิดขึ้นในระยะเวลานั้นๆ นี้ได้ หญิงสาวเลือกที่จะวางมันเอาไว้โดยไม่ไปแตะต้อง

สัญชาตญาณบางอย่างบอกเธอว่ามันเป็นสิ่งที่อันตรายและน่ากลัวเกินกว่าที่เธอจะคาดเดาได้!

หลังจากมือเข้ที่มีร่วมกันเป็นครั้งแรก คู่แต่งงานใหม่ก็ใช้เวลาช่วงเช้าเก็บของ ชายหนุ่มลงไปเช็คเอาต์ขณะที่ภรรยาส่วนนั่งรออยู่ที่ล็อบบี้โรงแรม คู่สามีภรรยาฝากขอบคุณมือเข้าแสนพิเศษอันเป็นของขวัญที่ทางเดอะมูนได้จัดเตรียมเอาไว้ให้เป็นพิเศษ จากนั้นคนที่ได้รับสิทธิ์ในตัวหญิงสาวอย่างเต็มที่ก็ตรงรี่เข้ามางุมมือมธุรสพาไปยังรถสปอร์ตคันโตสำหรับครอบครัวของเขา ก่อนจะผายมือเชิญให้เธอก้าวขึ้นมาเคียงคู่กลายเป็นตุ๊กตาหน้ารถเจ้าประจำ นับจากนี้ไป...

ที่ตรงนั้นคงจะสงวนเอาไว้สำหรับหญิงสาวผู้เป็นภรรยาเพียงคนเดียวเท่านั้น!

“สิบโมงพอดีห้างน่าจะเปิดแล้ว เดี่ยวผมแวะห้างข้างหน้านี้ให้ละ เผื่อน้ำผึ้งอยากจะทำอะไร พวกของใช้ส่วนตัวที่ยังขาดเหลือ หรืออยากจะทำของสด ของแห้งอะไรไปทำกินที่บ้านก็ตามสบายเลย” หันตราหันไปพูดกับตุ๊กตาหน้ารถก่อนที่เขาจะยกเท้ากลับไปยังลานจอดรถของห้างสรรพสินค้า โดยไม่ได้รอคำตอบของภรรยา

มธุรสอยากจะปฏิเสธ แต่คิดอีกทีการเริ่มต้นในบ้านหลังใหม่ที่ชายคนข้างๆ บอกว่ามันเป็นเรือนหอก็คงมีสิ่งที่จะต้องซื้อหาไปบ้าง แม้ว่าก่อนแต่งงานเธอจะเคยไปที่นั่นและขนของส่วนใหญ่อะไรทั้งหมดไปแล้วก็ตามที

หญิงสาวยิ้ม เขารอบคอบกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ พวกนี้ยิ่งกว่าเธอเองเสียอีก อดรู้สึกภูมิใจไม่ได้ที่ตัดสินใจเลือกแต่งงานกับผู้ชายที่ใส่ใจเธอได้ถึงขนาดนี้...

รถจอดสนิท ขณะที่มธุรสกำลังปลดเข็มขัดนิรภัยออกก็พบว่าสามีอ้อมมาเปิดประตูรถเอาไว้รอทำให้เรียบร้อยแล้ว หญิงสาวหันไปมองใบหน้าที่กำลังยิ้มร่อนนั้นด้วยแววตาครุ่นคิด

“คราวหลังไม่ต้องรีบวิ่งมาเปิดประตูให้น้ำผึ้งอย่างนั้นละคะ ให้น้ำผึ้งทำอะไรเองบ้าง ถ้าคุณอันดูแลน้ำผึ้งมากขนาดนี้แล้วต่อไปถ้าไม่มีคุณอันน้ำผึ้งจะทำยังไง”

ทันทีที่จบประโยค มธุรสละม้ายจะวูบโหวงในอก...

ทั้งๆ ที่เจตนาของเธอก็แค่อยากบอกว่าเขาไม่จำเป็นต้องดูแลเธอไปทุกเรื่องเท่านั้นเอง และดูเหมือนคำพูดของเธอจะก่อความรู้สึกไม่ทางใดก็ทางหนึ่งให้แก่คนฟังไม่น้อย

แววตาของหันตราซึ่งเครียดไป คล้ายเขาจะไม่พอใจกับความหมายที่เธอเอื้อนเอ่ยไปเลยสักนิด

แวบหนึ่งมธุรสคล้ายจะรู้สึกได้ว่าสามีของเธอกำลังโกรธ

“ห้ามพูดอย่างนี้อีกนะน้ำผึ้ง เพราะผมจะอยู่กับน้ำผึ้ง เราจะเป็นสามี ภรรยาและดูแลกันแบบนี้ตลอดไป”

เสียงเข้มนั้นล่ำทาบในแบบที่เธอรู้ว่า ยามทำงานหากหันตราใช้น้ำเสียง เช่นนี้แปลว่านั่นคือคำประกาศิตที่ใครก็ห้ามขัดอีกแล้ว!

“น้ำผึ้งขอโทษค่ะ แต่น้ำผึ้งไม่ได้หมายความว่าอะไรไปไกลขนาดนั้น น้ำผึ้งแค่ไม่อยากจะให้คุณอันคอยดูแลน้ำผึ้งทุกอย่างจนเคยตัว น้ำผึ้งแต่งงานกับคุณอันเพราะน้ำผึ้งอยากใช้ชีวิต อยากทดลองทำอะไรบางอย่าง แล้วคุณอันก็ใช้ว่าจะอยู่กับน้ำผึ้งได้ตลอดเวลา วันไหนที่คุณอันต้องไปทำงานที่อื่นหรืออยู่ห่างกัน น้ำผึ้งอยากดูแลตัวเองได้ค่ะ คุณอันเคยสัญญาว่าจะให้อิสระแก่น้ำผึ้งไม่ใช่หรือคะ” มธุรสยอมอธิบายยาวๆ เมื่อรับรู้ถึงความไม่พอใจของสามี คลับคล้ายว่าเขาจะเจือความเป็นห่วงและหวงเหวนเธอเอาไว้มากมาย

แปลกจริง แต่เปลี่ยนสถานะมาเป็นสามีภรรยากันแค่ข้ามคืนเท่านั้น ปฏิภิกิริยาของชายตรงหน้าก็เปลี่ยนไปได้มากขนาดนี้เลยเชียวหรือ?

“ใช้สิคะ คำสัญญานั้นมันเป็นข้อตกลงของเรา”

เป็นครั้งแรกที่หันตรารู้สึกหงุดหงิดกับคำสัญญาแต่งงานที่รู้กันเพียงสองคน มธุรสแปลกกว่าผู้หญิงทุกคนที่เขาเคยได้พบ จะมีผู้หญิงคนไหนที่ไม่ต้องการการดูแลจากผู้ชาย อาจจะมีเธอเป็นคนแรกและคงเป็นคนเดียว

แต่...เขาอยากดูแลเธอให้ดีที่สุดตลอดเวลาสิ

“ขอบคุณนะคะที่คุณอันเข้าใจน้ำผึ้ง”

มธุรสยิ้มหวาน รอยยิ้มของเธอทำให้ผู้ชายตรงหน้ายอมก้าวถอยหลังอย่างอ่อนใจ ทว่าเมื่อเธอจะก้าวเดินฝ่ามือคู่ใหญ่ก็เอื้อมมาจูงมือเธอทันที

“คุณอันคะ” คำเรียกคล้ายจะหวงสัญญานั้นทำให้หันตราระบายลมหายใจหนักหน่วง

“ต่อไปผมจะไม่วิ่งมาเปิดประตูรถให้น้ำผึ้งอีก แต่น้ำผึ้งต้องให้ผมจูงมือน้ำผึ้งทุกครั้งที่ยากทำ นี่เป็นข้อตกลงร่วมกันสำหรับชีวิตแต่งงาน วันแรกเข้าใจไหม” หันตราสรุปไม่ยอมปล่อยมือออกจากมือเธอร็วเล็ก

“แต่...”

“ไม่มีแต่ เพราะนี่เป็นข้อตกลงที่เสมอภาคที่สุดแล้ว” น้ำเสียงเข้มๆ นั้นบอกชัดว่าไม่ยอมอ่อนข้อ

“เหรอะคะ” คนฟังไม่ค่อยแน่ใจนัก

“ใช่ นี่แหละดีที่สุดในตอนนี้ ไม่เชื่อกลับไปถามพ่อคุณดูสิ”

เท่านั้นมธุรสก็เงยบกริบ ให้เธอไปถามพ่อนะหรือ?

คุณภรรยาก็คงยิ้มรำเลยนะสิ!

ชั่วขณะหนึ่ง มธุรสยกหน้าขึ้นมองสามีที่กำลังจับมือเธอเดินนำไปข้างหน้า ไม่ใคร่แน่ใจนักว่าจะผลจากอ้อมอกของพ่อผู้ให้กำเนิดมาเจอพ่อคนที่สองหรือเปล่า?

“คุณอันจะนั่งรอตรงไหนคะ” มธุรสถามเมื่อเธอได้รถขึ้นมาไว้ในมือ

“รอทำไม ก็ไปด้วยกันสิ มีของที่อยากได้หลายอย่างเลย” หันตราพูดจบบกแย่งรถขึ้นมาไว้ในมือ

ที่ว่าพอไปเดินเข้าจริงๆ หญิงสาวกลับรู้สึกได้ว่าชายหนุ่มพาเธอไปเลือกซื้อของให้เธอแทบทั้งนั้น ทั้งข้าวของเครื่องใช้ รองเท้า เสื้อผ้า พร้อมกับควักบัตรจ่ายให้ตลอดโดยให้เหตุผลว่าเขาจะต้องดูแลเธอในฐานะสามี

มธุรสเห็นว่าเมื่อสามีพามาถึงแผนกชุดนอนและชุดชั้นในสตรี เห็นทิศทางที่เขาตรงไปเลือกก็เล่นปราดขึ้นสู่วิวหน้าทันทีจนต้องรีบฉุดมือแข็งแรงของเขาเอาไว้

“ทำไมล่ะ น้ำผึ้งจำเป็นต้องใช้ของพวกนี้ใช่ไหมเหรอะ ชุดเมื่อคืนชุดเดียวไม่น่าจะพออะ” ท้ายประโยคนั้นมีแวกรู้มกรรมที่มธุรสอยากจะมีเห็นหน้าฝั้นไปเถอะว่าเขาจะมีโอกาสได้เห็นเธอในชุดนอนบางๆ นั้นอีก!

“มันก็ใช่ค่ะ แต่คุณอันรออยู่นี้ดีกว่า น้ำผึ้งขอเข้าไปเลือกเองนะคะ มันแปลกๆ ที่คุณอันจะตามเข้าไปด้วย” ขณะที่พูดหญิงสาวปรายตามองไปยังพนักงานหญิงประจำบูทหลายคนที่ยิ้มเมียมองมายังเขาและเธอ

หันตรารู้สึกตัวในเวลา นั้น ยอมหยุดอยู่กับที่ให้หญิงสาวเดินเข้าไป

เพียงลำพังเพราะไม่อยากให้เธออายุมากไปกว่านี้ ทั้งที่จริงเขาเองก็แห่เธอเล่นไปอย่างนั้นเอง ไม่ได้คิดจะเข้าไปจริงๆ ลักหน้อย หรือต่อให้ต้องเข้าไป เขาก็เข้าไปได้ไม่มีปัญหาอะไร

หันตราพากรยาของเขาเข้ามาในเซตริ้วบ้านศิริกานต์เมื่อเวลาใกล้เที่ยง มนุสรเห็นรถคันตาจอดอยู่ตั้งแต่ในรถก็ยิ้มน้อยๆ พลังส่ายหน้าเบาๆ พยักพยิดให้สามีมองตาม

“น้ำผึ้งซื้อหอยไม่ถูกอย่างเดียวนั่นเอง”

“นี่พ่อคุณคงมารอแต่เช้าเลย ตอนแรกผมคิดว่าน้ำผึ้งพูดเล่นเสียอีกก็เลยไม่ได้รับ ถ้ารู้แบบนี้ออกจากโรงแรมก็คงรีบตรงมานี่เลย” ชายหนุ่มรู้สึกผิดนิดๆ ที่ปล่อยให้พ่อตาต้องมานั่งรอนานขนาดนี้

“คุณฮั่นอยากให้น้ำผึ้งซื้อของจำเป็นไม่ใช่หรือคะ อีกอย่าง ถ้าต้องรีบเพราะกลัวว่าพ่อจะมารอ คุณฮั่นก็ต้องรีบตลอดไปและไม่เป็นอันต้องทำอะไรอย่างอื่นหรือคะ เพราะพ่อก็จะมารอแต่เช้าแบบนี้ตลอดไม่ว่าจะนัดหรือไม่นัดก็ตาม และท่านก็ไม่อยากให้เรารีบจนทำอย่างอื่นไม่ได้หรอกนะคะ อีกหน่อยคุณฮั่นก็คงจะเริ่มชิน น้ำผึ้งอยากให้คุณฮั่นใช้ชีวิตปกติและทำตามกำหนดเดิมไปตามสะดวก พ่อเองก็ต้องการแบบนี้” หญิงสาวเปิดปากอธิบาย

“แต่มันดูไม่ดี...”

“ก็อาจจะดูไม่ดีในความรู้สึกของเรา น้ำผึ้งถึงไปไหน ทำอะไรลำบากเพราะแบบนี้ แต่มาคิดว่าพ่อมีความสุขที่ได้มารอก็ต้องปล่อยท่านไปคะ” มนุสรพูดอย่างคนที่ม่ประสพการณ์และรับมือกับเหตุการณ์แบบนี้มาตลอดชีวิต

“คงเพราะแบบนี้สินะ” ชายหนุ่มพึมพำแล้วยิ้มละไม “พ่อของน้ำผึ้งรักและเป็นห่วงน้ำผึ้งมากจริงๆ ผมรู้แบบนี้ก็ยิ่งต้องดูแลน้ำผึ้งให้ดีที่สุด”

“ถ้าคุณฮั่นพยายามดูแลน้ำผึ้งให้เหมือนพ่อ ก็ไม่ตรงกับข้อตกลงของเราสิคะ”

มธุรสทำงี่ยมๆ ก่อนจะเปิดประตูถ้ำวลงไปหยิบของจากตอนหลัง
หันตราหันไปมองภรรยาแล้วหันกลับไปมองรถของเขกที่จอดอยู่หน้าบ้าน
หลังใหญ่ของมารดาที่อ้อมיים

เขาคงแต่งงานกับผู้หญิงและครอบครัวที่แปลกที่สุดในโลกแล้ว
กระมัง

๓

เปลี่ยนมือ

พร้อมจะส่งมือเธอมา...เพื่อรับฉันก้าวข้ามผ่านไปสู่โลกของเธอ และรับเธอให้ก้าวข้ามมาสู่โลกของฉันแล้วใช่ไหม?

ทันทีที่เท้าสัมผัสกับพื้นหินปูนในโรงรถ สติในกายเตือนให้มธุรส รับรู้ ว่า อย่างก้าวแรกของการเป็นส่วนหนึ่งของบ้านศรียา กานต์กำลังจะเริ่มต้น ขึ้นอย่างแท้จริง ก่อนหน้านั้นแม่เธอจะเคยมาที่นี่ เมื่อครั้งที่หันทราพาเธอ เข้ามาพบกับนางมินตรา และอีกสามสี่ครั้งก่อนแต่งงานเพราะต้องขนย้าย ข้าวของส่วนตัวมาไว้ที่บ้าน แต่ทุกช่วงเวลาเหล่านั้นก็ไม่อาจก่อให้เกิดความรู้สึกของการเป็นส่วนร่วม หรือเป็นส่วนหนึ่งของบ้านหลังนี้ได้เท่ากับ ในเวลานี้

หญิงสาวกวาดสายตามองไปรอบอาณาบริเวณรั้วบ้าน ภายในรั้วที่มี บ้านเรือนใหญ่และเรือนเล็กของหันทราที่เคยใช้เป็นที่อยู่กึ่งๆ ที่ทำงาน ส่วนตัว ได้ถูกปรับปรุงและตกแต่งให้เป็นเรือนหอ เพื่อความเป็นสิริมงคล สำหรับครอบครัวเล็กๆ ที่เพิ่งเริ่มต้น

“ขอต้อนรับสมาชิกใหม่ของบ้านศิริกานต์อย่างเป็นทางการนะคะรับน้ำผึ้ง” น้ำเสียงนุ่มนวลที่เริ่มคุ้นเคยดังขึ้นในระยะใกล้กันแค่เอื้อม ทำให้มธุรสเหลียวกลับไปหารอยยิ้มอบอุ่นของผู้ชายที่ได้ชื่อว่าเป็นสามี

รอยยิ้มอ่อนางของเธอบอกให้หันตรารู้ว่า สิ่งใด...ที่กำลังอยู่ในความคิดของหญิงสาวผู้เป็นภรรยา

“คะ ขอขอบคุณนะที่คุณเอ็นดูกับน้ำผึ้งเสมอ ตั้งแต่วันแรกที่เรามาตกลงงานกันที่ร้านกาแฟจนกระทั่งถึงตอนนี้ ขอขอบคุณที่ทำให้น้ำผึ้งรู้สึกว้าว... ตัวเองตัดสินใจไม่ผิดที่เลือกคุณ” คำพูดของมธุรสทำให้ดวงตาของหันตราพร่าระจ่าง รอยยิ้มมุมปากของเขาว่างขึ้น

“ใครบอกว่าผมดีกับน้ำผึ้งตั้งแต่วันแรกที่ร้านกาแฟ น้ำผึ้งลืมไปหรือเปล่าว่าผมทำอย่างนี้มาสสามปีแล้วนะ เราไม่ได้พบกันครั้งแรกที่ร้านกาแฟนั่นสักหน่อย” ถ้อยคำย้อนแย้งนั้นทำให้มธุรสนิ่งงัน คล้ายสำนึกบางส่วนถูกเรียกกลับให้หวนคืน

“แต่นั้นมันไม่เหมือนกันนี่คะ” เธอพิมพ์แล้วก็พูดต่อไปเหมือนไม่ได้ต้องการคำตอบจากสามี “แล้วอีกอย่าง ช่วงเวลานั้นเราก็จอกันเพราะเรื่องงาน แถมยังเป็นการเจอกันแทบจะนับครั้งได้ด้วยซ้ำ”

หญิงสาวยืนยันความคิดของตัวเองด้วยการพยักหน้า เธอเป็นคนที่มีความจำแม่นยำที่สุดในโลกใบนี้และมีผู้คนไม่กี่คนเท่านั้นที่พอจะคุ้นเคยด้วย

“ถ้าอย่างนั้น ไหนน้ำผึ้งลองบอกให้ผมรู้หน่อยสิว่า นอกจากพ่อกับน้องชายของคุณแล้วคุณคุยกับผู้ชายคนอื่นมากกว่าผมอีกหรือเปล่า” เป็นอีกครั้ง...ที่หันตราแปลกใจว่าจسدคิดความรู้สึกบางอย่างขึ้นในใจคนฟัง แต่เพราะมธุรสรีบร้อนจะกล่าวคำตอบกับชายผู้ที่ตนเลือกมาเป็นสามี จึงไม่ได้เหลียวใจผูกคิด

“ก็ไม่มีนี่คะ ๒ ไม่อย่างนั้นน้ำผึ้งคงไม่เลือกคุณอันมาแต่งงานด้วย แต่ยังไงความสัมพันธ์ของเราก็มีแค่ บก. กับนักเขียน เรามีระยะห่างที่มากกว่าจะเป็นเพื่อนกันด้วยซ้ำ” คำพูดของหญิงสาวจูดรอยยิ้มที่มุมปาก

ให้คนฟังอีกครั้ง

“ไซ่ ถึงแม้ว่าความสัมพันธ์ของเราจะผิวเผิน จนแม้แต่จะเป็นเพื่อนกัน ก็อาจจะนับไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่น้ำผึ้งจะปฏิเสธหรือว่าเราไม่ได้มีอะไรเชื่อมถึงกันเลย อย่าลืมนะว่าผมเป็นผู้ชายเพียงคนเดียวนอกจากพ่อกับน้องชายที่ได้เข้าใกล้คุณมากที่สุด แม้ว่ามันจะมีระยะห่างที่คุณขีดกำหนดเอาไว้ที่ผ่านมาจึงทำได้แค่นั้น แต่ตอนนี้คุณเป็นคนชวนผมเดินก้าวข้ามผ่านมันมาเองไม่ใช่เหรอ ผมคือผู้ชายคนเดียวกับที่น้ำผึ้งได้พบเมื่อสามปีก่อนและตอนนี้ผมคือสามีของน้ำผึ้ง” ประโยคสุดท้ายชายหนุ่มประกาศออกไปด้วยรอยยิ้มในแบบที่มธุรสไม่มีวันเข้าใจ

ความสงสัยหลายอย่างเดินทางมาถึง ในขณะที่ข้อมือเรียวยาวของเธอ ถูกกอบกวมเอาไว้ ข้าวของในมือของเธอถูกแบ่งไปถือเอาไว้เสียเอง และมือใหญ่คู่นี้ที่จับจูงเธอให้ก้าวเดินไปตามทางของแผ่นหินที่วางปูเป็นระยะจากโรงจอดรถไปยังเรือนไม้สีขาวหลังเล็กที่ยกพื้นสูงขึ้น

สถานที่อันเป็นเรือนหอของเขากับเธอ...

ชีวิตใหม่ของมธุรสกำลังจะเริ่มต้นขึ้นที่นี่!

“เอาของมาเก็บไว้ก่อนนะ เดี่ยวค่อยพาน้ำผึ้งกลับมาสำรวจบ้านอีกครั้ง ตอนนีเราไปที่เรือนใหญ่กันก่อน ป่านนี้คุณแม่กับพ่อของคุณคงกำลังรอกินข้าวกับเราอยู่” หันตราพูดขณะที่ไขกุญแจพามธุรสเข้าไปในเรือนไม้สีขาวที่เธอหลงรักตั้งแต่แรกพบ

“ค่ะ”

“น้ำผึ้งจะเข้าห้องน้ำหรือว่าทำอะไรก่อนไหม นั่งรอมานานๆ ผู้หญิงจำเป็นต้องเข้าห้องน้ำบ่อยกว่าผู้ชายอยู่แล้ว” หันตราเอี้ยวตัวกลับมาถามอย่างเพ่งนึกได้

ปกติเขาใช้ชีวิตคนเดียวด้วยความเคยชิน การจะไปไหนมาไหน สำหรับผู้ชายก็ไม่มีอะไรมาก โยนกระเป๋าเสร็จก็สามารถเดินปร๋อไปเรือนใหญ่ของนางมินตราได้เลยทันที

แต่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่เช่นนั้นอีกแล้ว เมื่อเขามีอีกคนให้ต้องคอยใส่ใจ...

“ค่ะ ถ้าอย่างนั้นรบกวนคุณฮั่นรอลักรุ่นะคะ หรือจะเดินไปที่
เรือนใหญ่ก่อนก็ได้เดี๋ยวนี้ฉันเสร็จธุระแล้วจะเดินตามไปเองค่ะ” ถ้อยคำ
ของมธุรสธรรมดา แต่สายตาของเธอแปลกออกไป

ไม่คาดคิดว่าเขาจะใส่ใจรายละเอียดเรื่องเล็กน้อยถึงเพียงนี้...

โอความรู้สึกอันแสนประหลาดค่อยๆ แทรกซึมเข้าไปในทุกอณูของ
หัวใจ รอยยิ้มของเจ้าสาวคนใหม่แย้มขึ้นน้อยๆ

ถ้ารู้ว่าการแต่งงานมันดีแบบนี้ เธอคงจะหาเรื่องขอเขาแต่งงานไป
เสียนานแล้ว!

“ไม่เอาหรอก วันนี้เป็นวันแรกที่น้ำผึ้งเข้ามาอยู่ที่เรือนเล็กของเรา
อย่างเป็นทางการ เราก็ต้องไปพบคุณแม่ที่เรือนใหญ่พร้อมๆ กันสิครับ ไม่
ต้องรีบหรือกผมจะรออยู่ที่ระเบียงหน้าบ้านนะ” หันตราพูดแค่นั้นก็สาวเท้า
ตรงไปนั่งอิงสะพานหินๆ อยู่บนระเบียงไม้หน้าเรือน โดยไม่รู้ตัวว่าคำพูด
ของเขาได้เพิ่มคะแนนนิยมให้แก่เจ้าสาวมือใหม่ไปอีกเท่าตัว

กระนั้นมธุรสก็รีบวิ่งไปทำธุระส่วนตัว ล้างหน้าล้างตาและเช็ดหน้า
ด้วยผ้าสะอาดเรียบร้อยแล้วก็ยืนหมนมองตัวเองอยู่หน้ากระจก หากเป็น
เมื่อก่อนเธอคงออกไปกินข้าวทั้งอย่างนี้แต่มธุรสกลับคว้าแป้งมาปิดผ่านๆ
แล้วเติมลิปสีอ่อนลงไปอย่างไม่เข้าใจตัวเองนัก

นี่ถ้าน้องชายตัวดีของเธอเห็นเข้าคงได้ล้อกันยาวแน่!

ใช้เวลาไม่นานเจ้าสาวป้ายแดงก็ออกมาพบสามีของเธอที่นั่งรออยู่
หน้าเรือน หันตราลุกขึ้นยืนตรงทันทีที่เห็นภรรยา เขาส่งมือมาให้เธอพร้อม
ขยับเท้าก้าวเข้าไปหาและถือโอกาสรวบมือเล็กๆ ของเธอเอาไว้แทนเมื่อ
ภรรยาไม่ยอมวางมือลงบนฝ่ามือของเขาเสียที

“เราไปกันเถอะ”

“แล้วไม่ต้องปิดบ้านหรือคะ” หญิงสาวถามพลางเลิกคิ้วสูง

“ไม่ต้องหรอก ปกติถ้าผมอยู่บ้านก็เปิดเอาไว้ ยกเว้นเวลาจะออกไป

ไหนมาไหน ผมถือกุญแจเองจะได้สะดวกไม่ต้องคอยให้ใครมาดูแลเปิด
เท่านั้นแหละ เต็มวงกลับมาแล้วผมจะเอากุญแจอีกชุดให้น้ำผึ้งเก็บเอาไว้นะ”
หันตราอธิบายขณะจูงมือภรรยาเดินผ่านแผ่นหินปูนที่ปูตัดสนามหญ้า
เขียวขจีไปยังเรือนใหญ่ ท่างกันแค่สระบัวสี่ขวานบนสระฝรั่งไปทิ้งสระที่
หันตราชุดเอาไว้แล้วลงบัวขาวด้วยความชอบส่วนตัว

สองสามีภรรยาเดินข้ามสะพานไม้ไปด้วยกันเป็นภาพที่นางมินตรา
อยากเห็นมาเนิ่นนาน แม่วันนี้ท่านจะยังไม่มีโอกาสได้เห็นด้วยตาตัวเอง แต่
อีกไม่นานภาพนี้คงเป็นภาพที่คุ้นเคยสำหรับคนในบ้านศรียากานต์อย่าง
แน่นอน

“สระบัวขาวสวยมากเลยนะคะ ตอนที่น้ำผึ้งชนของมาเก็บไว้ที่นี้
ดอกบัวยังไม่บานสะพรั่งขนาดนี้ แต่ก็คิดเอาไว้แล้วว่า ถ้าบัวบานเต็มสระ
เมื่อไหร่จะต้องสวยมากแน่ๆ” มธุรสเอ่ยชมขณะกวาดสายตามองไปทั่ว
ทั้งสระ มีเธอและเขาเดินอยู่บนสะพานไม้

“น้ำผึ้งชอบดอกบัวเหมือนกันเธอ”

“ค่ะ โดยเฉพาะดอกบัวสีขาว”

หันตราหันกลับมามองแหวตาคณพุด เธอชื่นชมสระบัวขาวนี่จริงๆ
และดูท่าทางจะชอบมากเสียด้วย

“ดีจัง สระบัวนี่คงจะทำให้ น้ำผึ้งรักบ้านหลังนี้น่ามากขึ้น” ชายหนุ่มพุด
ยิ้มๆ

“อันที่จริง น้ำผึ้งก็ชอบทุกอย่างในบ้านหลังนี้นั่นแหละค่ะ โดยเฉพาะ
เรือนเล็กของเราแล้วก็สระบัวขาวนี่ บรรยากาศเหมาะจะเขียนนิยายมาก”
มธุรสพุดแล้วก็หันมาแหวตาคณพุด เพราะนึกได้ว่าตัวเองเพิ่งพูดคำว่า ‘ของเรา’

“ผมดีใจที่น้ำผึ้งชอบเรือนหอแล้วก็สระบัว...ของเรา” สองคำสุดท้าย
คณพุดตั้งใจทอดขา...ทำให้มธุรสหน้าแดงมากขึ้นไปอีก หญิงสาวเลยต้องรีบ
เปลี่ยนเรื่องคุย

“น้ำผึ้งเพิ่งเข้ามาอยู่ใหม่ สระบัวนี่น่าจะเป็นของคุณแม่มากกว่านะคะ”

หญิงสาวพูดอย่างใจคิด

“ที่ไหนได้ละ ผมต่างหากที่เป็นคนสร้างและปลูกดอกบัวนี้ แต่คุณแม่ก็ชอบเพราะจะได้เก็บไปถวายพระทุกวัน เพราะฉะนั้นมันเป็นสระบัวของเรา นะถูกแล้ว” หันตราพูดแล้วกระซิบมือภรรยาออกเดินไปยังเรือนใหญ่ ก่อนที่หญิงสาวจะอายุมากไปกว่านี้

เขาเพิ่งได้รู้ว่านอกจากทำทางแปลกๆ ของเธอที่ชอบจ้องเขาตาแป๋วแล้ว มธุรสเวลาอายุ ‘น่ารัก’ อยู่มากเหมือนกัน เห็นทีว่าเขาจะต้องหาเรื่อง แหย่ให้เธอได้อายุบ่อยๆ เสียแล้ว...

นายภากรผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้รับแขกทันทีที่คู่สามีภรรยาเดินไปถึง ท่านได้ยินเสียงรถของลูกเขยมาจอดได้ลั๊กพักแล้วแต่ที่ยังใจเอาไว้ เพราะนางมินตราเป็นคนบอกว่าลูกชายกับลูกสะใภ้คงแวะเอาของไปเก็บ ประเดี๋ยวก็จะพากันมาที่เรือนใหญ่เพื่อรับประทานอาหารมื้อแรกร่วมกันนั่นเอง

“น้ำผึ้ง” เสียงเรียกนั้นทำให้มธุรสชักมือออกจากสามี แล้วยกขึ้นไหว้ นางมินตราผู้เป็นแม่สามีก่อนหันมาประนมไหว้บิดาตัวเองแล้วปรีเข้าไปหา อ้อมกอดนั้นทันที

“มารอแต่เช้าละสิคะเนี่ย” หญิงสาวถามพลางระบายยิ้มสดใส

“พอดีพ่อผ่านมาทางนี้ก็เลยแวะมาดู ก็แม่เรานะสิ เขาเป็นห่วง” นั่นคือคำพูดของบิดาที่ทำให้บุตรสาวถึงกับยิ้มกริ่มขณะที่ลูกเขยหมาดๆ ขมวดคิ้วมุ่น แต่เมื่อเห็นสายตาของผู้เป็นภรรยา ก็พอจะเข้าใจขึ้นมาบ้าง

“น้ำผึ้งรู้คะ พ่อแวะมาก็ดีแล้วคะแม่จะได้ไม่ต้องเป็นห่วง แล้วอีกอย่าง น้ำผึ้งก็คิดถึงพ่อด้วย ไซ้ใหม่คะคุณฮั่น” ภรรยาโยนมาให้ หันตราจึงต้องรับไม้ต่อด้วยความรวดเร็ว

“ครับ น้ำผึ้งบ่นคิดถึงบ้าน คิดถึงคุณพ่อตั้งแต่เช้าเลย ช่วงนี้ถ้าคุณพ่อว่างๆ ก็มากินมือเข้ากับเรสิครับ แต่เอ... น้ำผึ้งทำงานกลางคืนส่วนใหญ่และจะนอนตอนเช้า ถ้างั้นเปลี่ยนมาเป็นมือกลางวันก็ได้นะครับ

ผมอาจจะไม่อยู่คุณพ่อก็มากินเป็นเพื่อนคุณแม่กับน้ำผึ้งได้ตลอด” ชายหนุ่มเอ่ยปากชวนบิดาของภรรยา

“บางวันน้ำผึ้งเขาก็กินมือเช้าแล้วรอสักพักค่อยนอน แต่ถ้าวันไหนทำงานเสร็จเร็วก็อาจจะนอนเลยตื่นมาตอนเที่ยงโน่นแหละ” นายภากรบอกเล่าให้ลูกเขยฟังกลายเป็น หันตราพยกหน้าจดจำเอาไว้ในสมองทันที

“แต่น้ำผึ้งแต่งงานแล้วจะทำงานแบบนั้น อาจจะไม่ค่อยสะดวกหรือเปล่าครับคุณมิน” คนเป็นพ่อเปรยต่อคล้ายเพ็งนึกได้ ลูกสะใภ้ที่นอนตอนเช้าแล้วตื่นมาอีกทีก็มีมือกลางวันเลยคงจะไม่งามนัก

“เรื่องนั้นคุณภากรไม่ต้องกังวลเลยคะมินเข้าใจการทำงานของน้ำผึ้งดี ตายันเองก็เป็นเจ้าของสำนักพิมพ์ ที่บ้านเราเลยไม่แปลกใจกับตารางชีวิตของนักเขียนกันสักเท่าไร อีกอย่าง เรื่องอาหารการกินเราก็มีแม่บ้านพร้อมอยู่แล้ว มินเองถ้าอยู่บ้านว่างๆ ก็ชอบเข้าครัวด้วยตัวเอง ที่นี้ต้องการแค่คนมากินพร้อมหน้าพร้อมตาในบางมือเท่านั้นแหละคะ ช่วงเวลาติดพันมากๆ นักเขียนเขาก็อาจจะจำเป็นต้องเก็บตัวนิดหนึ่งใช้ใหม่จ๊ะ” ประโยคสุดท้ายแม่สามีนั่งไปถามมธุรสที่ยืนอมยิ้ม

“คะคุณแม่ ขอบพระคุณที่กรุณาน้ำผึ้งนะคะ” มธุรสคิดว่าบางที่เธออาจจะกำลังถูกลอตเตอรี่รางวัลที่หนึ่งอยู่ก็เป็นได้

นอกจากจะได้สามี่ที่ดีกับเธออย่างที่สุดแล้ว เธอยังมีแม่สามี่ที่พร้อมจะเข้าใจชีวิตของคนเขียนหนังสือที่น้อยนักจะหาคนมาเข้าใจได้ง่ายๆ

“ได้ยินอย่างนี้ผมก็สบายใจครับ ยิ่งกลัวว่าถ้าน้ำผึ้งแต่งงานไปแล้วจะทำยังไง ไม่รู้ว่าจะปรับตัวมาเขียนตอนกลางวันแทนได้หรือเปล่า” นายภากรโล่งอก

“เท่าที่มินรู้มา นักเขียนส่วนใหญ่จะชอบเขียนงานตอนกลางคืน เพราะมันเงียบและบรรยากาศเอื้อต่อจินตนาการมากกว่า อาจจะมีบางคน que เขียนงานเวลากลางวันได้เป็นปกติ แต่เรื่องจะย้ายเวลาเขียนจากความเคยชินเดิมนี่เห็นจะยากนะคะ เพราะฉะนั้นหนูน้ำผึ้งถนัดอย่างไรก็ทำ

เหมือนเดิม นั่นแหละดีที่สุดค่ะ” นางมินตราพูดซ้ำเพื่อยืนยันให้บิดาของลูกสะใภ้สบายใจ

“วันนี้คุณแม่ทำอะไรต้อนรับลูกสะใภ้ครับ ผมกับน้ำผึ้งรีบกลับมาชิมฝีมือคุณแม่เลยนะครับ โม่เอาไว้เสียบเยอะด้วยสิ จะให้เสียบชื่อคุณมินตราไม่ได้นะครับ” เมื่อเห็นว่าทำความเข้าใจกันได้เป็นอย่างดีแล้ว หันตราจึงชวนเปลี่ยนเรื่อง เขาอยากสร้างความเป็นกันเองระหว่างสองครอบครัวให้มากขึ้น

“ตายจริงพ่อลูกชาย ไหง่ขายแม่เอาไว้เสียบเยอะขนาดนั้น แม่แค่ชอบทำอาหาร แต่ฝีมือไม่ได้ถึงขนาดที่พ่อคนนี้เขาโม่ไว้หรอกจะหนูน้าผึ้ง ยังไงเดี๋ยวคุณภากรรอสักครู่ นะคะ เดี่ยวมินไปจัดการอุ่นให้เบ๊เบ็ดยิวเท่านั้นค่ะ แล้วก็แกงจืดที่เตรียมเครื่องปรุงกับส่วนผสมไว้พร้อมแล้วรอเด็กๆ มากี่จะได้แกงร้อนๆ ให้กิน” นางมินตราพูดยิ้มๆ ขณะที่แขกของบ้านพยักหน้าเข้าใจ

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องรีบ ผมเองก็ยังไม่หิว อายุมากแล้วไม่ค่อยได้กินมื้อกลางวันสักเท่าไร”

“สักครู่ นะคะ”

“ให้น้าผึ้งเข้าไปช่วยโม่คะ” มธุรสอาสาขึ้น เรียกสายตาสามคูให้มองสบมาที่ตัวเธอ

หญิงสาวยิ้มจนตาปิด “น้าผึ้งทำอาหารไม่เป็นหรอกคะ แต่เรื่องให้ช่วยจัดเตรียมหรือยกเสิร์ฟก็พอทำได้อยู่นะคะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็มาเถอะจ๊ะ” ลีนคำอนุญาตจากแม่สามี ลูกสะใภ้ก็เดินตัวปลิวตามเข้าไปในห้องครัวแทบจะทันทีท่ามกลางสายตาเป็นห่วงของบิดาที่นั่งมองอยู่

“คุณพ่อไม่ต้องกังวลหรอกครับ น้าผึ้งเป็นคนที่มีปรับตัวเก่งแล้วก็เข้ากับคนง่าย” ประโยคที่ดั่งขึ้นคล้ายจะอ่านใจเขาได้ทะลุปรุโปร่ง ทำให้นายภากรหันกลับมามองหน้าผู้ชายที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกเขยอีกครั้ง

ผู้สูงวัยกว่ายกแก้วน้ำขึ้นจิบ ทว่าหันตราก็ยังมองเห็นแววครุ่นคิดจาก

ดวงตาที่ผ่านโลกมาก่อนเขาได้อย่างชัดเจน ชายหนุ่มจึงเพียงยิ้มเฉย รอเวลาที่อีกฝ่ายจะเปิดปากพูดเท่านั้น!

มธุรสเดินตามแม่สามีเข้ามาในครัว แล้วยืนแคว้งอยู่กลางห้อง มองนางมินตราเดินเข้าไปบอกแม่บ้านซึ่งเธอจำชื่อได้ว่าคือป้าภ่าให้เตรียมอุ้งแกง เมื่อหญิงสาวยกมือไหว้อีกฝ่ายก็ยิ้มรับเป็นอันดี

“ไหว้พระเถอะคะคุณน้ำผึ้ง”

นางมินตราเปิดแก๊สอีกเตาที่มีหม้อใบหนึ่งตั้งอยู่ใกล้ๆ หญิงสาวคิดว่าคงเป็นหม้อน้ำซุปรวมุขะช่อที่แม่สามีพูดถึงนั่นเอง แม้จะยังขัดเขินอยู่บ้าง แต่ด้วยความที่เธอคุ้นเคยกับการทำตัวให้กลมกลืนกับคนได้ง่าย จึงทำให้มธุรสขยับริมฝีปากพูดทันที

“มีอะไรให้น้ำผึ้งช่วยไหมคะ” คำพูดของลูกสะใภ้ทำให้นางมินตราหันกลับมามองระหว่างรอให้น้ำซุปรเดือด

“อ๋อ ขอโทษจะน้ำผึ้ง แม่ก็ลืมไปว่าหนูตามเข้ามาด้วย ทางนี้ไม่มีอะไรหรอก เดี่ยวรอให้น้ำซุปรเดือดก็ใส่ผักได้แล้ว ถ้าน้ำผึ้งอยากช่วยก็ช่วยบีบจัดเตรียมจานก็ได้จ้ะ” นางมินตราพูดพร้อมด้วยรอยยิ้มที่ทำให้คนฟังใจชื้น

แม้ว่าอีกฝ่ายจะแสดงอาการยินดีและต้อนรับเธออยู่เสมอ แต่ในฐานะของแม่สามีก็ทำให้เธออดรู้สึกเกร็งไม่ได้ยามเมื่อได้พบท่านโดยเฉพาะในเวลาที่ไม่มีหน้าตารายอยู่ด้วย

“ก็ได้ค่ะ บีบใช้ไหม ให้น้ำผึ้งช่วยนะ” มธุรสรับคำแม่สามี ก่อนจะหันไปหาเด็กสาวที่น่าจะอ่อนกว่าเธอไม่มากนัก อีกฝ่ายกำลังเข็ดจานเพื่อเตรียมจัดสำหรับอยู่ เมื่อเธอขยับตัวนั่งลงบนเก้าอี้ที่วางอยู่ริมจึงส่งผ้าสะอาดให้ทันที

“ขอบคุณนะคะคุณน้ำผึ้ง” เด็กสาวพูดกับผู้ที่มิดักดีเป็นลูกสะใภ้ของบ้านศรียากานต์ด้วยท่าที่นอบน้อม

“ไม่ต้องเรียกคุณหรอกจ้ะ เรียกพี่น้ำผึ้งก็ได้ดูเป็นกันเองดี” มธุรสหันไปบอกเด็กสาวโดยไม่เห็นว่าด้านหลังของเธอนั้นแม่สามีกับป้าภ่าหันมา

สบตากันพร้อมรอยยิ้ม

น้ำซุบเริ่มเดือดนางมินตราจึงหันกลับมาเรียกป้อมอีกครั้ง “ป้อมจะขอฝึกกาดชาวกับเต้าหู้ไข่หน่อยจ๊ะ”

ไม่ทันที่เด็กสาวจะได้ขยับตัวมธุรสก็ขยับมือไปวางทับมือของป้อมเอาไว้ “ไม่เป็นไรจ๊ะ ไข่ที่เตรียมเอาไว้ให้ใช้ใหม่จะเดี๋ยวน้ำผึ้งจัดการเอง ป้อมเตรียมจานต่อไปเถอะ”

มธุรสพูดจบก็ยกกะละมังใบเล็กที่ใส่ผักที่หั่นเตรียมเอาไว้เรียบร้อยแล้ว พร้อมกับเต้าหู้ไข่เดินไปหาแม่สามีซึ่งยืนมือมารับโดยไม่ได้หันมาดูหน้าในคราแรก แต่พอนางมินตราหันกลับมาอีกครั้งก็ได้พบกับใบหน้าของลูกสะใภ้ที่ยืนถือกะละมังใส่ผักรออยู่

“อ้าว น้ำผึ้งเองเหรอ ขอบใจนะจ๊ะ ความจริงก็ไม่เห็นต้องวุ่นวายเลย”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ปกติน้ำผึ้งก็ไม่ค่อยได้เข้าครัวสักเท่าไร แม่ยังคงบอกบ่อยๆ เลี้ยวว่าแต่งงานไปนำเสนอว่าที่สามีของน้ำผึ้งแย” มธุรสสารภาพ ทำให้นางมินตราหัวเราะออกมา

“อ้าว ถ้างั้นตาฮั่นของแม่ก็นำเสนอแม่เลยสิเนี่ย”

คำเปรยนั้นทำให้มธุรสยิ้มเหี้ย รู้ดีว่าเรื่องงานบ้านงานครัวคือจุดบกพร่องของตัวเอง ซึ่งเรื่องนี้หันตราที่เคยพูดเอาไว้ตั้งแต่ก่อนแต่งงานแล้วว่าเขาไม่ซีเรียสและแม่ของเขาก็ไม่เห็นว่ามันเป็นเรื่องสำคัญเช่นเดียวกัน ถึงอย่างนั้นลับหลังลูกชาย มธุรสก็ไม่แน่ใจว่านางมินตราจะเป็นแม่สามีชนิดไหน ถ้าหากเลือกได้ท่านก็คงต้องการผู้หญิงที่จะสามารถดูแลความเป็นอยู่ของหันตราได้ดี ซึ่งนั่นไม่ใช่เธอเลยสักนิด

“แม่ล้อเล่นนะจ๊ะ ดูทำหน้าที่เข้า สมัยนี้ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องเก่งเรื่องงานบ้านงานครัวเหมือนแต่ก่อนแล้วละ อีกอย่าง แม่บอกแล้วไงว่า แม่แค่ต้องการเพื่อนมากินข้าวด้วย มีหนูน้ำผึ้งมาอยู่ด้วยแบบนี้เชื่อแม่ไหมล่ะว่าพ่อลูกชายตัวดีของแม่จะต้องกลับมากินข้าวที่บ้านทุกวันแน่ๆ”

“คุณฮั่นเคยพูดเอาไว้เหมือนกันค่ะ ว่าอย่างน้อยหนึ่งมื้อในหนึ่งวัน

เราต้องมากินข้าวกับคุณแม่ ปกติคุณฮันไม่ได้มากินทุกวันหรอกคะ” เมื่อเห็นแม่สามีพูดคุยอย่างเป็นกันเองมธุรสก็กล้าพูดกล้าถามมากขึ้น หญิงสาวหยิบผักใส่ในหม้อซุบเมื่อแม่สามีพยักหน้าให้โดยเว้นแต่หัวไชเท้าไว้ก่อน

“เขาก็กินมือเข้ากับแม่แล้วก็กลับมากินมือเย็นด้วย แต่ก็ไม่ทุกวันหรอกจ้ะ บางทีมีงานก็ไม่ได้มา หรือช่วงไหนงานเขายุ่งๆ แม่ก็แทบไม่เห็นหน้าเป็นอาทิตย์ๆ ก็มีนะ แต่คราวนี้แม่ไม่รังแกแล้วแหละเพราะแม่มีหนูน้ำผึ้งเป็นเพื่อนแล้ว ตาฮันลี ต้องมาง้อขอข้าวแม่กิน” นางมินตราพูดอย่างอารมณ์ดี พลอยทำให้มธุรสยิ้มตามไปด้วย

“คงเป็นช่วงหนังสือจะวางแผงแล้วก็ช่วงใกล้งานหนังสือสินะคะ คุณฮันจะยุ่งมากเป็นพิเศษ บางทีน้ำผึ้งเองก็ยังไม่ติดต่อก็ไม่ได้” เล่าถึงตรงนี้มธุรสก็นิ่งไป

เรื่องราวคล้ายจะหวนย้อนมา...

ถึงแม่จะเป็นช่วงวุ่นวายอย่างนั้น เธอก็เพิ่งได้คิดว่ามีน้อยครั้งมากที่เธอเองจะติดต่อกับหันทราไม่ได้ไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง แต่เมื่อถึงข้อความเอาไว้ไม่เกินหนึ่งวันเขาก็จะติดต่อกลับมาได้ทันที ผิดกับนักเขียนในสังกัดของเขาหลายคนที่คุณพ่อจะรู้จักพูดคุยอยู่บ้าง เพราะหันทราจะมีตารางงานและตารางเช็คเมลของเขาในแต่ละสัปดาห์ หากมีเรื่องด่วนจริงๆ ก็จะต้องติดต่อทางโทรศัพท์ แต่ในช่วงใกล้งานหนังสือเขาอาจจะยุ่งก็จะโทร. กลับในภายหลังเอาเอง แต่ภาวะเช่นนั้นแทบไม่เคยเกิดขึ้นกับเธอมาก่อน...

“หนูน้ำผึ้งจ๊ะ” เสียงเรียกของนางมินตราปลุกภวังค์ของมธุรสให้ตื่นขึ้น

“เอ่อ ค่ะ คุณแม่”

“เป็นอะไรหรือเปล่าจ๊ะ แม่บอกว่าให้ใส่เต้าหู้ได้แล้วจ๊ะ”

“อ้อ ค่ะ ได้ค่ะ” มธุรสรับคำ พร้อมกับหยิบถ้วยเต้าหู้ไข่ ซึ่งได้รับการหันเป็นสามส่วนต่อหนึ่งหลอดเอาไว้เรียบร้อยแล้วขึ้นมา

“ระวังนะจ๊ะเดี๋ยวเต้าหู้จะล้นแล้วจะไม่น่ากิน” นางมินตราสอนเมื่อ

มธุรสค่อยๆ ตักเต้าหู้ไข่ใส่ลงไปในห้องแกงจืด

“เอาละ รอไม่นาน เตี่ยวพอน้ำซุบเดือดเราก็ปิดเตาพักไว้ได้”

เมื่อได้เวลาน้ำซุบเดือดนางมินตรา ก็ปิดเตาแก๊ส แล้วหันไปทางป่ากากับป้อมที่ทยอยตักแกงที่อุ่นเสร็จเรียบร้อยแล้วใส่ถ้วย

“เตาโน้นวางพอดี เตี่ยวแม่จะเจียวกระเทียมก่อน น้ำผึ้งไปหยิบกระเทียมลั้บที่โต๊ะมาให้แม่หน่อยสิจ๊ะ”

“ค่ะ” หญิงสาวรีบเดินไปหยิบกระเทียมลั้บมาให้ ก็พอดีกับที่นางมินตราเทน้ำมันลงในกระทะ

“วิธีเจียวกระเทียมไม่ให้ไหม้คือเราต้องเปิดไฟอ่อนๆ แล้วก็ไม่ต้องรอให้น้ำมันร้อนจนเกินไปก็ใส่กระเทียมลงไปแบบนี้แหละ” คนทำอธิบายพร้อมกับสาธิตไปด้วย มธุรสพยักหน้า เธอเคยเห็นนางระรินทำอยู่บ้างแต่ก็ไม่ได้สนใจใกล้ซัดสักเท่าไรเพราะเวลาที่มักจะสวนทางกันนั่นเอง

“คนจนกระเทียมเปลี่ยนเป็นนมเหลืองนิดๆ ก็ตักได้จ๊ะ แต่ต้องระวังอย่าให้ไหม้” แม่สามีพูดพลางตักกระเทียมเจียวขึ้น ขณะที่อีกมือก็ปิดแก๊สแล้วนำไปใส่ในห้องแกงจืดส่งกลิ่นหอมฟุ้งยั่วน้ำลายจนเธอรู้สึกหิวขึ้นมาทันที

“หอมจังเลยค่ะ”

“หิวแล้วละสิ กันไปเอาถ้วยมาตักแกงจืดเลยจ๊ะ รอยذنหอมผักชีอีกหน่อยก็ยกไปเสิร์ฟหนุ่มๆ ด้านนอกกันได้แล้ว”

หันตรายิ้มยืนยันกับพ่อภรรยาว่าค่าคืนแรกของการแต่งงานทุกอย่างผ่านไปด้วยดี ทั้งเขาและมธุรสเริ่มต้นใช้ชีวิตคู่ด้วยกันได้โดยไม่มีปัญหาอะไร

“พ่อก็แค่อยากถามดู เพื่อว่าจะขาดเหลืออะไรกัน เตี่ยวกลับไปบ้านจะได้ตอบแม่เขาได้ถูก” นายภรรยาพยักหน้าหงิกๆ อย่างจะให้เห็นว่าท่านเข้าใจในสิ่งที่ลูกเขยพูดเป็นอย่างดี

“ครับ ไม่เป็นไร ผมเข้าใจดีครับว่าคุณพ่อกับคุณแม่รักและเป็นห่วง น้ำผึ้งมากแค่ไหน ผมสัญญาว่าจะดูแลน้ำผึ้งให้ดีที่สุด” หันตราพูดกับบิดาของภรรยาด้วยความจริงใจ เข้าใจได้ว่าความรักความห่วงใยของพ่อแม่ที่มีต่อลูกนั้นมากมายเพียงไร

ชายหนุ่มยิ้มนึกภาพในวันที่ตัวเองอาจจะมีลูกสาวสักคน เขาก็คงมีความรู้สึกเช่นเดียวกับนายภากรในตอนนี้อย่างแน่นอน

ลูกสาว...

คำนั้นทำให้หัวใจของหันตราฟองโตน้อย่างไม่น่าเชื่อเมื่อคิดไปถึงว่า ถ้าเขามีลูกสาวกับมธุรส ความคิดนี้ช่างก่อความรู้สึกแปลกประหลาด ทั้งตื่นเต้นและอิมเอมไปพร้อมๆ กัน

“คุณฮั่น” เสียงเรียกของนายภากรทำให้หันตราได้สติ

“ครับ” ชายหนุ่มขานรับพร้อมกับอมยิ้มน้อยๆ

หันตรายกมือขึ้นลูบท้ายทอยตัวเองแก้แค้น นี่เขาคิดไปถึงภาพวันที่ตัวเองจะมีลูกสาวแล้ว ทั้งๆ ที่เพิ่งแต่งงานได้แค่วันเดียวเนี่ยะ!

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” นายภากรเพิ่งสายตามองไปหน้าของลูกเขยที่ดูแปลกๆ ไป

กระนั้นท่านก็ยังวางใจได้เพราะว่าตลอดเวลาที่ชายหนุ่มพูดคุยถึงมธุรสบุตรสาวเพียงคนเดียวของท่านนั้น สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความรักและห่วงใย

“เปล่าครับ ผมแค่คิดอะไรเพลินไปหน่อยเท่านั้นเอง ต้องขอโทษคุณพ่อด้วยนะครับ” หันตราตอบเสียงอ่อน

ชายหนุ่มพยายามวางสีหน้าให้เรียบสนิทและเก็บไม้เก็บมือของตัวเองมาวางประสานกันไว้บนตัก เพื่อที่จะได้ไม่ต้องแสดงกิริยาอะไรให้เป็นที่ขำหน้าแก่พ่อตาให้มากไปกว่านี้ อย่างน้อยเขาก็ต้องพยายามวางตัวให้เหมาะสม และทำให้นายภากรเชื่อมั่นในความเป็นผู้ใหญ่ของเขาว่าจะสามารถดูแลมธุรสต่อจากท่านได้เป็นอย่างดี

“ไม่เป็นไรหรอก ได้มาเห็นอย่างนี้ก็วางใจ เคยมีคนบอกผมว่าอย่าเชื่อคำพูดของใครง่าย ๆ ถ้าไม่ได้พูดกันต่อหน้าและจ้องตาของเขาเอาไว้ เวลาที่สบตากันคือความจริงที่บอกเราได้มากกว่าคำยืนยันใดๆ โดยเฉพาะคำพูดของผู้ชาย” ขณะที่พูดแวตตาของนายภากรคมกริบ

หันตราฐีสักได้ถึงพลังที่อีกฝ่ายส่งตรงมาให้ เขาทั้งร้อนทั้งหนาวสลับกัน แม้จะรู้อยู่เต็มอกว่าทั้งคำพูดและการกระทำที่ได้แสดงออกและยืนยันกับชายตรงหน้าล้วนเป็นเรื่องจริง

แต่ในความเป็นพ่อที่นายภากรแสดงออกมา...

มันก็ทำให้เขาอดครั้นคร้ามไม่ได้ ไม่ได้กลัวว่าตัวเองจะกำลังได้ผิดต่อมธุรสผู้เป็นดั่งแก้วตาดวงใจของท่าน แต่ก็อดกังวลไม่ได้ว่า ตัวเองที่รับปากจะช่วยดูแลเธอต่อจากนายภากรนั้นจะทำหน้าที่ได้ดีแค่ไหน

มธุรสจะมีความสุขมาได้อยู่กับเขาตั้งเช่นที่เธอเคยได้รับเมื่ออยู่กับบิดาและครอบครัวหรือไม่?

ถึงอย่างนั้นเขาก็แน่ใจว่าไม่มีใครล่วงรู้อนาคต...

ที่เขาแน่ใจได้เลยในตอนนั้นก็คือว่า มธุรสเป็นผู้หญิงคนเดียวที่เขาอยากจะดูแลเธอให้ดีและมีความสุขที่สุดเท่าที่ผู้ชายคนหนึ่งจะทำได้ ส่วนจะสำเร็จได้มากน้อยแค่ไหนนั้นเป็นเรื่องของวันข้างหน้า และเป็นเรื่องของเขากับมธุรสที่จะต้องค่อยๆ ปรับเปลี่ยนเรียนรู้ไปด้วยกันในฐานะของ ‘ครอบครัว’

“คุณพ่อได้สอนสิ่งนี้กับน้ำผึ้งด้วยหรือเปล่าครับ”

คำถามแรกหลุดออกจากริมฝีปากของชายผู้เป็นลูกเขย ทั้งๆ ที่ควรจะเป็นคำพูดอื่นมากกว่า คำยืนยันหรืออะไรก็ได้ที่จะทำให้ท่านเชื่อมั่นมากขึ้นไปอีก แต่สิ่งที่หันตราทำกลับแปลกออกไป ผู้ชายคนนั้นแตกต่างจากผู้ชายทั่วไปที่ท่านได้พบ

นายภากรส่ายหน้ายิ้มๆ

มธุรสมักจะเลือกอะไรไม่เหมือนคนอื่นอยู่แล้ว

“ก็คิดว่า...” คนเป็นพ่อตาลากเสียงยาว

“ครับ” หันตราไม่เคยคิดว่าตัวเองจะต้องมานั่งลุ้นกับคำตอบของผู้เป็นพ่อ ไม่ต่างจากที่เคยลุ้นกับตัวลูกสาวเลยแม้แต่น้อย

วิธีการพูด กระบวนการคิดและการตัดสินใจหลายอย่าง มธุรสถอดแบบมาจากนายภากรไม่มีผิดเพี้ยน

“น่าจะผลอพุดไปบ้างสักครึ่งสองครึ่งมั้ง จำไม่ได้เหมือนกัน” เป็นคำตอบที่ทำให้คนฟังเลิกคิ้วสูง

ถ้าไม่คิดว่านี่คือพ่อตาที่เพิ่งมีโอกาสดังเป็นลูกเขยแคว้นเดียว บางทีเขาอาจจะผลอพ่นน้ำออกจากปากต่างๆ ที่เพิ่งยกแก้วขึ้นดื่มก็เป็นได้

“แต่ผมคิดว่าน้ำผึ้งคงจำคำคุณพ่อจนขึ้นใจเชียวละครับ” หันตราตอบบิดาของภรรยาเบาๆ คิดถึงหลายช่วงเวลาที่มีโอกาสได้พบและพูดคุยกัน

มธุรสทำให้เขาแปลกใจเพราะเธอมักจะจ้องเขาตาแป๋วอยู่ตลอดเวลา นั่นเอง

“อาหารพร้อมแล้วจะสองหนุ่ม” เสียงพูดของนางมินตราดังขึ้นมาราวกับระฆังที่หมดยกไป หันตราลุกขึ้นจากโซฟาพร้อมกับผายมือเชิญพ่อตาไปที่โต๊ะอาหารซึ่งป่าภาและป้อมกำลังทยอยจัดวางอาหารบนโต๊ะ

ในที่สุดมืออาหารมือแรกของครอบครัวก็ได้เริ่มตักขึ้น

“ดีจังเลยนะคะ แม่ได้กินข้าวร่วมกับลูกสาวคนใหม่ ชีวิตใหม่ของทุกคนกำลังจะเริ่มตักขึ้นในบ้านหลังนี้ ต่อไปนี้แม่คงไม่เหงา ขอขอบคุณภากรอีกครั้งนะคะที่ยอมยกน้ำผึ้งให้แต่งงานกับตายนี่ มาเป็นลูกสาวอีกคนของมิน” นางมินตราพูดด้วยรอยยิ้ม

แม้ว่ามธุรสจะไม่ใช้ลูกสะใภ้ที่ท่านเลือกเอง แต่การได้เห็นลูกชายยอมแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝา คือความปรารถนาอันสูงสุด หันตราทุ่มเทให้แก่สำนักพิมพ์และงานของเขาที่พยายามสร้างตัวขึ้นมาใหม่ โดยไม่เกี่ยวข้องกับธุรกิจคอนโดฯ หู อพาร์ทเมนต์ และหอพักนักศึกษาในเครือศิริกานต์ หลายแห่งที่เป็นธุรกิจเดิมของที่บ้าน ท่านดีใจที่เห็นลูกชายเอาการเอางาน

มุ่งมั่นกับการสร้างชีวิตของตัวเองโดยไม่คิดจะพึ่งพาพ่อแม่ ทว่าอย่างไรก็ตามความสุขที่สุดของชีวิตก็คือการได้มีใครสักคนคอยเคียงข้าง

มธุรสคือความโล่งใจและความหวังของบ้านหลังนี้เช่นกัน...

“ทางผมก็ต้องขอบคุณ ที่คุณมินและคุณฮันดีกับน้ำผึ้ง คนเป็นพ่ออย่างผมไม่ได้ต้องการอะไรไปกว่านี้อีกแล้วละครับ” ปรกาศตาของนายภากรเต็มไปด้วยความสุขสดใส

“ได้ที่เห็นกันล่ะคะ นี่มันแค่เริ่มต้นเท่านั้นเอง ความสุขที่สุดของเราคือการได้เป็นย่า เป็นตาและยายของหลานๆ ต่างหากล่ะคะ” คำค้ำของนางมินตราทำให้นายภากรเบิกตาก่อนจะหัวเราะก๊อง

ในขณะที่มธุรสหน้าแดงแอบหันไปมองหันตรา ก็พบว่าเขาคอยมองเธออยู่ก่อนแล้ว หญิงสาวจึงเสทหลบสายตาอย่างไม่เข้าใจตัวเองนัก

ถึงจะรู้ว่านี่คือจุดประสงค์หลักที่ทำให้หันตราต้องยอมแต่งงานกับเธอ และเธอเองก็ทำใจเอาไว้แล้วเมื่อได้ตัดสินใจตอบรับคำขอของเขานานที่สุดท้ายก่อนเข้าพิธีรดน้ำสังข์ แต่พอได้มาฟังทุกคนพูดถึงเรื่องนี้ก็อดรู้สึกร้อนผ่าวไปทั้งหน้าไม่ได้

บางที่เธออาจจะยังไม่ชิน...

“เสียดายนะคะที่แม่มีสอน ไม่อย่างนั้นคงจะได้มานั่งกินข้าวกับพวกเรา เมธก็เหมือนกัน เพราะน้ำผึ้งแต่งงานปุบปับ เขาเลยมาร่วมงานไม่ได้ เพราะต้องลงแข่งสนามที่สิบสามของปีเพื่อเก็บคะแนนสะสม” มธุรสทำหน้าเสียดาย ที่มารดาไม่สามารถมาร่วมมืออาหารสำคัญกับเธอในตอนนี้อยู่ และที่เสียดายยิ่งกว่าคือการที่น้องชายสุดที่รักเพียงคนเดียวของเธอ ติดอยู่ในสนามแข่งรถที่ญี่ปุ่นไม่สามารถกลับมาร่วมงานได้

ชื่อของเมธทำให้สีหน้าของนายภากรเปลี่ยนไปแทบจะทันที “น้องติดต่อมาหาน้ำผึ้งบ้างหรือเปล่า”

“อาทิศย์นี่ยังนะคะ น้ำผึ้งได้ดูข่าวเห็นว่าเริ่มแข่งเก็บคะแนนกันแล้ว น้องคงจะอยู่ แล้วพ่อล่ะคะโทร. หาน้องบ้างหรือเปล่า” ปรกาศตาของมธุรส

เป็นฝ่ายถามเสียเอง

“ไม่ละ พ่อไม่อย่ากรบกวาน” ถึงจะพูดอย่างนั้น แต่แวตาทักงวลของ นายภากรก็ไม้อาจปกปิดได้เลยสักนิด มธุรสวางซ้อนแล้วเอ้อมไปแตะ หลังมือของผู้เป็นพ่อ ก่อนเอ่ยปลอบเหมือนที่เคยปลอบมานับครั้งไม่ถ้วน “เมธเป็นคนเก่ง เขาจะต้องดูแลตัวเองได้และเขามีทีมที่ดีที่สุดคอยดูแลเขา อยู่แล้วนะกะ พ่อไม่ต้องเป็นห่วง แต่เราควรจะมีใจที่ห้องสร้างชื่อเสียง ให้แก่ประเทศด้วยการก้าวเข้าไปสู่สนามการแข่งขันระดับโลก”

เมธชอบความเร็วและความแรงของเครื่องยนตร์ ชายหนุ่มเคย ถูกห้ามไม่ให้ขี่รถจักรยานยนต์เมื่อสมัยเด็กๆ แต่ก็ไม่มีใครเคยคิดฝันว่าเขา จะแอบไปขี่รถจักรยานยนต์ลับหลังและพาตัวเองเข้าไปสู่สนามแข่ง จนวันที่ ครอบครว้ได้รู้อีกครั้งคือวันที่เขาชนะการแข่งขันระดับประเทศ แม่จะหวั่น วิตกแต่บิดาและมารดาของเธอก็ซ้าเกินกว่าจะหยุดยั้งความฝันของบุตรชาย ไปได้อีก เมธไม่ใช่แค่เด็กหนุ่มที่หนีไปแว่นรถจักรยานยนต์เล่นประสาวยคะนอง แต่เขากำลังก้าวไปสู่สนามแข่งระดับเอเชีย

นายภากรจำต้องปล่อยให้ลูกชายเพียงคนเดียวได้ทำตามความฝันใน เส้นทางแห่งความเร็วและแรง ถึงอย่างนั้นหัวใจของคนเป็นพ่อแม่ก็ไม่อาจ จะข่มตาหลับลงได้ง่ายๆ แม่จะภูมิใจในความสามารถและชัยชนะของลูกอยู่ เสียขย ก็ตาม มธุรสเห็นและรับรู้ทุกอย่างมาโดยตลอด เธอจึงยอมรับความ ห่วงใยนั้นมาไว้กับตัวเพียงคนเดียว ใช้ชีวิตอย่างราบเรียบและระมัดระวัง ที่สุดเพื่อประคองความรู้สึกของพ่อแม่เอาไว้ จนถึงวันที่รู้สึกว่ามันอัดแน่น จนต้องหาตัวช่วยและนั่นจึงเป็นที่มาของคำขอแต่งงานอันแปลกประหลาด เพราะฝ่ายหญิงเป็นคนขอฝ่ายชายให้แต่งงานด้วยนั่นเอง

“พ่อรู้” นายภากรรับคำเท่านั้น ก็ไม่พูดอะไรออกมาอีก

“น้องคงอยากให้เห็นพ่อกับแม่ไปเชียร์ที่สนามสักครั้งนะกะ” หญิงสาว ตัดสินใจพูด ตลกตัวเองที่มีน้องชายเป็นถึงนักแข่งรถระดับโลก แต่ตัวเอง

กลับขับรถไม่เป็นไม่ว่าจะเป็นรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์

“กินข้าวกันต่อเถอะเดี๋ยวจะเย็นเสียหมด ไหนดูซิ มีแกงจืดร้อนๆ ที่น้ำผึ้งชอบด้วยนี่” นายภากรเปลี่ยนเรื่อง ทำให้คนที่เหลือนบนโต๊ะได้แต่มองหน้ากัน นางมินตราเริ่มขยับช้อนอีกครั้ง

“แกงจืดเต้าหู้หมูสับเพ็งแกงเสร็จใหม่ๆ เลยคะ น้ำผึ้งลงมือเองเลยนะคะถ้วนี่” เพราะจับได้ว่ามธุรสคือหัวใจของคนเป็นพ่อ นางมินตราจึงได้โอกาสโหมฆณาถูสะเฝ้าไปด้วยในตัว

“จริงหรือครับคุณแม่” หันตรารีบถาม พร้อมกับใช้ช้อนตักแบ่งมาใส่ถ้วยเล็กแล้วตักชิมอย่างรวดเร็ว ก่อนพยักหน้าหงึกๆ

“อวยพอๆ กับที่คุณแม่ทำเลยนะครับเนี่ย” คนเป็นลูกหันไปประจบแม่

“อวยเทรอคุณอัน น้ำผึ้งนี่นะแกงเป็นกับเขาด้วย” ท่าทางประหลาดใจของนายภากรทำให้หันตรามองตามพ่อตา เขาไม่คิดว่ามันจะเป็นเรื่องแปลกประหลาดอะไร

“น้ำผึ้งแค่ช่วยคุณแม่ใส่ผัก ใส่เต้าหู้เท่านั้นแหละคะ คุณแม่เขาทำน้ำซุบแล้วก็ปรุงเนื้อหมูเอาไว้หมดแล้ว” มธุรสเฉลย ทำให้หันตราถึงบางอ้อ

“มีน้ำสะอาดมือถึงคล้ายกับของคุณแม่มาก”

“ผมก็ว่าถ้าให้น้ำผึ้งทำเองวันนี้อาจจะยังไม่เสร็จ ลูกสาวผมเขาไม่ค่อยประสีประสาเรื่องงานบ้านงานครัวหรอกครับ” นายภากรหัวเราะเบาๆ

“ไม่เป็นไรหรอกคะ อย่างกังวลเลย ของแบบนี้หัดกันได้ มินเต็มใจจะสอนแล้วก็อยากให้เห็นใจว่าถ้า น้ำผึ้งอยากเรียนก็จะเป็นแค่เวลาว่างๆ เท่านั้นเอง ไม่สำคัญว่ามาเป็นสะเฝ้าบ้านนี้แล้วจะต้องแกงเรื่องงานครัวหรอกนะคะ มินเองก็เพิ่งมาคล่องเอาตอนอายุมาก เพราะอยากทำให้ลูกชายมาช่วยชิมแก๊งานะคะ” นางมินตรายืนยันอีกครั้ง ก่อนที่มีอาหารจะดำเนินต่อไป

กระนั้นมธุรสก็พบว่าแกงจืดเต้าหู้หมูสับเป็นเมนูที่ขายดีที่สุดเพราะทั้งพ่อและสามีต่างผลัดกันตักมากกว่าอาหารอย่างอื่นบนโต๊ะ หญิงสาวไม่รู้

ว่าแกงจืดเป็นเมนูโปรดของหันทราอยู่แล้วหรือเปล่าเพราะเธอไม่รู้ว่ายายหนุ่มชอบหรือไม่ชอบกินอะไร แต่สำหรับผู้เป็นบิดานั้นเธอรู้ว่าเพราะแกงจืดถ้วยนั้นเธอมีส่วนช่วยแม่สามีทำ แม้มันจะเล็กน้อยแค่ไหนก็ตาม แต่เรื่องอะไรที่เกี่ยวข้องกับตัวเธอ สำหรับคุณภากรแล้วมันไม่เคยเป็นเรื่องเล็ก...

มื้ออาหารจบลงด้วยความประทับใจของทุกคน นางมินตรามีขนมหวานเป็นก๊วยไช้เชื่อมราดด้วยน้ำกะทิสดๆ นายภากรนั้นปฏิเสธไปเพราะไม่ค่อยรับประทานมื่อกลางวันอยู่แล้ว จึงมีเพียงหันทรากับมธุรสเท่านั้นที่รับของหวานต่อ เพราะนางมินตราเองก็เลี้ยงกะทิ

หลังมื้ออาหารมธุรสอาสาช่วยเก็บจาน นายภากรจึงถือโอกาสรำล้าและขอตัวกลับด้วยเห็นว่ามานานแล้ว อีกทั้งจะต้องไปรับนางระรินที่มหาวิทยาลัยต่อด้วย หันทราจึงถือโอกาสเดินมาส่งพ่อตาจนถึงที่รถ

“คุณฮันกลับเข้าไปพักผ่อนนะ พ่อไปเองได้”

“เรียกผมว่าฮันเฉยๆ ได้ไหมครับคุณพ่อ คิดว่าผมเป็นลูกชายของคุณพ่ออีกคน นะครับ”

สองคำสุดท้ายนั้นคนพูดทอดเสียงอ่อน อย่างที่คนฟังจะต้องอ่อนใจตามได้ไม่ยาก นายภากรนั่งมองบุตรเขยที่เพิ่งแต่งงานกับบุตรสาวเพียงแค่มินเดียวยกยืมอ่อนๆ

“ขอบใจนะ ฮัน”

คำนั้นทำให้หันทรายิ้มกริ่ม พร้อมกับแบมือออกไปตรงหน้าชายสูงวัยทันที

“ฮันอยากได้อะไรหรือ” นายภากรเลิกคิ้วถาม

“ขอโทรศัพท์ของคุณพ่อให้ผมหน่อยนะครับ”

แม้จะงงกับคำขอนั้น แต่นายภากรก็ล้วงมือหยิบเอาโทรศัพท์รุ่นเก่าที่ท่านเอาไว้ใช้สำหรับโทร. เข้าโทร. ออกเท่านั้นส่งให้บุตรเขย เมื่ออีกฝ่ายรับมาก็กดตัวเลขแล้วกดโทร. ออก ไม่นานนายภากรก็ได้ยินเสียงเพลงรอสายที่ไม่คุ้นหูดังขึ้น จึงเดาว่าเป็นเสียงโทรศัพท์ของอีกฝ่าย

“โทรศัพท์อันดังหรือเปล่า” ท่านทักท้วง

ในขณะที่หันตรายิ้มไม่ได้สนใจกับเสียงโทรศัพท์ของตัวเอง เขาคดปุมอีกสองสามครั้งก็ยื่นส่งคืนให้แก่พ่อตาพร้อมกับความมือเข้าไปล้วงเอานามบัตรในกระเป๋าเสื้อมายื่นให้ด้วย

“ผมบันทึกเบอร์ของผมไว้ในเครื่องของคุณพ่อแล้ว ถ้าคุณพ่อหาไม่เจอก็ดูจากนามบัตรนี้ได้นะครับ น้ำผึ้งบอกว่าคุณพ่อชอบดูจากสมุดจดมากกว่าเวลาจะโทร. หากใคร เวลาที่คุณพ่อติดต่อน้ำผึ้งไม่ได้หรืออยากจะโทร. หาน้ำผึ้งแต่กลัวจะรบกวนก็โทร. หาผมแทนได้ตลอดเวลา ผมเองก็มีเบอร์ของคุณพ่อแล้ว ถ้าผมติดธุระหรือไม่สะดวกรับสายจะส่งข้อความมาบอกคุณพ่อแล้วจะรีบโทร. กลับทันทีที่ว่างนะครับ” นั่นคือคำพูดพร้อมรอยยิ้มละไมของหันตรา

นายภากรับโทรศัพท์คืนมาพร้อมกับนามบัตรของอีกฝ่ายที่แนบมาด้วยความรู้สึกบอกไม่ถูก แต่ท่านรู้สึกได้ว่าหันตรากำลังก้าวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวอย่างแท้จริง เขากำลังรับหน้าที่และเป็นส่วนหนึ่งของมธุรสได้อย่างชนิดที่ท่านเองก็ไม่ได้คาดหวัง

ความห่วงใย ความรักและความรู้สึกของท่านที่มีต่อมธุรส ชายหนุ่มคนนี้ก็กำลังจะรับเอาไปดูแลด้วยตัวเองด้วยความเต็มใจ

ผู้มากวัยกว่ายิ้มละไม...

ไม่เร็วไปใช่ไหม ที่ท่านจะเริ่มวางใจให้ชายผู้นี้รับช่วงต่อดูแลลูกสาวผู้เป็นดั่งแก้วตาดวงใจอย่างแท้จริง